

Hiệp Ân Ma Tung

Contents

Hiệp Ân Ma Tung	1
1. Huyết Ấn Phong Lâm Độ	2
2. Bí Mật Phong Lâm Độ	9
3. Nghi Vấn Trùng Trùng	17
4. Ai Là Hung Thủ ?	23
5. Ai Là Hung Thủ ? (2)	32
6. Huyết Ấn Thất Lý Phổ	39
7. Kế Hoạch Thăm Dò	46
8. Cuộc Trao Đổi Quan Ngân	55
9. Nhất Tiên Song Điều Kế	62
10. Tiền Tài Hơn Tình Nghĩa	69
11. Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	77
12. Chân Giả Thật Hư	87
13. Mưu Kế Trùng Trùng	92
14. Nhận Thù Làm Cha	98
15. Bóng Người Thần Bí	108
16. Quan Ngân Trong Sơn Động	115
17. Người Chết Sống Lại	123
18. Ác Chiến Trong Sơn Động	131
19. Hiệp Đạo Tổ Oan Tình	138
20. Bảo Tàng Nhữ Ác Ma	147
21. Thí Mạng Với Ma Đầu	158

Hiệp Ân Ma Tung

Giới thiệu

Đầu giờ Dậu, ánh tà dương càng nhuộm đỏ những chiếc lá phong cuối thu, hệt như lửa, cũng hệt như

1. Huyết Án Phong Lâm Độ

Đầu giờ Dậu, ánh tà dương càng nhuộm đỏ những chiếc lá phong cuối thu, hết như lửa, cũng hết như máu. Một ngôi nhà lá nằm cạnh rừng phong, yên ắng không một bóng người. Trước ngôi nhà lá có một con sông nhỏ, rộng chừng hơn trượng. Một chiếc cầu tre rộng hơn thước bắc qua sông, cảnh sắc tuy đẹp, nhưng hết sức tiêu điều.

Ngoài xa, một bóng người đón ánh chiều tà chậm rãi đi về phía ngôi nhà lá. Đó là một thiếu niên áo xanh, có dáng người mảnh khảnh, gương mặt trắng trẻo dưới ánh nắng soi rọi, phản chiếu một màu đỏ rực.

Tay trái của thiếu niên nắm chặt một thanh trường kiếm, hai mắt phóng ánh sáng sắc lạnh nhìn chăm chăm vào ngôi nhà lá, như thể đang đối mặt với kinh địch. Thiếu niên áo xanh bước chân mỗi lúc một chậm lại, sau cùng dừng lại bên kia cầu tre.

Ánh mắt sắc lạnh quét nhìn hai bên, đột nhiên tung mình phóng qua sông, thân pháp hết sức ngoạn mục. Khi hai chân chạm đất, thiếu niên áo xanh không tiến tới nữa, hai mắt chốt chặt vào ngôi nhà lá không chớp. Nơi chàng đứng cách ngôi nhà lá chừng ba trượng, có thể trông thấy cánh cửa rào lay động theo từng cơn gió đêm mạnh dần.

Thốt nhiên, “bình” một tiếng, cánh cửa rào mở toang.

Chàng trông thấy trên một chiếc bàn tre trong thảo đường có ly chén đĩa, những ẩm rượu ngã nghiêng, chả lẽ trong ngôi nhà này đã xảy ra biến loạn gì ư? Thiếu niên áo xanh liền tung mình, hết như tên bắn lao thẳng vào ngôi nhà lá. Đồng thời, chỉ nghe “choang” một tiếng, ánh thép chớp ngời, thanh trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ. Nơi chàng đáp xuống là bên góc cửa, đảo mắt nhìn quanh, bắt giắc sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Thì ra một lão nhân tuổi ngoài ngũ tuần đang nằm dưới đất, máu tươi nhuộm đỏ chòm râu bạc của lão nhân, nhìn thoáng qua cũng biết lão nhân đã tắt thở từ bao giờ.

Đột nhiên, sau lưng, một tiếng quát sắc lạnh vang lên:

- Quả nhiên ngươi đã trở lại đây!

Vừa dứt tiếng đã thấy một làn bóng đỏ lướt đến trước mặt thiếu niên áo xanh, đồng thời kèm theo tiếng gió rít rợn người.

Thiếu niên áo xanh giật mình kinh hãi, trường kiếm trong tay vội quét ra, “bộp” một tiếng, thì ra làn bóng đỏ là một sợi nhuyễn tiên, không chút sai lệch, quán ngay vào trên vành hộ thủ nơi chuôi kiếm.

Thiếu niên áo xanh vội vận công vào cổ tay và thụp người xuống, lại “bộp” một tiếng, nhuyễn tiên rút ra, không cuốn đi được thanh trường kiếm trong tay chàng. Chàng định thần nhìn kỹ, đối phương là một thiếu nữ áo đỏ đã liên tiếp quét ra ba roi.

Trong thảo đường rất chật hẹp, khó bề xoay sở, hơn nữa thiếu niên áo xanh cũng không muốn vô lý động thủ với đối phương, dưới sự tấn công tới tấp của thiếu nữ áo đỏ, chàng đành phóng ra khỏi ngôi nhà lá.

Ngoài sân cỏ phía trước nhà lúc này bỗng xuất hiện bốn đại hán võ phục khinh trang, trong tay mỗi người đều có một ngọn đại đao sóng dày, ánh vàng chớp chóa, chia nhau án ngữ bốn phía, tám mắt đều chốt vào mặt thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh bắt giắc ngăn người, thiếu nữ áo đỏ đuổi theo ra đến cũng ngạc nhiên đứng lại. Bốn đại hán này chẳng những xử dụng cùng một loại binh khí, mà tuổi tác cũng tương đương và phục sức giống hệt nhau.

Một đại hán đứng gần cửa nhất tiến lên nói:

- Xin hỏi, nơi đây phải chăng là Phong Lâm Độ?

Thiếu nữ áo đỏ lạnh lùng đáp:

- Không sai!

Hán tử ấy lại hỏi:

- Vô Định Thần Tiên Châu Bách Long lão tiên sinh phải chăng cư trú tại đây?

Thiếu nữ áo đỏ quét mắt nhìn bốn người, không đáp mà lại hỏi:

- Các vị là ai?

Hán tử ôm đao thi lễ:

- Tại hạ Lý Ngọc Côn!

- Thì ra là Lý lão đại trong Kim Đao Minh... Các hạ tìm gia phụ chi vậy?

Lý Ngọc Côn xoa tròn mắt:

- Thì ra là Châu Hoài Anh cô nương, lệnh tôn hiện ở đâu?

Thiếu nữ áo đỏ chính là Châu Hoài Anh, nghe đối phương gọi đúng danh tánh mình, không khỏi ngạc nhiên nói:

- Các hạ tìm gia phụ có việc gì vậy?

- Tại hạ có việc quan trọng cần gặp lệnh tôn, xin cô nương hãy dẫn kiến cho!

- Xin hỏi Kim Đao Minh với gia phụ là địch hay bạn?

- Dĩ nhiên là bạn!

- Vậy sao lại mang theo binh khí thế này?

- Bởi nghe có tiếng binh khí nên chúng tại hạ mới xuất đao giới bị, xin cô nương chớ hiểu lầm!

Châu Hoài Anh bỗng nước mắt chảy dài, nghẹn ngào nói:

- Gia phụ đã bị mưu sát trước đây một giờ trong thảo đường...

Đưa tay chỉ thiếu niên áo xanh, nói tiếp:

- Tiểu tử này đã cầm kiếm xông vào nhà, tuy không phải nguyên hung thì cũng là đồng lõa, xin hãy chung sức bắt lấy hắn để báo thù cho gia phụ.

Vừa dứt lời, “vút” một tiếng, lại vung roi quét ra.

Thiếu niên áo xanh không hoàn thủ, chỉ lách người tránh khỏi.

Lý Ngọc Côn bàng hoàng nói:

- Châu lão tiên sinh đã ngộ hại rồi ư?

Châu Hoài Anh nước mắt ràn rụa gật đầu:

- Hiện thì thể hãy còn trong thảo đường...

Chưa dứt lời, liền tiếp vung roi tấn công thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh vừa lách tránh vừa lớn tiếng nói:

- Cô nương hãy khoan động thủ!

Lý Ngọc Côn cũng lớn tiếng nói:

- Cô nương hãy tránh sang bên, để Lý mỗ tiếp tên tiểu tử này cho!

Dứt lời đã lao vào giữa hai người, gằn giọng nói:

- Bằng hữu, hãy báo ra danh hiệu!

- Tại hạ là Diêu Kiệt!

Lý Ngọc Côn trở mặt:

- Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt!

Thiếu niên áo xanh gật đầu:

- Vâng, chính tại hạ!

Lý Ngọc Côn đột nhiên vung đao bổ vào Diêu Kiệt, đồng thời tay trái giơ lên khoát nhẹ, đó rõ ràng là ám hiệu, ba người lập tức vung đao, triển khai một cuộc liên thủ giáp công.

Nhất thời, ánh đao loang loáng kèm theo kinh phong vùn vụt. Thiếu niên áo xanh lẹ làng vung trường kiếm quét ngang một vòng, chỉ nghe tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, bốn hán tử Kim Đao Minh liền bị một luồng kinh phong đẩy lùi mấy bước.

Lý Ngọc Côn nói:

- Bằng hữu quả thật là Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt ư?

Thiếu niên áo xanh cười khẩy:

- Chẳng lẽ tại hạ lại là kẻ mạo danh hay sao? Các vị sao lại chẳng biết phải trái gì cả thế này?

Lý Ngọc Côn quay lưỡi đao ra sau, tay trái đặt lên chuôi đao nói:

- Xin lỗi, đó chẳng qua là để thử thân phận của tôn giá thôi, quả nhiên danh bất hư truyền...

Quay sang Châu Hoài Anh nói tiếp:

- Theo Lý mỗ thì đại hiệp xuất thân từ chốn danh môn, có lẽ không dính dáng đến việc sát hại lệnh tôn đâu!

Diêu Kiệt tiếp lời:

- Đúng vậy, tiên phụ khi xưa là bạn thân của Châu lão tiên bối, phen này cũng là do Châu lão tiên bối cho người mang thư gọi tại hạ đến đây, vì thấy trong nhà có điều khác lạ nên mới tuốt kiếm xông vào. Châu cô nương đã hiểu lầm rồi.

Châu Hoài Anh nhượng mảy:

- Chính gia phụ đã gửi thư mời tôn giá đến đây ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy!

- Thư đâu?

Diêu Kiệt từ trong túi tay áo lấy ra một phong thư, hai tay trao ra nói:

- Cô nương hãy kiểm xem!

Châu Hoài Anh đương nhiên là nhận được bút tích của phụ thân, giờ mới khóc sụt sùi nói:

- Vào giờ Thân, gia phụ đã bảo Hoài Anh vào rừng săn ít gà rừng và thỏ rừng, nói là có khách quý đến viếng, nào ngờ khi Hoài Anh trở về thì gia phụ đã ngộ hại...

Nói đến đó, Châu Hoài Anh khóc nức nở.

Lý Ngọc Côn vội khuyên lớn Châu Hoài Anh, Diêu Kiệt tra kiếm vào bao, đi vào thảo đường.

Trên bàn tre có một đĩa đậu phộng, một đĩa thịt rừng và hai đôi đĩa. Ấm rượu ngã nghiêng, ly rượu ngã đổ không còn một giọt. Hai chiếc ly hãy còn nằm trong tay phải Châu Bách Long, còn một chiếc thì rơi xuống đất.

Thi thể Châu Bách Long ngã nằm cạnh ghế, ngọn Vô Dịch Thần Tiên lừng danh võ lâm vẫn còn quần nơi lưng, chưa hề xử dụng đến. Châu Hoài Anh ngồi trên bãi cỏ khóc nức nở. Lý Ngọc Côn đi vào thảo đường.

Diêu Kiệt thở dài bùi ngùi nói:

- Tại hạ đã đến muộn một bước.

Lý Ngọc Côn hạ thấp giọng:

- Theo tại hạ thấy, hung thủ đã ra tay bất ngờ.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Không sai, hung thủ hẳn là bạn chí thân của Châu lão tiên bối, nên vừa gặp nhau đã ăn uống hàn huyên thế này...

Cúi xuống nhặt cái ly dưới đất lên, nói tiếp:

- Hung thủ ngồi đối diện với Châu lão tiên bối, với lý do mời rượu đứng lên đi đến trước mắt Châu lão tiên bối, chờ khi Châu lão tiên bối ngửa mặt uống rượu đã thành linh hạ thủ.

Lý Ngọc Côn gật đầu tán đồng:

- Điều thiếu hiệp suy đoán không sai...

Y cúi xuống xem xét tử thi một hồi, đoạn nói tiếp:

- Huyệt toàn cơ bị trúng một chưởng rất nặng trước tiên, đã chấn đứt tâm mạch, hung thủ còn sợ chưa đủ chí mạng, lại bồi thêm một chưởng vào huyệt thiếu dương, nên khiến thất khiếu lưu huyết, chưởng lực của hung thủ vô cùng bá đạo.

Diêu Kiệt trầm ngâm hồi lâu, bỗng ôm quyền nói:

- Tại hạ định thỉnh giáo Lý minh chủ!

Lý Ngọc Côn vội đáp lễ:

- Không dám!

Diêu Kiệt nhấn mạnh từng tiếng:

- Khi nãy Lý minh chủ đã bảo có việc quan trọng cần gặp Châu lão tiên sinh, có thể cho biết chăng?

- Kim Dao Minh sở dĩ thanh danh trong giới giang hồ bị tổn thương nhiều cũng chỉ vì tiếp xúc với cả hai giới hắc bạch, mấy hôm trước, tại hạ nghe phong phanh có hai cao thủ hắc đạo đang tìm kiếm Châu lão tiên sinh, nên mới đến đây cho hay, nào ngờ...

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Lý minh chủ có biết đó là hai ma đầu nào không?

Lý Ngọc Côn hạ thấp giọng:

- Cẩm Y Đạo Phàn Cửu và Hắc Trảo Long Cao Như Đăng là chủ Thất Long Hội!

Diêu Kiệt lăm lăm:

- Quả là hai nhân vật lợi hại...

Bỗng nhướng mày, lại hỏi:

- Hai người liên thủ hay hành động riêng rẽ?

- Không thấy có dấu hiệu liên thủ... Châu lão tiên sinh không phải đã chết bởi tay hai người ấy!

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy, hung thủ là một người khác! Phàn Cửu với khinh công tuyệt thế và Âm Thanh Tử khét tiếng trong giới hắc đạo, còn Cao Như Đăng thì sở trường về đoản kiếm, chưởng lực của hai người đều không thể gây tử thương cho Châu lão tiên sinh.

- Tại hạ không tiện ở đây lâu, khi nào có tin tức sẽ liên lạc với thiếu hiệp, nhưng chẳng hay có thể tìm gặp thiếu hiệp ở đâu?

Diêu Kiệt ơ hờ vòng tay:

- Không dám làm phiền tôn giá nhọc sức, hung thủ đã sát hại Châu lão tiên sinh, tại hạ chắc chắn sẽ tìm ra được.

Lý Ngọc Côn vòng tay:

- Vậy thì hay quá! Tại hạ xin cáo từ!

Đoạn quay người ra khỏi nhà.

Diêu Kiệt nhìn theo, cúi đầu dăm chiêu nghĩ ngợi.

Lát sau, Châu Hoài Anh đi vào, thấp đèn lên rồi với giọng ái ngại nói:

- Vừa rồi Hoài Anh đã mạo muội đắc tội, xin thiếu hiệp chớ trách.

Diêu Kiệt xua tay:

- Cô nương đừng bận tâm chuyện vặt vãnh ấy, chúng ta hãy khiêng lệnh tôn lên giường đi.

Châu Hoài Anh gật đầu:

- Xin phiền thiếu hiệp!

Diêu Kiệt dập đầu vái ba lạy trước, sau đó mới cùng Châu Hoài Anh kẻ đầu người chân khiêng tử thi đặt lên chiếc giường bên trong.

Diêu Kiệt đứng nhìn tử thi một hồi, đoạn mới móc ra một chiếc khăn lụa đắp lên mặt tử thi, với giọng bi phẫn và đau xót nói:

- Cô nương chớ đau lòng, tại hạ nhất định sẽ báo thù cho lệnh tôn!

Châu Hoài Anh ngạc nhiên:

- Việc báo thù là bổn phận của Hoài Anh, sao dám làm phiền thiếu hiệp?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Chính vì tại hạ mà lệnh tôn mới ngộ hại!

Châu Hoài Anh sững sờ:

- Vậy nghĩa là sao?

Diêu Kiệt thở hắt ra một hơi dài:

- Tại hạ lúc bảy tuổi, tiên phụ đã bị người sát hại, lệnh tôn biết rõ kẻ thù là ai, bấy giờ đã khuyến cáo tại hạ khi nào võ công thắng được kẻ thù thì lệnh tôn mới cho biết để khỏi chết một cách uổng mạng. Mấy hôm trước nhận được thư của lệnh tôn, tại hạ lên đường đến đây ngay, nào ngờ...

Châu Hoài Anh tiếp lời:

- Chẳng lẽ đây chính là kẻ thù của thiếu hiệp đã giết gia phụ để diệt khẩu ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Có lẽ là vậy!

- Vậy là mối thù hai nhà cùng một chỗ, để Hoài Anh hỏa thiêu ngôi nhà này rồi cùng thiếu hiệp đi tìm kẻ thù.

Diêu Kiệt xua tay:

- Hãy khoan, thi thể của lệnh tôn phải được hậu táng...

Châu Hoài Anh ngắt lời:

- Không cần đâu! Lúc tiên phụ còn tại thế vẫn luôn cản đận, nếu một ngày nào đó lão nhân gia chẳng may ngộ hại thì hãy hỏa thiêu cả di thể với ngôi nhà này, còn Hoài Anh thì kể từ nay sẽ đi khắp chân trời góc biển tìm kiếm tung tích kẻ thù.

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Lệnh tôn đã biết trước có kẻ toan sát hại ư?

Châu Hoài Anh gạt đầu, không nói gì nữa, cầm ngọn đèn dầu trên bàn lên ném vào vách lá, lập tức bùng cháy.

Diêu Kiệt bỗng kinh ngạc hỏi:

- Ngọn Vô Định Thần Tiên trên người lệnh tôn, cô nương không lấy mang theo sao?

Châu Hoài Anh cười áo nảo:

- Vô Định thần Tiên đang ở trong tay Hoài Anh, kia chỉ là nguy trang thôi! Từ khi ẩn cư tại đây, gia phụ rất ít khi rời nhà, đã lâu không dùng đến ngọn nhụy tiên ấy rồi.

Ngôi nhà lá dễ cháy, lại gặp lúc gió đêm lồng lộng, thoáng chốc đã trở thành biển lửa. Hai người ra khỏi nhà, đi qua cầu tre, cùng giở khinh công phóng đi về hướng Đông.

Lúc này, cánh rừng phong dưới sự soi rọi của ánh lửa, càng thêm đỏ rực.

* * * Cách Phong Lâm Độ ba dặm đường là thị trấn Lạc Hà, một vùng then chốt từ Quan Ngoại vào Trung Nguyên, dân cư đông đúc, phố chợ phồn hoa.

Từ cửa Tây đi vào là một khu phố sầm uất nhất Lạc Hà, hai bên đường đều là trà lầu tửu quán và hiệu buôn khách điếm.

Lúc này đang là giờ Dậu sắp qua giờ Tuất, đã đến lúc dùng bữa ăn tối, mọi hành khách đều xuống ngựa dừng xe, lục tục kéo nhau vào quán ăn tửu lầu.

Trong số rất nhiều tửu lầu, phải kể Túy Tiên Đình là nổi tiếng hơn hết.

Lúc này chỉ thấy một đôi nam nữ thông thả đi đến trước tửu quán Túy Tiên Đình, họ chính là Diêu Kiệt và Châu Hoài Anh. Hai người vừa định đi vào tửu quán bỗng thấy một người từ trong bước vội ra thấp giọng nói:

- Xin hai vị hãy theo tại hạ!

Diêu Kiệt sững sốt ngẩng lên nhìn, thì ra Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn. Như không tin tưởng lắm về nhân vật nửa chính nửa tà này, Diêu Kiệt đứng yên lạnh lùng nói:

- Lý minh chủ có gì cần nói, hãy bày tỏ tại đây cũng được.

Lý Ngọc Côn hạ thật thấp giọng:

- Cẩm Y Dao Phàn Cửu đang ở trên lầu, hai vị không nên vào là hơn.

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Tại hạ đâu có ý sợ y, sao lại không vào được?

Lý Ngọc Côn nghiêm giọng:

- Thiếu hiệp đã hiểu lầm ý tại hạ rồi! Theo tại hạ nghĩ, nếu thiếu hiệp và Châu cô nương mà lộ diện, rất có thể sẽ bức dây động rừng.

Châu Hoài Anh bỗng hỏi:

- Lý minh chủ cho rằng chính Phàn Cửu là hung thủ sát hại tiên phụ ư?

- Tại hạ không dám quả quyết, nhưng y đã xuất hiện trong lúc này, chẳng thể không khả nghi!

Diêu Kiệt tiếp lời:

- Kể sát hại Châu lão tiên sinh chắc chắn không phải là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu mà là một người khác.

Lý Ngọc Côn thoáng nhú mào:

- Không chừng Phàn Cửu cũng có liên can!

Diêu Kiệt trầm ngâm:

- Vậy thì phải hỏi y thử xem... Phàn Cửu ở trên lầu hay dưới nhà?

- Trên lầu!

- Còn Lý minh chủ?

- Ở dưới nhà!

Diêu Kiệt trở mắt:

- Vậy sao Lý minh chủ biết Phàn Cửu ở trên lầu?

- Vì tại hạ đến đây trước, vừa mới ngồi xuống thì thấy Phàn Cửu đi vào, bởi chúng tại hạ đã chọn chiếc bàn trong góc khuất, và Phàn Cửu lại đi thẳng lên lầu nên y không trông thấy.

Diêu Kiệt quay sang Châu Hoài Anh nói:

- Cô nương hãy ở dưới nhà ngồi chờ chốc lát để tại hạ lên lầu gặp vị Cẩm Y Đạo ấy.

Đoạn đi vào tửu quán và đi thẳng lên trên lầu.

Một gã tiểu nhị đứng nơi cửa thang lầu đón tiếp chàng, cung kính hỏi:

- Khách quan chỉ một mình thôi ư? Xin mời sang bên này!

Diêu Kiệt khoát tay:

- Không vội, tìm bằng hữu nói chuyện trước đã!

Đảo mắt nhìn, trên lầu có hơn bốn mươi người khách, chàng chưa từng gặp Cẩm Y Đạo Phàn Cửu bao giờ, nhưng chàng tin chắc có thể nhận ra, bởi vì cao thủ hắc đạo này rất chú trọng trong việc ăn mặc.

Quả nhiên, chàng trông thấy một người trung niên tuổi ngoài bốn mươi, y phục sang trọng đang ngồi một mình độc ẩm. Diêu Kiệt bèn đi đến trước mặt người đó, lạnh lùng hỏi:

- Tôn giá phải chăng là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu?

Người trung niên ngẩng lên nhìn chàng:

- Phải, bằng hữu xưng hô thế nào?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt!

Đoạn nghiêng ngang ngồi xuống đối diện với Phàn Cửu. Phàn Cửu thoát tiên ngẩn người, sau đó cười hô hố nói:

- Thì ra Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt lừng danh võ lâm! Thật hân hạnh được gặp.

Đoạn liền định bảo tiểu nhị mang thêm ly chén đến. Diêu Kiệt khoát tay:

- Không dám làm phiền, tại hạ chỉ muốn thỉnh giáo vài điều thôi!

Phàn Cửu quét mắt nhìn vào mặt Diêu Kiệt, mỉm cười nói:

- Thần sắc của thiếu hiệp dường như không được bình thường.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Chỉ bởi trước đây một giờ, tại hạ đã gặp sự việc không bình thường...

Xin hỏi tôn giá đến đây để làm gì?

Phàn Cửu sầm mặt:

- Phàn mỗ với thiếu hiệp không thù không oán, cũng chẳng có giao tình, thiếu hiệp nói năng như vậy không thấy quá đáng ư?

Diêu Kiệt gằn giọng:

- Tại hạ thà hậu sự xin lỗi tôn giá, nhưng hiện tại tôn giá phải thành thật trả lời mới được.

Phàn Cửu cười gằn:

- Các hạ cậy vào trường kiếm trong tay cường bức Phàn mỗ phải không?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Không phải, tôn giá tuy thuộc hạng trộm đạo nhưng cũng có danh khí, chứ không phải hạng giấu đầu rụt đuôi, hẳn là không có những hành vi mờ ám dè hèn.

Phàn Cửu trợn trừng mắt, gật mạnh đầu:

- Mắng hay lắm! Mắng hay lắm!

Ngưng chốc lát, nhấn mạnh từng tiếng nói tiếp:

- Đến đây để viếng thăm một vị bằng hữu.

- Đã gặp chưa?

- Chưa! Đêm nay không trăng, hơn nữa đêm khuya viếng thăm cũng rất không nên, nên định ngày mai hẵng đi.

- Người ấy là ai?

Phàn Cửu thoáng do dự:

- Vô Dịch Thần Tiên Châu Bách Long, người này đã qui ẩn lâu năm, có lẽ thiếu hiệp không biết.

- Tìm ông ấy để làm gì?

Phàn Cửu trầm giọng:

- Các hạ dường như đã hỏi quá nhiều!

Diêu Kiệt ôm quyền:

- Đắc tội! Vậy tại hạ xin thỉnh giáo một điều nữa... Trước khi đến đây viếng thăm cố hữu, tôn giá có nói cho ai biết không?

2. Bí Mật Phong Lâm Độ

Phàn Cửu lắc đầu:

- Tuyệt đối không!

Diêu Kiệt vòng tay xá dài:

- Tại hạ đã mạo muội làm phiền, xin thứ tội!

Đoạn quay người đi thẳng xuống lầu. Quét mắt nhìn, bắt giắc giật mình kinh hãi, thì ra Lý Ngọc Côn cùng ba thủ hạ và Châu Hoài Anh đã đi đâu mất dạng. Diêu Kiệt chau chặt mày ngẫm nghĩ một hồi, đoạn gọi điểm tiểu nhị đến hỏi:

- Tiểu nhị, người có thấy bốn người đàn ông mang đao và một vị cô nương áo đỏ rời khỏi đây không?

- Có, mới rời khỏi đây thôi, như là có việc gì gấp gấp lắm, ngay cả thức ăn trên bàn cũng chưa hề động đến.

Diêu Kiệt vội hỏi tiếp:

- Có thấy họ đi về hướng nào không?

Một điểm tiểu nhị khác đứng nơi cửa tranh trước đáp:

- Tiểu nhân thấy họ đi về hướng cửa Tây.

Diêu Kiệt nghe vậy, vội bước nhanh ra khỏi tửu quán.

Bỗng, một bóng người như bay lướt đến cạnh Diêu Kiệt hỏi:

- Thật ra là việc gì thế này?

Thì ra là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu. Diêu Kiệt ngoảnh lại nhìn, khinh công của đối phương quả nhiên cao tuyệt, đúng là danh bất hư truyền. Diêu Kiệt vừa gỡ hết khinh công phóng đi về hướng cửa Tây vừa nói:

- Tôn giá tuy thuộc giới hắc đạo nhưng cũng đáng kể là một cao thủ, hẳn là không nói dối với tại hạ!

Phàn Cửu cười khẩy:

- Các hạ cũng cuồng ngạo quá! Nếu như Phàn mỗ không đếm xỉa, không trả lời thì các hạ chưa chắc đã làm gì được Phàn mỗ, đã vui lòng trả lời thì cần gì phải nói dối chứ?

Diêu Kiệt lại hỏi:

- Vậy Vô Định Thần Tiên Châu Bách Long lão tiên sinh quả thật là cố hữu của tôn giá ư?

- Dĩ nhiên, Phàn Cửu này đâu phải nêu đại danh của ông ấy hầu nâng cao thân phận của mình.

- Vậy thì xin hãy đi theo tại hạ, Châu lão tiên sinh đã ngộ hại trước đây một giờ rồi.

Hai người sống vai nhau phóng đi, chỉ cách nhau chừng ba bước, Phàn Cửu bỗng lách người đến gần Diêu Kiệt, nắm lấy cổ tay chàng thẳng thốt hỏi:

- Các hạ nói sao?

Phàn Cửu thân thủ nhanh khôn tả, Diêu Kiệt không kịp tránh, tuy biết đối phương không có ác ý, song vì bản năng tự vệ, cũng liền nắm lấy cổ tay Phàn Cửu đoạn mới nói:

- Châu lão tiên sinh đã bị sát hại, chẳng lẽ tôn giá chưa nghe hiểu hay sao?

Phàn Cửu trở mặt sừng sờ:

- Ai đã hạ độc thủ?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Không rõ!

- Vậy thiếu hiệp đuổi theo ai thế này?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn cùng ba thủ hạ!

Phàn Cửu kinh ngạc:

- Lý Ngọc Côn cũng có mặt tại đây ư? Hay chính là y đã hạ độc thủ?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Có lẽ không phải! Bởi Châu lão tiên sinh đã táng mạng bởi chưởng lực, trong khi Kim Dao Minh chỉ sở trường về đao pháp, luận về chưởng pháp không có cao thủ đủ khả năng hạ sát được Châu lão tiên sinh.

Phàn Cửu lộ vẻ thắc mắc:

- Vậy thì chúng ta đuổi theo họ làm gì?

- Thư thả rồi tại hạ sẽ kể rõ với tôn giá!

Diêu Kiệt liền thả chậm bước rồi dừng lại, và hai người cùng buông cổ tay đối phương ra.

Trần Lạc Hà chỉ chừng ba dặm đường, với khinh công như hai người, chỉ thoáng chốc đã đến nơi.

Diêu Kiệt trước tiên hít vào một hơi dài, sau đó hạ thấp giọng hỏi:

- Tôn giá có ngửi thấy mùi khét không?

Phàn Cửu chu mũi hít, đoạn nói:

- Có! Đó là gì vậy?

Diêu Kiệt thở dài:

- Đó chính là mùi hỏa thiêu di thể của Châu lão tiên sinh!

Sau đó chàng bèn thuật lại mọi sự đã xảy ra tại Phong Lâm Độ vừa qua.

Phàn Cửu dậm chân liên hồi:

- Lão đệ kiếm pháp không tệ, nhưng chẳng có kinh nghiệm giang hồ, vừa qua, lão đệ đã phạm phải hai sai lầm hết sức to lớn.

Diêu Kiệt ngớ người:

- Tại hạ đã phạm sai lầm ở điểm nào?

Phàn Cửu dơ ngón tay cái lên:

- Trước tiên là lão đệ lẽ ra không cho ả nha đầu Châu Hoài Anh hỏa thiêu di thể của phụ thân ả ta!

- Châu lão tiên sinh lúc còn sống đã dặn bảo như vậy, sao thể trái lời?

- Đành rằng như vậy, nhưng ít ra cũng phải đợi vài hôm rồi hẵng hỏa thiêu, bây giờ thì hỏng hết rồi.

Diêu Kiệt thoáng chau mày:

- Chẳng lẽ lại có quan hệ trọng đại gì ư?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Quan hệ rất là trọng đại... Các môn phái trong võ lâm đều có võ công tuyệt truyền, nhất là trường pháp, mỗi phái đều có điểm đặc thù riêng. Kẻ có khả năng hạ sát Châu Bách Long không có nhiều, nếu xem xét kỹ vị trí đã gây tử thương và trình độ thâm hậu của trường lực là có thể thu hẹp phạm vi tìm ra hung thủ đến mức tối thiểu.

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Tôn giá nói quả là có lý!

Phàn Cửu nghiêm giọng nói tiếp:

- Hai nữa, lão đệ không nên để cho Hoài Anh cô nương ở bên Lý Ngọc Côn.

Diêu Kiệt hạ thấp giọng:

- Lý Ngọc Côn đột ngột bỏ đi hẳn là có nguyên nhân, theo tại hạ suy đoán, có lẽ y đã cùng Hoài Anh trở lại nhà cũ.

Phàn Cửu ngẫm nghĩ một hồi:

- Với mục đích gì?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Nếu Lý Ngọc Côn thật sự là cáo cảnh với Châu lão tiên sinh, theo lẽ là phải khinh kỵ giảm tòng, không nên kéo đến đông người như vậy, chẳng những chậm mà còn khiến người chú ý.

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy!
- Do đó, theo tại hạ suy đoán, hẳn là có mục đích khác.

Phàn Cửu tròn xoe mắt:

- Sự xuất hiện đột ngột của lão đệ là điều y không ngờ đến, bởi mục đích chưa đạt nên đã bịa chuyện đánh lừa Hoài Anh cô nương xa rời lão đệ, có đúng vậy không?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Không sai! Y kéo đến đông người là định hành hung, nhưng khi động thủ với tại hạ, biết không phải dễ đối phó, nên đã viện lý do là để thăm dò thân phận của tại hạ. Hơn nữa, khi này lại nhất mực ngăn cản tại hạ gặp tôn giá, bên trong hẳn phải có vấn đề to lớn.

Phàn Cửu cau mày:

- Cho dù lão đệ hoàn toàn đúng, nhưng Châu Bách Long đã chết, nhà cửa đã thành tro bụi, Lý Ngọc Côn quay lại thì có ích lợi gì?
- Theo tại hạ suy đoán, nơi đây hẳn có chứa bí mật gì đó!
- Hai ta khỏi nhọc tâm suy đoán nữa, đến đó xem là hiểu ngay!

Diêu Kiệt vội đưa tay cản lại:

- Hãy khoan!

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Còn e ngại gì nữa?

Diêu Kiệt hạ thấp giọng:

- Vòng qua rừng phong trước mặt là gặp chiếc cầu tre, Lý Ngọc Côn đông đến bốn người, và địch trong bóng tối, ta ngoài sáng, chúng ta đến đó sẽ bị phác giác ngay.

Phàn Cửu cười hăng hắc:

- Hai ta mà sợ bọn Kim Dao Minh tầm thường ấy sao?

Diêu Kiệt nhẹ lắc đầu:

- Không phải sợ mà là không muốn bắt mây động rừng!

Phàn Cửu thoáng ngẫm nghĩ:

- Lão đệ định thế nào?

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Tôn giá khinh công tuyệt thế, phen này đã đến lúc cần dùng...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Đẳng kia có một vách núi, tôn giá hãy theo đó mà lên, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy rõ toàn vùng mà không bị đối phương phát giác.
- Còn lão đệ?
- Ở đây chờ tôn giá trở xuống, bất luận phát hiện ra gì, tôn giá cũng không nên lên tiếng.

Phàn Cửu gật đầu:

- Phàn mỗ cả đời trộm cướp, chẳng ngờ bây giờ lại trở thành bộ khoái trong nha môn!

Vừa dứt lời, người đã lướt vào trong bóng tối, chớp mắt đã khuất dạng.

Diêu Kiệt bất giác khen thầm:

- Khinh công tuyệt diệu thể này, trong võ lâm đương kim có lẽ không còn kẻ thứ hai nữa.

Vừa nghĩ đến đó, bỗng nghe “soạt” một tiếng, trước mặt đã xuất hiện một bóng người.

Diêu Kiệt giật mình, tay phải vội đặt lên chuôi kiếm, mắt chăm chú nhìn đối phương, sẵn sàng tuốt kiếm ứng phó.

Người ấy cất tiếng nói:

- Các hạ phải chăng là Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt thiếu hiệp vừa từ Hàng Châu đến?

Tiếng nói rất trong trẻo, dường như là một nữ nhân.

Chú mắt nhìn kỹ, quả nhiên đó là một thiếu nữ áo đen, mái tóc dài phủ vai, đôi mắt sáng như sao sớm, da mặt trắng như tuyết.

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Tại hạ chính là Diêu Kiệt, xin hỏi cô nương phượng danh xưng hô thể nào?

- Tiểu nữ Tiêu Ngọc Yến, gia phụ Tiêu Nhất Phong, với lệnh tôn là mạc nghịch chi giao.

Diêu Kiệt ôm quyền thi lễ:

- Ra là Tiêu cô nương...

Tiêu Ngọc Yến tiếp lời:

- Ngọc Yến phụng mệnh gia phụ đến đây báo với thiếu hiệp hãy hỏa tốc rời khỏi nơi đây.

Dứt lời, không chờ ý kiến của Diêu Kiệt, đã tung mình đến bên cạnh chàng, lệ làng vươn tay, chộp vào vai trái Diêu Kiệt nhấc lên, đứng thấy nàng ta yếu đuối là thế, song nội lực rất là thâm hậu, chỉ trong chớp mắt, Diêu Kiệt đã bị nàng ta xách lấy, một cái tung mình ra xa hơn trượng.

Sau mấy lượt liên tiếp tung mình, hai người đã vượt qua hơn một dặm đường.

Diêu Kiệt cố hết sức trầm người mới có thể chững lại được, vội nói:

- Cô nương hãy khoan!

- Có gì lát nữa hãy nói!

- Tại hạ còn phải chờ một người bạn.

- Cẩm Y Đạo Phàn Cửu phải không?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vâng! Hai người cùng đến, tại hạ bỏ đi một mình sao được?

Tiêu Ngọc Yến chau mày:

- Thiếu hiệp mấy năm gần đây danh lừng đại giang Nam Bắc, hiệp dư vang khắp võ lâm, sao lại kết bạn với phường trộm cướp hắc đạo như thế này?

Mau rời khỏi là hơn.

Đoạn lại nắm chặt bắp tay Diêu Kiệt tung mình phóng đi.

Lời lẽ của Tiêu Ngọc Yến không khỏi khiến Diêu Kiệt nóng bừng mặt, hơn nữa chàng cũng biết Tiêu Nhất Phong quả đúng là bạn thân của phụ thân lúc sinh tiền, chắc chắn không bao giờ đưa chàng vào cạm bẫy.

Do đó chàng cũng chẳng kiên trì, theo Tiêu Ngọc Yến phóng đi về phía thị trấn Lạc Hà. Tuy nhiên, chàng đã cố sức vùng khỏi bàn tay mềm mại của Tiêu Ngọc Yến.

Hai người phóng đi rất nhanh, chẳng bao lâu đã vào đến cửa Tây thị trấn Lạc Hà.

Tiêu Ngọc Yến bỗng thả chậm bước nói:

- Đi thẳng về phía trước, bên phải có một Trương Ký Lão Điểm, thiếu hiệp hãy chọn một gian thượng phòng mà trọ. Ngọc Yến bây giờ phải đến gặp gia phụ, muộn nhất là giờ Tý, Ngọc Yến với gia phụ sẽ đến, lúc ấy hẳn giải thích tỉ mỉ với thiếu hiệp.

Diêu Kiệt vô cùng thắc mắc, chau mày nói:

- Lệnh tôn cho gọi thật ra vì việc gì, cô nương chẳng thể cho biết trước được sao?

Tiêu Ngọc Yến hạ thấp giọng:

- Gia phụ đã tìm được tung tích kẻ thù cho thiếu hiệp...

Chưa nói hết câu người đã trở ra ngoài cửa Tây, theo đường cũ phóng nhanh đi. Nghe nói đã tìm được tung tích kẻ thù, Diêu Kiệt không còn do dự nữa, sải bước tiến thẳng về phía trước.

Đi được chừng một tầm tên bắn, quả nhiên trông thấy một Trương Ký Lão Điểm, vách đất đèn vàng, không rộng lớn và cũng rất ít khách.

Lúc này cũng đã cuối giờ Tuất, Diêu Kiệt đã thấy bụng đói cồn cào, nhân cơ hội này ăn một bữa no nê cũng tốt, bèn đi thẳng vào Trương Ký Lão Điểm.

Diêu Kiệt vừa bước vào điểm đường, bất giác sững người.

Thì ra Châu Hoài Anh đang ngồi ủ rũ một mình, trên bàn trước mặt đầy thức ăn, nhưng chưa hề động đến.

Diêu Kiệt hết sức lấy làm lạ, đảo mắt nhìn khắp điểm đường, chẳng có một người khách nào khác. Điểm gia ra tiếp đón, cung kính hỏi:

- Thiếu hiệp cần trọ đêm phải không?

Châu Hoài Anh đang cúi gằm mặt, nghe hỏi liền ngẩng lên, lập tức lộ vẻ vui mừng cất tiếng nói:

- Cuối cùng rồi thiếu hiệp cũng đã đến, Hoài Anh chờ sốt ruột quá!

Diêu Kiệt đi đến ngồi xuống đối diện với Châu Hoài Anh, quét mắt nhìn vào mắt nàng, không thấy có gì khác lạ, mới thấp giọng hỏi:

- Cô nương vì sao lại bỏ đi mà không báo với tại hạ một tiếng thế này?

Châu Hoài Anh nhướng mày:

- Chẳng phải thiếu hiệp đã bảo Hoài Anh đến đây chờ hay sao?

Diêu Kiệt sững sờ:

- Đâu có!

Châu Hoài Anh trở mắt:

- Thiếu hiệp lên lầu không lâu thì có một điểm tiểu nhị đi xuống, nói là thiếu hiệp bảo Hoài Anh đến đây trước mà chờ, không có việc ấy sao?

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi:

- Không hề có, hẳn là có sự gian trá gì đây!

Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Xin hỏi cô nương, giữa lệnh tôn với Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn giao tình ra sao?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Chưa bao giờ nghe gia phụ đề cập đến!

- Còn vấn đề Cẩm Y Đạo Phàn Cửu thì sao?

Châu Hoài Anh ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Hoài Anh lúc bé có nghe gia phụ kể lại là khi xưa từng buông tha cho Phàn Cửu một lần, vì vậy Phàn Cửu rất cảm kích. Từ khi ẩn cư tại Phong Lâm Độ dường như Phàn Cửu có đến viếng thăm mấy lần, nhưng Hoài Anh không gặp lần nào.

- Còn ai khác đến viếng thăm lệnh tôn nữa không?

- Có!

- Họ là những ai?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Không nhớ rõ! Dường như là tiên phụ biết trước có khách đến viếng, lần nào cũng tìm lý do tách Hoài Anh ra, khi Hoài Anh trở về thì khách đã ra về, Hoài Anh thấy chén đĩa đầy bàn mới biết có khách đến.

Diêu Kiệt lắc bả:

- Vậy thì lạ quá, chẳng lẽ...

Châu Hoài Anh tiếp lời:

- Thiếu hiệp bắt tất hoài nghi, tiên phụ không có gì mờ ám xấu xa.

Diêu Kiệt cười:

- Tại hạ không bao giờ dám nghi ngờ như vậy...

Ngưng chốc lát, lại hỏi:

- Lệnh tôn với Hắc Trảo Long Cao Như Đăng đã chủ Thất Long Hội thì có giao tình gì?

Châu Hoài Anh thoáng ngẫm nghĩ:

- Theo lời tiên phụ, dường như có chút hiềm khích với Cao Như Đăng thì phải.

- Có biết vì sao không?

- Khi xưa tiên phụ từng một roi quất bay một mảng da đầu của Cao Như Đăng, từ đó nơi vết thương không còn mọc tóc nữa, khiến Cao Như Đăng sói mất...

... thiếu mấy hàng...

...chờ đợi nhiều năm mới báo thù thì thật không có lý.

Chàng quyết định tạm gác qua việc này, ăn một bữa no nê trước rồi hẵng tính, bèn hỏi:

- Cô nương đã dùng bữa chưa?

Châu Hoài Anh lắc đầu áo nã:

- Buồn quá nuốt không trôi!

Diêu Kiệt cười động viên:

- Việc báo thù tiết hận cần phải có tinh thần và sức khỏe, không ăn sao được? Tại hạ cùng ăn với cô nương, ăn xong mỗi người thuê một gian thượng phòng nghỉ ngơi, có gì mai thư thả hẵng tính.

Đoạn liền bảo điểm gia đồi cho thức ăn nóng, Châu Hoài Anh đành cố ăn một ít và uống vài ly rượu.

Ún uống xong đã là giờ Hợi, Diêu Kiệt bảo điểm gia dọn cho hai gian thượng phòng kế cận nhau, sau đó hai người vào phòng an nghỉ. Diêu Kiệt bởi phải chờ đợi hai cha con Tiêu Nhất Phong, chàng thối tắt ngọn đèn dầu, ngồi trên giường nhắm mắt điều tức, nhưng vẫn luôn chú ý đến cửa sổ.

Sắp đến giờ Tý, chàng bỗng nghe cửa sổ vang lên một tiếng “kẹt” rất khẽ, liền mở mắt ra nhìn song vẫn ngồi yên. Nhưng thấy cánh cửa sổ vẫn khép kín, không hề di động. Đột nhiên, bên cạnh vang lên một tiếng rất khẽ:

- Người đã vào rồi còn nhìn gì nữa?

Diêu Kiệt giật mình, thì ra Cẩm Y Đạo Phàn Cửu đã ngồi bên cạnh chàng tự bao giờ, thật là thần quái quỷ mạt.

Diêu Kiệt không khỏi phục thầm, khẽ nói:

- Tôn giá khinh công quả tuyệt thế, thật đáng khâm phục!

Phàn Cửu hất hàm:

- Thôi đừng ca ngợi nữa, lão đệ đã nói là chờ Phàn mỗ mà lại tự bỏ đi đến đây hưởng nhàn, vậy là sao?

Diêu Kiệt dĩ nhiên là chẳng tiện nói ra việc đã gặp Tiêu Ngọc Yến, đành nói dối:

- Tại hạ đã phát hiện ra tung tích kẻ địch!

Phàn Cửu tin là thật:

- Ờ, lão đệ có đuổi kịp không?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Tên tiểu tử ấy đã chuồn mất!

Phàn Cửu khẽ cười:

- Nghe nói lão đệ kiếm pháp siêu phàm, không ngờ khinh công lại kém đến vậy.

Diêu Kiệt cười gượng:

- Khi nào có cơ hội, tại hạ còn phải lĩnh giáo tôn giá nhiều.

Ngưng chốc lát, lại nói:

- Tôn giá có phát giác được gì không?

Phàn Cửu hạ thấp giọng:

- Sự suy đoán của lão đệ quả không sai, gã Lý Ngọc Côn đúng là rất khả nghi.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Y thế nào?

Phàn Cửu chận rãi nói:

- Ngôi nhà lá hiện đã trở thành một đồng tro tàn, vậy mà tên Lý Ngọc Côn lại dẫn người đến đó đào xới.

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Ờ! Họ đào được gì không?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không trông thấy!

Diêu Kiệt bỗng chuyển đề tài:

- Tại hạ thật không hiểu, tôn giá tuy trộm đạo nhưng phong cách rất hiệp nghĩa, cứ sao không để cho giới giang hồ hiểu biết về mặt quang minh của tôn giá?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Phàn Cửu này tính trời sanh là vậy, không thích mưu danh cầu lợi.

Diêu Kiệt thành thật:

- Vậy thì càng đáng kính phục hơn nữa!

Phàn Cửu nghiêm túc nói:

- Có lẽ lão đệ chưa tin hẳn, nhưng lão đệ là người thông tình đạt lý, hẳn nghĩ đến Phàn mỗ trên không có song thân, cạnh không có thê thiếp, dưới không có con cái, cần tiền bạc để làm gì? Hơn nữa, Phàn mỗ cả đời phiêu bạt đó đây, không nhà không cửa, tiền bạc cất giữ ở đâu?

Diêu Kiệt giọng chân thành:

- Tôn giá bất tất phải nói vậy, tại hạ không hề có ý ngờ vực!

Phàn Cửu thở phào:

- Vậy là Phàn mỗ cũng thấy phần nào an tâm...

Ngưng chốc lát, lại nói:

- Lão đệ có biết Phàn mỗ là trọng phạm số một mà hình bộ triều đình đang truy nã không?

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Đường như có nghe nói, đó là vì vụ án đánh cướp hai mươi vạn lượng quan ngân tại Thương Châu hồi mười bốn năm trước phải không?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy!

Diêu Kiệt cười:

- Tôn giá hà tất phải bận tâm, cho dù triều đình phái xuất hàng bộ khoái bậc nhất trong kinh, bằng vào khinh công tuyệt thế của tôn giá, họ làm được gì kia chứ?

3. Nghi Vấn Trùng Trùng

Phàn Cửu lắc đầu, giọng nghiêm túc:

- Nói vậy đâu phải, việc ấy đã khiến Phàn mỗ không một ngày an tâm, mười bốn năm dài như sống trong địa ngục tăm tối.

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Phàn Cửu thở dài:

- Phàn mỗ tuy là hạng trộm đạo, nhưng không thấp hèn, đã tự đặt ba đại phép tắc, không trộm những thương buôn thật thà, không cướp trong vùng cai trị của các quan thanh liêm, không cướp tiền bạc của triều đình. Do đó, vụ cướp tại Thương Châu hồi mười bốn năm trước không phải Phàn mỗ đã gây ra.

Diêu Kiệt lấy làm lạ hỏi:

- Vậy sao lại rơi trên đầu tôn giá?

Phàn Cửu tức tối:

- Có kẻ đã mạo danh Phàn mỗ!

- Ồ!

- Phàn mỗ không bao giờ thành bè kết đảng, xưa nay chỉ một mình đi lại trên giang hồ, vậy thì hai mươi vạn lượng quan ngân, Phàn mỗ mang đi bằng cách nào? Hơn nữa, tổng cộng có đến bốn mươi tám người áp tải, đã chết bốn mươi bảy người, lại thoát được một bộ khoái, vậy rõ ràng là cố ý để cho người ấy thoát thân hầu mô tả lại tướng mạo kẻ cướp, vu oan giá họa cho Phàn mỗ, đó chẳng hết sức rõ ràng là gì?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Rất có lý, cho dù võ công cái thế cũng khó mà nhất cử giết chết bốn mươi bảy người, hơn nữa lúc ấy những người áp tải chắc chắn là bỏ chạy tứ tán.

Phàn Cửu thở dài một tiếng thật mạnh:

- Trong mười bốn năm qua, Phàn mỗ đã điều tra khắp nơi, cuối cùng đã tìm ra được kẻ cầm đầu vụ cướp ấy.

Diêu Kiệt kinh ngạc:

- Kẻ ấy là ai?

- Cũng là một cao thủ trong giới võ lâm, hơn nữa còn là một danh quân tử rất được kính trọng.

Diêu Kiệt hết sức thắc mắc:

- Tôn giá có thể cho biết chăng?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Xin lão đệ thông cảm, hiện tại Phàn mỗ chưa thể nói ra người này. Tuy nhiên, người này cũng đang có mặt tại đây. Phàn mỗ bề ngoài là đến viếng thăm Châu lão tiên sinh, nhưng thực ra là âm thầm theo dõi kẻ ngụy quân tử kia hầu vạch trần bộ mặt giả nhân giả nghĩa của y, xin lão đệ giữ kín việc này cho.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Tôn giá yên tâm, tại hạ nhất định sẽ giữ kín!

Phàn Cửu bỗng nói:

- Lão đệ đến đây chỉ để viếng thăm Châu lão tiên sinh thôi ư?

Diêu Kiệt thành thật đáp:

- Tại hạ đến đây là để truy tìm kẻ thù đã sát hại tiên phụ hồi mười bốn năm trước.

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Kẻ thù của lão đệ cũng có mặt tại Lạc Hà ư?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Kẻ thù của tại hạ nằm trong đầu óc Châu lão tiên sinh, chính ông ấy đã gửi thư bảo tại hạ đến đây, tại hạ lên đường ngay chẳng kể ngày đêm, nào ngờ vẫn muộn mất một nước.

Phàn Cửu thoáng trầm ngâm:

- Thì ra lão đệ thân mang huyết hải thâm thù, Phàn mỗ vốn định nhờ vào kiếm pháp siêu phàm của lão đệ hầu tiếp tục trừ hại cho võ lâm, vậy xem ra không dám làm phiền rồi!

Diêu Kiệt khẳng khái:

- Tiên phụ cả đời hành hiệp trượng nghĩa nên mới gây thù kết oán với nhiều người, đã bị ám hại, ngay cả thi thể cũng không tìm được. Tại hạ bất tài cũng nguyện kế thừa di chí của tiên phụ, đã là kẻ làm hại võ lâm tất nhiên phải diệt trừ. Nếu có thể ra sức, tại hạ quyết không thối thác.

Phàn Cửu vỗ vai Diêu Kiệt, cười nói:

- Vậy thì Phàn mỗ xin đa tạ trước.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão đệ hãy nghỉ sớm, Phàn mỗ còn phải đi theo dõi bọn Kim Dao Minh, có lẽ họ cũng ở trọ trong trấn Lạc Hà, ngày mai Phàn mỗ sẽ tìm cơ hội gặp lại lão đệ.

Dứt lời đã tung mình phóng đi, chỉ thấy cánh cửa sổ khẽ động đậy, Phàn Cửu đã mất dạng.

Diêu Kiệt thầm tính thời gian, có lẽ đã gần đến giờ Sửu, song hai cha con Tiêu Nhất Phong vẫn chưa đến. Phải chăng vì phát hiện có sự có mặt của Phàn Cửu trong thư phòng nên hai người mới không lộ diện?

Tựa hồ không thể như vậy, bằng vào khinh công nhanh nhẹn của Phàn Cửu, cha con Tiêu Nhất Phong khó thể phát hiện tung tích, hơn nữa vừa rồi trong khi chuyện trò với Phàn Cửu, chàng vẫn luôn ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài, tuyệt đối không có một người đến gần phòng chàng trong vòng mười trượng.

Nhất định là cha con họ Tiêu đã vương bận chuyện gì đó, không thể đến đúng hẹn được. Nghĩ vậy, Diêu Kiệt cũng tạm yên tâm, nằm xuống giường ngủ.

Thế là, chàng đánh một giấc dài, mãi đến giờ Dần hôm sau mới thức dậy.

Chàng rửa mặt xong, sang phòng kế cận cùng Châu Hoài Anh ăn sáng và lựa lời an ủi nàng, sau đó mới trở về phòng mình.

Vừa bước vào phòng, Diêu Kiệt bắt giác ngẩn người.

Thì ra có một người đàn ông tuổi chừng ngoài bốn mươi, ăn vận theo lối văn sĩ đang ngồi trong phòng chờ đợi chàng.

Vừa thấy Diêu Kiệt bước vào, văn sĩ trung niên ấy vội đứng lên nói:

- Ngu thúc chính là Tiêu Nhất Phong, hiền đệ hãy khép cửa lại mau!

Diêu Kiệt liền khép cửa cài then, vòng tay xá dài nói:

- Thì ra là Tiêu thúc, tiểu đệ xin bái kiến!

Tiêu Nhất Phong đưa tay ra nói:

- Miễn lễ! Miễn lễ!

Đoạn quét mắt nhìn Diêu Kiệt, nói tiếp:

- Hiền đệ nay đã vang danh võ lâm, uy chấn hoàn vũ, chỉ tiếc là Thập Bằng huynh không được chứng kiến tận mắt, thật đáng buồn lòng.

Diêu Kiệt bắt giác rướm nước mắt, xót xa nói:

- Tiểu đệ đã ngâm hờn suốt mười bốn năm dài, chẳng lúc nào không mong được chính tay giết kẻ thù để điều tể vong linh tiên phụ, những mong thúc thúc sớm cho biết.

Tiêu Nhất Phong khoát tay:

- Hiền đệ hãy ngồi xuống đã!

Hai người yên vị, Tiêu Nhất Phong mới nói tiếp:

- Ngu thúc tiện hiệu Nhất Phong, chính bởi ba chữ Nhất, Thập, Bách trong giữa danh tánh ba người nên mới cùng Bách Long và Thập Bằng huynh kết làm mạo nghịch chi giao. Tuy không trích huyết khấu đầu, song tình như thủ túc. Hồi mười bốn năm trước, Thập Bằng huynh chẳng may ngộ hại, ngu thúc với Bách Long huynh chưa tròn trách nhiệm báo thù, nay Bách Long huynh lại đã ngộ hại khiến ngu thúc càng thêm hổ thẹn.

- Tiêu thúc sao lại nói vậy? Thù sát phụ phải do tiểu đệ chính tay báo phục...

Diêu Kiệt hạ giọng nói tiếp:

- Tiểu đệ không còn chờ đợi được nữa, xin Tiêu thúc hãy lập tức cho biết kẻ thù là ai?

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Hiền đệ đã quen biết Phàn Cửu trong trường hợp nào vậy?

- Tiểu đệ đã tình cờ gặp tại tửu lầu Túy Tiên Đình ngày hôm qua, bởi nghe y là cổ giao lâu năm của Châu lão tiên sinh nên tiểu đệ mới cùng y đến Phong Lâm Độ, chứ không phải thâm giao.

Tiêu Nhất Phong thoáng chau mày:

- Rõ là lão khoét, ngu thúc nghi ngờ y rất có thể chính là hung thủ đã sát hại Bách Long huynh.

Diêu Kiệt nhẹ lắc đầu:

- Có lẽ không phải đâu! Sát nhân đã đắc thủ, lẽ ra nên cao bay xa chạy.

Hơn nữa, theo tiểu diệt biết, Phàn Cửu khinh công siêu tuyệt và sở trường sử dụng Âm Thanh Tử khét tiếng trong giới hắc đạo, không am tường về chưởng pháp, trong khi Châu lão tiên sinh lại chết bởi trọng chưởng, sao có thể là y được?

Tiêu Nhất Phong nhướng mày:

- Hiền diệt nói không sai, nhưng hiền diệt đã không nghĩ đến, trong mười bốn năm dài đủ để luyện thành một món võ công kinh thế. Phàn Cửu thiên tư thông tuệ, căn cơ chẳng kém, sao biết trong mười bốn năm qua y đã không luyện thành một pho chưởng pháp thâm hậu?

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Vì lẽ gì Phàn Cửu lại phải sát hại Châu lão tiên sinh chứ?

Tiêu Nhất Phong cười khẩy:

- Dĩ nhiên là để diệt khẩu rồi!

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Giết người diệt khẩu ư?

Bổng nhướng mày nói tiếp:

- Tiêu thúc bảo Phàn Cửu chính là nguyên hung đã mưu hại tiên phụ phải không?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Chính là y...

Bổng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Hiền diệt có nghe nói về vụ án đánh cướp hai mươi vạn lượng quan ngân và giết bốn mươi bảy người áp tải tại Thương Châu hồi mười bốn năm trước không?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Nghe đâu đó là do Phàn Cửu đã gây ra...

Chàng vừa định nói tiếp về những lời Phàn Cửu đã nói hôm qua, song Tiêu Nhất Phong đã ngắt lời:

- Chính là y! Đó cũng là nguyên nhân đã khiến y mưu hại Thập Bạng huynh khi xưa.

Diêu Kiệt hết sức thắc mắc:

- Tiểu diệt thật không hiểu ý Tiêu thúc, xin hãy nói rõ hơn.

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Việc kể ra rất đông dài...

...thiếu mấy hàng...

Thương Châu là Vô Ảnh Thần Quyền Phương Trấn Uy, bởi Phương tổng bộ đầu là người rất cương trực, chẳng những không cạy vào vương pháp hiếp người, trái lại còn hết sức bênh vực cho người trong giới võ lâm. Luận về giao tình, giữa Thập Bạng huynh với Phương bộ đầu còn thâm hậu hơn so với ngu thúc và Bách Long huynh.

Diêu Kiệt nhíu mày:

- Tiểu diệt không biết về điều ấy!

Tiêu Nhất Phong nói tiếp:

- Vụ cướp hai mươi vạn lạng quan ngân và giết bốn mươi bảy nhân mạng, có thể nói là một vụ án tày trời, thượng cấp ra hạn kỳ phá án, Phương bộ đầu chẳng còn cách nào hơn, đành tìm Thập Bằng huynh nhờ giúp đỡ.

Diêu Kiệt chau mày:

- Là người trong giới võ lâm, sao có thể giúp người trong nha môn phá án được?

Tiêu Nhất Phong gật đầu lia lịa:

- Đúng vậy, nhưng Thập Bằng huynh lại không thể trợ mắt nhìn một người bạn thân bị mất chức bêu đầu, thế là gật đầu bằng lòng. Tuy nhiên Thập Bằng huynh có nói rõ trước với Phương tổng bộ đầu là chỉ tìm bạc chứ không bắt người, như vậy kể ra cũng vẹn cả đôi bên.

Diêu Kiệt nóng lòng hỏi:

- Về sau thế nào?

Tiêu Nhất Phong chậm rãi nói tiếp:

- Về sau Thập Bằng huynh đã gặp Phan Cửu tại Mạnh Châu, dùng lời lợi hại khuyên răn Phan Cửu. Phan Cửu đã gật đầu thừa nhận, thế là hai người cùng rời khỏi Mạnh Châu, kể từ đó không còn thấy Thập Bằng huynh đâu nữa.

Diêu Kiệt trầm ngâm:

- Huyết hải thâm thù không phải việc nhỏ nhặt, phải có bằng chứng mới được.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Đúng vậy! Lúc bấy giờ tuy ngu thúc và Bách Long huynh biết rõ là Thập Bằng huynh đã bị Phan Cửu mưu hại, song khổ nỗi không có bằng chứng nên chẳng dám quả quyết, mãi đến bảy năm trước Bách Long huynh mới tìm được bằng chứng.

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Bằng chứng gì?

Tiêu Nhất Phong lắc đầu:

- Ngu thúc cũng không rõ! Bách Long huynh gửi thư cho ngu thúc, chỉ nói là đã tìm được thiết chứng, Thập Bằng huynh quả đúng là do Phan Cửu mưu hại, bảo ngu thúc đến gặp để cùng bàn kế phục thù, nhưng nào ngờ đã muộn mất một bước.

Diêu Kiệt thoáng chau mày:

- Bức thư ấy đâu?

- Vì e tiết lộ cơ mật nên ngu thúc đã đốt đi theo lời dặn bảo trong thư của Bách Long huynh.

- Cơ mật như vậy thì sao Phan Cửu lại được Châu lão tiên sinh đã phát hiện ra thiết chứng hành hung của y?

- Vừa rồi ngu thúc đã quên nói một điều, trong mười năm qua, ngu thúc đã cư trú tại phía Bắc Thương Châu để tiện việc dò la tung tích kẻ thù. Mỗi năm đều phái người liên lạc với Bách Long huynh một lần. Trong thư Bách Long huynh đã đề cập đến, cuối năm rồi có nhờ người mang về một phong thư, nhưng phong thư ấy chưa đến tay ngu thúc và người mang thư cũng biệt vô âm tín. Theo sự suy đoán của ngu thúc, nhất định là Phan Cửu đã đón đường đoạt thư, biết được điều bí mật ấy nên mới đến đây giết người diệt khẩu.

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi lâu, chau mày nói:

- Tiểu diệt còn có một điều thắc mắc. Phan Cửu đã đoạt thư năm rồi, vì sao lại chờ đến tháng chín năm nay mới ra tay? Việc này e rằng...

Tiêu Nhất Phong sầm mặt:

- Chả lẽ hiền điệt không tin lời ngu thúc sao?

Diêu Kiệt vội vòng tay xá:

Xin Tiêu thúc chớ trách, huyết hải thâm thù chẳng phải tầm thường, giết lầm Phàn Cửu là chuyện nhỏ, để cho hung thủ thông dong là việc lớn, vì vậy tiểu điệt phải thận trọng cầu chứng.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Phải rồi, cuối năm rồi Phàn Cửu có đến Phong Lâm Độ, Bách Long huynh đã để tâm đề phòng, có lẽ y không có cơ hội hạ thủ, phen này chẳng hiểu sao Bách Long huynh lại bị y đắc thủ.

Diêu Kiệt cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Xin Tiêu Thúc hãy công tâm mà nói, hồi mười bốn năm trước, võ công giữa tiên phụ với Phàn Cửu ai cao ai thấp?

Tiêu Nhất Phong mau mắn đáp:

- Võ công của Thập Bàng huynh cao hơn Phàn Cửu nhiều.

- Vậy thì tiên phụ sao lại bị Phàn Cửu hại được?

- Hiền điệt có điều không biết, Thập Bàng huynh là người khoan hậu, lòng không dối trá, trong khi Phàn Cửu lại là kẻ xảo quyệt, rất có thể Thập Bàng huynh nhất thời khinh xuất, Âm Thanh Tử của Phàn Cửu một khi xuất thủ khó mà tránh thoát.

Diêu Kiệt chậm rãi gật đầu:

- Tiêu thúc nói cũng có lý!

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Chẳng hay vị Phương tổng bộ đầu kia hiện cư trú tại đâu?

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Thập Bàng huynh sau khi ngộ hại, Phương tổng bộ đầu độc lực khó thể truy bắt được Phàn Cửu, một tháng mãn hạn, đã bị hình bộ đại nhân bắt giải về kinh trị tội.

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng đứng lên vòng tay xá dài nói:

- Sự quan hoài và thịnh tình của Tiêu thúc, tiểu điệt vô vàn cảm kích.

Nếu đúng thật là Phàn Cửu đã hạ độc thủ, tiểu điệt quyết chẳng buông tha cho y. Nỗi vất vả của Tiêu thúc trong mười mấy năm qua, khi nào báo được phụ thù, tiểu điệt ắt sẽ thù tạ.

- Không dám! Không dám!

Tiêu Nhất Phong vừa nói vừa đứng lên, hạ thấp giọng nói tiếp:

- Phàn Cửu nấn ná tại đây không chịu rời đi, hiển nhiên là có ý dò xét.

Ngu thúc và tiê nữ định sẽ ngầm theo dõi y, khi cần cũng có thể tiếp ứng cho nhau.

Dứt lời, quay người ra khỏi phòng bỏ đi.

Diêu Kiệt tiển chân Tiêu Nhất Phong xong, lại sang phòng bên tán gẫu với Châu Hoài Anh, định thăm dò ra chút manh mối, nhưng Châu Hoài Anh chẳng biết gì cả, đành thất vọng quay trở về phòng mình.

Vừa đặt chân vào phòng, Diêu Kiệt bất giác sững người.

Thì ra chẳng rõ từ bao giờ trên bàn đã có một phong thư dán kín.

Chàng liền mở ra xem, chỉ thấy chữ viết vội vàng như sau:

“Vách núi sau Phong Lâm Độ tuy cheo leo, nhưng chưa chắc có thể gây khó khăn cho lão đệ, mong hãy đến gặp vào trưa nay đúng giờ Ngọ, có việc cần thỉnh giáo.” Cuối thư chỉ có ghi ba chữ “Người đã biết”, không ghi danh tánh.

Diêu Kiệt biết ngay đây chính là thư của Phàn Cửu, bèn tiện tay xé nát bức thư, đưa mắt nhìn ra ngoài trời, lúc này chừng khoảng giờ Ty.

4. Ai Là Hung Thủ ?

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn sải bước ra khỏi Trương Ký Lão Điểm. Đến Phong Lâm Độ lẽ ra phải đi về cửa hướng Tây, song chàng lại đi về hướng cửa Đông, hẳn là chàng e ngại điều gì đó.

Tuy đã cuối thu, song giữa trưa ánh nắng vẫn rất nóng bức.

Diêu Kiệt ẩn nấp trong rừng phong đến hơn nửa giờ, chờ mặt trời lên đến đỉnh đầu mới thoãn thoắt trèo lên vách núi nằm sau Phong Lâm Độ.

Phóng mắt nhìn, bốn bề không một bóng người, trên đỉnh núi ngoại trừ những tảng đá quái lạ ngổn ngang, cũng chẳng thấy bóng một người nào.

Đột nhiên, chỉ nghe tiếng cười hăng hắc, Phàn Cửu đã như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Diêu Kiệt. Phàn Cửu vẫn toàn thân áo gấm, dưới ánh nắng soi rọi, phản chiếu chói lòa.

Phàn Cửu ha hả cười nói:

- Trưa thế này bảo lão đệ đến đây phơi nắng, thật ngại quá!

Diêu Kiệt cười nhạt:

- Không hề gì, tại hạ cũng đang cần gặp tôn giá!

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Có việc ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Muốn hỏi tôn giá khi xưa có biết tiên phụ hay không?

Phàn Cửu giờ ngón cái lên:

- Thiết Diện Kim Cang Diêu Thập Bằng đại danh lừng lẫy, ai mà chẳng biết?

Diêu Kiệt lạnh lùng:

- Từng gặp qua không?

Phàn Cửu gật đầu:

- Có! Nhưng hề gặp là Phàn Cửu vội lẩn tránh!

- Sao vậy?

Phàn Cửu ấp úng:

- Vì... sợ...

Diêu Kiệt sầm mặt:

- Tiên phụ có gì đáng sợ chứ?

Phàn Cửu nghiêm túc:

- Lệnh tôn có tên là Thiết Diện, không vị nể bất kỳ ai, hề gặp là bị mắng nhiếc, nhưng những lời mắng nhiếc của lệnh tôn rất hữu lý, nên Phàn Cửu đành phải lẩn tránh.

Diêu Kiệt đanh giọng:

- Chỉ vậy thôi ư?

Phàn Cửu như chưa nhận thấy Diêu Kiệt có vẻ khác lạ, nói tiếp:

- Lệnh tôn lúc còn tại thế tuy mắng nhiếc Phàn Cửu thậm tệ, song có một điều đã khiến Phàn mỗ cảm kích suốt đời.

- Điều gì?

- Khi xưa lệnh tôn với tổng bộ đầu Thương Châu Phương Trấn Uy là mạc nghịch chi giao, sau khi quan quân bị cướp, hình bộ ra hạn phá án, Phương tổng bộ đầu đã tìm đến lệnh tôn, lúc bấy giờ Phàn mỗ tự biết mình trước nay hành vi bất lương, một khi đến quan ắt sẽ không thể nào biện bạch, nên đã xa lánh tận Mạnh Châu.

Nói đến đó, Phàn Cửu ngưng lời, như hồi tưởng về quá khứ.

Diêu Kiệt bỗng hỏi:

- Tối qua sao tôn giá không đề cập đến việc này?

Phàn Cửu thở dài:

- Vì sợ khơi dậy nỗi nhớ thân tình của lão đệ nên Phàn mỗ không dám đề cập đến...

Ngưng chốc lát nói tiếp:

- Mặc dù Phàn mỗ đã xa lánh đến tận Mạnh Châu, song vẫn bị lệnh tôn tìm gặp. Thành thật mà nói, bất kỳ ai muốn bắt Phàn mỗ, Phàn mỗ cũng chẳng bận tâm, chỉ e sợ mỗi mình lệnh tôn.

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Vì sao?

- Lệnh tôn hề gặp mặt là mắng nhiếc, nhưng là do lòng tốt. Ông bảo Phàn mỗ tư chất không tệ, lẽ ra không nên trở thành kẻ trộm cướp. Bởi hết sức kính trọng lệnh tôn, nên khi gặp ông, đừng nói là động thủ giao chiến, thậm chí ngay cả bỏ chạy cũng chẳng đủ can đảm.

Phàn Cửu bỗng ngưng lời, dường như hồi tưởng gì đó, liên tiếp thở dài.

Diêu Kiệt nóng lòng dục:

- Xin hãy nói tiếp!

- Khi gặp lệnh tôn, Phàn mỗ hết lời biện bạch, cam đoan không hề dính dáng gì đến vụ cướp hai mươi vạn lạng quan ngân, lòng nghĩ lệnh tôn nhất định không tin. Nào ngờ lệnh tôn lại hoàn toàn tin vào lời tỏ bày của Phàn mỗ, và căn dặn trước khi truy hỏi quan ngân, Phàn mỗ tuyệt đối không nên lộ diện kéo bị bắt oan. Thử nghĩ, nếu lệnh tôn mà giao Phàn mỗ cho Phương tổng bộ đầu thì Phàn mỗ đã bị chém đầu từ lâu rồi! Lão đệ nghĩ xem, việc này có đáng cảm kích suốt đời không?

Diêu Kiệt cười khẩy:

- E đây là điều bịa đặt của tôn giá thôi!

Phàn Cửu trợn mắt:

- Lão đệ nói gì lạ vậy? Chẳng lẽ Phàn mỗ lại phải đặt điều để lấy lòng lão đệ hay sao?

Diêu Kiệt lại buông tiếng cười khẩy:

- Biết đâu tôn giá có dụng ý gì đó!

Phàn Cửu sững người, ánh mắt sắc bén quét nhìn Diêu Kiệt mấy lượt, ngạc nhiên nói:

- Là thật, vì sao giọng điệu lão đệ khác hẳn hôm qua thế này?

Diêu Kiệt lạnh lùng nhấn mạnh từng tiếng:

- Từ khi gặp gỡ với tôn giá tại Mạnh Châu, tiên phụ đã biệt vô âm tín, vậy là sao?

Phàn Cửu ánh mắt bỗng rực lên:

- Lão đệ đừng quanh co nữa, cứ nói thẳng ra đi!

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Nếu số quan ngân kia đúng là do tôn giá đánh cướp, dễ thường tôn giá chẳng thể sát hại tiên phụ?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Phàn mỗ làm gì đủ khả năng?

Diêu Kiệt lại cười khẩy:

- Thủ pháp thi triển Âm Thanh Tử của tôn giá lừng danh trong giới hắc đạo, nếu như...

Phàn Cửu lớn tiếng ngắt lời:

- Sao lão đệ lại có ý nghĩ như vậy?

Diêu Kiệt gằn giọng:

- Lúc tiên phụ ngộ hại, tại hạ mới lên chín, do người khác kể cho nghe thôi!

Phàn Cửu vội hỏi:

- Người đó là ai?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Tôn giá đừng hỏi, nói chung người đó đáng tin hơn tôn giá nhiều.

Phàn Cửu thở dài:

- Thật không ngờ sau mười bốn năm, Phàn Cửu này lại một lần nữa lâm vào tình huống trăm miệng không biện bạch được...

Ngừng chốc lát, nói tiếp:

- Lão đệ đã tin lời kẻ khác thế này thì Phàn mỗ cũng chẳng cần phải hao hơi tốn tiếng, chỉ xin lão đệ hãy tạm để lại cái đầu trên cổ Phàn mỗ chừng mười hôm, nửa tháng được chăng?

Diêu Kiệt trở mắt:

- Vì sao?

Phàn Cửu giọng kiên quyết:

- Phàn mỗ nhất định phải tìm cho ra kẻ đã thật sự đánh cướp quan ngân, không thì chết khó thể nhắm mắt.

Diêu Kiệt thoáng dịu giọng:

- Tại hạ chưa khẳng định chắc chắn tôn giá đã mưu hại tiên phụ khi xưa, không thì có lẽ chẳng nói đúng thế này đâu.

Phàn Cửu mừng rỡ:

- Vậy thì tốt quá...

Diêu Kiệt ngắt lời:

- Tuy nhiên tôn giá phải cho biết kẻ cướp là ai?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Hiện chưa thể nói ra được.

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Vì sao?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Rồi đây sẽ hiểu, lúc này mà nói ra, đối với lão đệ cũng như đối với Phàn mỗ đều không có lợi.

Diêu Kiệt tức giận:

- Rõ ràng tôn giá viện lý do thối thác...

Vừa dứt lời, “choang” một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao, dưới ánh nắng chói chang, chỉ thấy một luồng sáng bạc nhanh như chớp bay vào Phàn Cửu.

Diễn biến quá đột ngột, Phàn Cửu giật mình kinh hãi, may nhờ y thân pháp nhanh nhẹn, vội tung mình lên trên một tảng đá to.

Diêu Kiệt trầm giọng quát!

- Chạy đâu cho thoát!

... thiếu mấy hàng...

- Lão đệ hãy khoan động thủ, nghe Phàn mỗ nói đã... Kiếm thế của Diêu Kiệt cực kỳ hung hiểm, suýt nữa đã đâm trúng vào miện Phàn Cửu.

Diêu Kiệt tiếp tục tới tấp tấn công mười mấy chiêu, Phàn Cửu cũng chỉ lách tránh chứ không hoàn thủ, lúc này đã lui đến trên một tảng đá to cao nhất trên vách núi.

Diêu Kiệt bỗng buông tiếng quát to, tung mình lên, trường kiếm đã đâm thẳng vào vùng tim Phàn Cửu.

Phàn Cửu không còn thoái lui được nữa, đành nhắm mắt lại xuôi tay chờ chết.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, cấm bào trên mình Phàn Cửu đã bị trường kiếm đâm rách toạc một đường, hiển nhiên Diêu Kiệt đã nương tay.

“Soạt” một tiếng, Diêu Kiệt đã tra kiếm vào bao, đoạn nói nhanh:

- Theo tại hạ xuống đây!

Tung mình xuống trong một khe đá.

Phàn Cửu cũng theo sau xuống đến, chau mày hỏi:

- Lão đệ, vậy là sao thế này?

Diêu Kiệt ôm quyền nói:

- Vừa rồi tại hạ đã đắc tội, tôn giá nhất định không phải hung thủ đã sát hại tiên phụ.

Phàn Cửu thở dài:

- Nghe lão đệ nói vậy, Phàn mỗ thật nhẹ cả người. Nhưng Phàn mỗ không hiểu, vì sao lão đệ bỗng dừng lại đổi ý thế này?

Diêu Kiệt nghiêm giọng:

- Qua nhiều dấu hiệu có thể suy ra kẻ sát hại Châu lão tiên sinh cũng chính là kẻ đã sát hại tiên phụ năm xưa. Châu lão tiên sinh đã táng mạng dưới chưởng lực trầm trọng, trong khi tôn giá không sở trường về chưởng pháp.

Phàn Cửu trở mắt:

- Sao lão đệ biết Phàn Mỗ không sở trường về chưởng pháp?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Vừa rồi chiêu sau cùng, tại hạ đã cố ý để trống trung cung, nếu tôn giá xuất chưởng là có thể đánh chết tại hạ ngay, vậy mà tôn giá lại nhắm mắt chờ chết.

Phàn Cửu cười nhún nhúm:

- Cũng may Phàn mỗ không có hứng thú mà cũng chẳng tâm đắc về chưởng pháp, không thì lại rơi vào tình huống trăm miệng khó biện bạch một lần nữa rồi...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Tuy nhiên lão đệ hành động như vậy cũng là quá mạo hiểm, nếu Châu Bách Long chính là do Phàn mỗ hạ sát thì lão đệ đã chết oan rồi còn gì?

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Nếu tôn giá mà xuất thủ, Huyết Thủ Kiếm Pháp của tại hạ có thể chém đứt hai tay tôn giá.

Phàn Cửu thè lưỡi:

- Khiếp quá! Có được một cao thủ như lão đệ giúp sức, Phàn mỗ hẳn sẽ giải được nỗi oan ức này.

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Then chốt là ở kẻ đánh cướp quan ngân, bây giờ tôn giá có thể nói ra rồi chứ?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Tuyệt đối không thể nói ra trong lúc này.

Diêu Kiệt lạnh lùng quát:

- Cũng chính vì tôn giá không chịu nói, vừa rồi suýt đã tán mạng, nếu tôn giá mà khẳng khái không chịu nói, chắc chắn sẽ làm lỡ đại sự của hai ta.

Phàn Cửu nghiêm mặt:

- Nói ra mới đúng là làm lỡ đại sự.

Diêu Kiệt chau chặt mày:

- Tại hạ thật không hiểu nổi tôn giá nói vậy là có ý gì?

Phàn Cửu thở dài:

- Một ngày gần đây lão đệ hẳn sẽ rõ và cảm thông cho nỗi khổ tâm của Phàn mỗ.

Diêu Kiệt cũng buông tiếng thở dài:

- Thật không ngờ tôn giá lại cố chấp đến vậy.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Vậy thì tôn giá hẹn tại hạ đến đây vì việc gì, xin hãy cho biết!

Phàn Cửu gật đầu:

- Phàn mỗ có một điều cần thỉnh giáo lão đệ.

Diêu Kiệt ngồi xuống đất, ngẩng lên nói:

- Tôn giá không cần khách sáo như vậy, hãy ngồi xuống thư thả mà nói.

Phàn Cửu ngồi xuống đối diện, hắng giọng rồi nói:

- Kim Dao Minh tuy chỉ có bốn người lộ diện tại trấn Lạc Hà, song lại có hơn hai mươi người ở tại Thất Lý Phố cách Lạc Hà ba mươi dặm.

- Tôn giá đã đến đó tối qua ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Bọn họ còn dẫn theo bảy mươi bốn con lừa, bề ngoài là buôn bán lừa ngựa, nhưng thật ra lại mang theo bảy mươi chiếc túi da cất giấu trong một chiếc xe lớn.

Diêu Kiệt chau mày thắc mắc:

- Vậy số lừa kia bọn họ dùng chuyên chở vật nặng gì thế nhỉ?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Nhất định không sai được đâu, hai mươi vạn lượng quan ngân nặng tổng cộng một vạn hai ngàn năm trăm cân, kể cả rường gỗ, mỗi con lừa tải nặng hai trăm cân, bảy mươi con lừa là vừa đủ.

Diêu Kiệt sửng sốt:

- Quan ngân ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Tối qua Lý Ngọc Côn lại đào xới dưới nền nhà cũ của Châu lão tiên sinh, sao không khiến Phàn mỗ nghĩ theo chiều hướng ấy chứ?

Diêu Kiệt chau mày lắc đầu:

- Nếu bảo Châu lão tiên sinh có liên quan đến vụ cướp quan ngân khi xưa, cho dù chém đầu tại hạ, tại hạ cũng chẳng tin.

Phàn Cửu lẩm bẩm:

- Nếu Phàn Cửu này không hề đánh cướp quan ngân, bất kỳ ai cũng chẳng tin, vậy mà lệnh tôn lại tin.

Diêu Kiệt trở mắt nhìn Phàn Cửu:

- Tôn giá nói vậy có ẩn ý gì?

Phàn Cửu không đáp, lái sang chuyện khác:

- Thế nhưng, tối qua Lý Ngọc Côn đã hoài công, y chẳng đào được gì cả.

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Tôn giá thật ra đã biết được bao nhiêu?

Phàn Cửu quả quyết:

- Đã xác định được hai mươi vạn lượng quan ngân cất giấu tại Phong Lâm Độ.

Diêu Kiệt sửng sốt:

- Vậy Châu lão tiên sinh đã biết việc này ư?

Phàn Cửu ơ hờ:

- Không rõ!

Diêu Kiệt cố nén nổi kinh nghi, lại hỏi:

- Tôn giá còn biết việc gì nữa?

Phàn Cửu chậm rãi nói tiếp:

- Kim Dao Minh đích thực đã đến đây vì hai mươi vạn lượng quan ngân, nhưng tuyệt nhiên không phải kẻ đã tham dự vào vụ cướp, chẳng qua họ định dùng võ lực cướp đoạt mà thôi. Mười bốn năm trước chẳng những chưa có Kim Dao Minh, Lý Ngọc Côn cũng chưa có mặt trong giới võ lâm, mà không chừng y còn chưa nghe nói đến sự kiện ấy nữa là khác.

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ quá!

Phàn Cửu nhẹ gật đầu:

- Phàn mỗ cũng rất lấy làm lạ, chẳng rõ Lý Ngọc Côn đã có tin từ đâu. Tối qua Phàn mỗ đã sanh cảm một tên tại Thất Lý Phố, nhưng Phàn mỗ khảo tra đến chết cũng chẳng moi được một câu nào.

- Lý Ngọc Côn đã biết trước tôn giá đến đây, y bảo là đến báo tin cho Châu lão tiên sinh biết.

Phàn Cửu cười khẩy:

- Tên tiểu tử ấy nói láo, với tuổi tác của y chẳng thể nào có giao tình với Châu Bách Long được. Tuy nhiên, tên tiểu tử ấy tai mắt rất linh thông, y còn nói gì nữa?

- Y bảo nghe phong thanh là Hắc Trảo Long Cao Như Đăng đà chủ Thất Long Hội cũng sẽ đến tìm Châu lão tiên sinh.

Phàn Cửu biến sắc:

- Hắc Trảo Long Cao Như Đăng ư?

- Bá chủ vùng phía Bắc trong giới hắc đạo, chẳng lẽ tôn giá lại không biết sao?

Phàn Cửu bỗng lại lộ vẻ vui mừng:

- Đà chủ Thất Long Bang, lẽ nào Phàn mỗ lại không biết!

Diêu Kiệt cau mày thắc mắc:

- Tôn giá trước kinh ngạc sau mừng, vậy là sao?

- Nếu quả thật Cao Như Đăng đến Lạc Hà, vậy thì hai mươi vạn lượng quan ngân chắc chắn ở tại đây.

Diêu Kiệt ngớ người:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Quan ngân khi xuất hiện, nhất định sẽ khiến cho bọn công sai trong nha môn lưu ý, hướng hồ nhiều đến hai mươi vạn lượng, Cao Như Đăng đến đây, chắc chắn là để thu mua số quan ngân ấy.

- Dựa vào đâu tôn giá dám đoán chắc như vậy?

Phàn Cửu chậm rãi giải thích:

- Cao Như Đăng những năm gần đây đã tích lũy được một tài sản to lớn, hai ngân hiệu Hòa Thành và Kim Bảo lớn nhất kinh thành chính là của y, ngân phiếu thông hành khắp nơi, rất được tín nhiệm và đều có liên hệ với các ngân hiệu khắp nơi, hai mươi vạn lượng quan ngân, y chắc chắn nuốt trôi.

Diêu Kiệt cười nhạt:

- Tôn giá càng nói càng giống như sự thật!

Phàn Cửu trố mắt:

- Khi xưa lệnh tôn mà còn tin Phàn mỗ, vì sao lão đệ lại không dám tin?

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Nếu không tin thì thanh trường kiếm này đã cắt đầu tôn giá từ lâu rồi.

Phàn Cửu hớn hở gật đầu:

- Vậy tốt lắm, có hai việc cần phải nhờ lão đệ.

- Xin dặn bảo!

Phàn Cửu hạ thấp giọng:

- Lão đệ hãy thăm dò Hoài Anh cô nương thử xem!

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Hỏi gì nàng ta cũng không biết, xem ra không phải giả vờ, có lẽ nàng ta không biết thật.

Phàn Cửu chau mày lẩm bẩm:

- Phàn mỗ mấy phen đến Phong Lâm Độ đều không gặp nàng ta, hẳn là trước đó Châu Bách Long đã tách nàng ta ra, có lẽ nàng ta không biết gì thật, riêng có một điều...

Bổng hạ giọng thật thấp nói tiếp:

- Bọn Lý Ngọc Côn bốn người hiện trọ tại khách điểm Trường Phát ở phố Đông Đại, lão đệ hãy tìm cách chế ngự Lý Ngọc Côn mang đến đây cho Phàn mỗ tra hỏi thử xem!

Diêu Kiệt chậm chậm lắc đầu:

- E chẳng dễ đâu! Hôm qua tại hạ có giao thủ với y, đao pháp của y cũng khá lợi hại, hơn nữa bốn người liên thủ và lại ở trong khách điểm...

Phàn Cửu tiếp lời:

- Chỉ cần lão đệ dùng chút mưu kế, chẳng sợ y không sa bẫy.

- Mưu kế thế nào?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Lẽ dĩ nhiên là quan ngân làm mồi, nhưng có điều hãy nói một cách mập mờ, nhất định y sẽ một mình theo lão đệ đến đây, một chọi một, tên tiểu tử ấy chắc chắn không phải đối thủ.

Diêu Kiệt do dự:

- Chỉ sợ y không mắc câu!

Phàn Cửu giọng tin tưởng:

- Kim Dao Minh định chiêu binh mãi mã, khuếch đại môn hộ, đang thiếu thốn tài lực, tên tiểu tử ấy chắc chắn sẽ mắc câu.

- Tôn giá quả tai mắt thần thông...

Diêu Kiệt chợt động tâm, buột miệng hỏi:

- Tôn giá biết Tiêu Nhất Phong không?

Phàn Cửu cười ha hả:

- Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong, Phàn Cửu ngưỡng mộ từ lâu, ông ấy còn là bạn thân của lệnh tôn lúc sinh tiền đấy!

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Ông ấy cũng hiện đang có mặt tại Lạc Hà!

Phàn Cửu thoáng sửng sốt, đoạn lại cười nói:

- Vậy người đã khiến lão đệ bỏ đi tối qua chính là Tiêu Ngọc Yến con gái ông ấy rồi!

Diêu Kiệt gật đầu:

- Chính nàng ta!

Phàn Cửu cười:

- Thảo nào khinh công khá đến vậy! Nàng ta có ngoại hiệu là Lương Thượng Yến, thân pháp hệt như én liệng, với lão đệ thật xứng đôi vừa lứa.

Diêu Kiệt sầm mặt:

- Tôn giá chớ nói đùa như vậy. Chẳng giấu gì tôn giá, chuyện khi xưa chính là Tiêu thúc đã nói cho tại hạ biết.

Phàn Cửu thở dài:

- Thảo nào, ông ấy là bạn thân của lệnh tôn, lẽ dĩ nhiên phải nghĩ như vậy rồi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Ông ấy có biết lão đệ đến đây gặp Phàn mỗ không?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Có lẽ không!

- Vậy thì lão đệ cũng không nên nói, kéo ông ấy lại trách lão đệ nhận thù làm bạn.

Diêu Kiệt vốn cũng còn hoài nghi, nhưng thấy Phàn Cửu quả thật không hề biết sự hiện diện của cha con Tiêu Nhất Phong tại Lạc Hà, nên nổi hoài nghi hoàn toàn tan biến.

Chàng đứng lên, ôm quyền nói:

- Tại hạ cũng chẳng muốn bị quở trách, xin cáo từ!

Phàn Cửu gật đầu:

- Phàn mỗ ở đây chờ, lão đệ không được để Phàn mỗ hoài công chờ đợi đấy nhé!

- Tại hạ sẽ cố gắng hết mình!

Dứt lời tung mình xuống vách núi.

Diêu Kiệt rời khỏi Phong Lâm Độ, thẳng tiến về phía Lạc Hà, chừng sau một tuần trà đã vào đến cửa Tây. Sau đó rẽ sang phía Đông, lát đã đến khách điểm Trường Phát trên phố Đông Đại.

Đi vào điểm đường, Diêu Kiệt vừa định hỏi thăm chương quây, bỗng một người đi đến trước mặt khẽ hỏi:

- Sao hiền đệ biết là ngu thúc ở đây?

Diêu Kiệt kinh ngạc, thì ra người ấy chính là Tiêu Nhất Phong.

Chàng nghĩ nhanh, nhận thấy không nên thổ lộ mục đích đến đây là hơn, bèn nói bừa:

- Tiểu đệ định hỏi về tung tích của Cẩm Y Đạo Phàn Cửu!

Tiêu Nhất Phong nhíu mày:

- Phàn Cửu không có ở trong trấn Lạc Hà, hành tung không rõ... Hiền đệ đã đến đây, hãy vào trong phòng ngồi chơi chốc lát.

Diêu Kiệt dĩ nhiên chẳng tiện từ khước, đành đi theo Tiêu Nhất Phong vào trong một gian thượng phòng nằm ở phía Tây.

Vừa bước vào cửa, Diêu Kiệt đã trông thấy một thiếu nữ tuyệt sắc, biết ngay chính là Tiêu Ngọc Yến, đẹp và duyên dáng hơn lúc gặp tối qua nhiều.

Tiêu Ngọc Yến cất tiếng lạnh lót nói:

- Cha! Có người đến mà cha không chịu báo trước một tiếng!

Tiêu Nhất Phong cười ha hả:

- Đâu phải người ngoài mà ngại, hãy đến bái kiến mau!

Tiêu Ngọc Yến vội thẹn thùng vòng tay khom mình thi lễ với Diêu Kiệt.

Diêu Kiệt cũng vội vòng tay đáp lễ, cười khen:

- Cô nương khinh công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, thật đáng bội phục.

Tiêu Nhất Phong cười tiếp lời:

- Hiền đệ đã khen quá lời, khinh công của nha đầu này chẳng qua chỉ là hạng xoàng xĩnh trong giới võ lâm, khó mà đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Tuy là vậy, nhưng nếu muốn luyện được đến trình độ như Ngọc Yến cô nương cũng chẳng phải dễ dàng, đó là hoàn toàn nhờ vào Tiêu thúc chỉ dạy có phương pháp, phụ long nữ phụng là lẽ tất nhiên.

Tiêu Nhất Phong khoác tay:

- Hiền đệ đừng nói vậy... nghĩ năm xưa, nhuyển tiên của Bách Long huynh và trường kiếm của Thập Bằng huynh đều vang danh võ lâm, duy chỉ có đôi Phán Quan Bút của ngu thúc viết chữ thì thô, giết người thì lại mềm, chẳng dùng được vào việc gì cả.

Diêu Kiệt cười:

- Tiêu thúc khiêm tốn quá.

Tiêu Nhất Phong bỗng nghiêm mặt, hạ giọng nói:

- Hiền đệ có từng nghe nói đến Kim Dao Minh không?

Diêu Kiệt ngạc nhiên, không ngờ Tiêu Nhất Phong lại đề cập đến vấn đề này trước.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, thành thật nói:

- Hôm qua tiểu đệ có gặp Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn tại trước nhà Châu lão tiên sinh, cùng đi với y còn có ba thuộc hạ nữa.

Tiêu Nhất Phong thoáng chau mày:

- Y có nói gì không?

- Chỉ nói nghe đồn là Thất Long Bang đã chủ Cao Như Đăng và Cẩm Y Đạo Phàn Cửu sắp đến tìm Châu lão tiên sinh, nên y vội vàng đến báo tin.

Tiêu Nhất Phong quắc mắt:

- Lão, Bách Long huynh lúc sinh tiền chưa bao giờ giao thiệp với Kim Dao Minh, ai cần y báo tin? Nhất định là có điều dối trá.

5. Ai Là Hung Thủ ? (2)

...thiếu 1 trang...

- Bách Long huynh cả đời xem tiền tài như phấn thổ, làm gì có bảo tàng?

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ thật!

Tiêu Nhất Phong bỗng hỏi:

- Việc hỏa thiêu ngôi nhà, có biết là do ý của ai không?

- Đó là ý của Châu Hoài Anh cô nương, theo lời nàng ta nói, Châu lão tiên sinh lúc còn sống đã dặn bảo như vậy.

Tiêu Nhất Phong bùi ngùi:

- Vì phải giữ kính hành tung, ngu thúc không thể gặp và an ủi diệt nữ Hoài Anh, thật là hổ thẹn với cố hữu.

- Hoài Anh cô nương có thể tự nén niềm đau, không dám phiền Tiêu thúc phải nhọc sức...

Diêu Kiệt ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Tiểu đệ có điều muốn bẩm rõ với Tiêu thúc, nhưng xin chớ trách tiểu đệ!

Tiêu Nhất Phong đưa mắt nhìn Diêu Kiệt:

- Hiền đệ không nên nặng lời như vậy, có gì hãy nói đi!

- Khi này tiểu diệt vừa mới gặp Phàn Cửu tại Phong Lâm Độ.

Tiêu Nhất Phong nhướn cao mày ngạc nhiên:

- Hiền diệt đã gặp Phàn Cửu rồi ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vâng! Nhưng tiểu diệt chưa đề cập với y về vấn đề ngộ hại của tiên phụ khi xưa.

Tiêu Nhất Phong lại hỏi:

- Có động thủ không?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Không hề!

Tiêu Nhất Phong nhíu mày:

- Chẳng hay hiền diệt ý định thế nào?

Diêu Kiệt nhấn mạnh giọng nói:

- Lúc sáng tiểu diệt đã nắm rõ tâm ý với Tiêu thúc rồi, huyết hải thâm thù không thể hấp tấp được, với hành vi trước nay của Phàn Cửu, nếu hung thủ không phải là Phàn Cửu, há chẳng phải phụ thù chưa báo mà trái lại còn để cho hung thủ thông dong hay sao? Do đó, tiểu diệt phải chờ cho đến khi có thiết chứng trong tay, rồi hẵng tìm Phàn Cửu hỏi tội báo thù!

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Ờm! Hiền diệt không nói chuyện gì với y sao?

- Có! Nói về vụ cướp hai mươi vạn lượng quan ngân khi xưa. Phàn Cửu đã quả quyết là không hề dẫn người đánh cướp quan ngân, chắc chắn có người mạo danh với âm mưu vu oan giá họa.

Tiêu Nhất Phong cười khẩy:

- Hiền diệt chớ nên tin vào những lời dối trá của y!

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Lẽ dĩ nhiên là tiểu diệt không cả tin, nhưng trong lòng cũng có điều nghi ngờ.

Tiêu Nhất Phong trở mắt:

- Hiền diệt nghi ngờ điều gì?

- Quan ngân đã vào tay hồi mười bốn năm về trước, lẽ ra Phàn Cửu phải cao bay xa chạy đến một nơi nào đó mà thụ hưởng cuộc sống phú quý thanh nhàn mới đúng, y còn vượt ngàn dặm xa đến Phong Lâm Độ làm gì?

Tiêu Nhất Phong thản nhiên:

- Ngu thúc đã nói rồi, y đến đây là để giết người diệt khẩu, không để cho việc sát hại lệnh tôn của y bị tiết lộ.

Diêu Kiệt hỏi dồn:

- Châu lão tiên sinh đã bị ngộ hại, Phàn Cửu đạt được mục đích, có sao còn chưa chịu rời khỏi?

Tiêu Nhất Phong cứng họng, hai luồng ánh mắt sắc lạnh của Diêu Kiệt nhìn chột vào mặt Tiêu Nhất Phong, chờ đối phương trả lời.

Hồi lâu, Tiêu Nhất Phong mới lẩm bẩm:

- Có lẽ y còn việc khác gì nữa chưa xong cũng nên.

Diêu Kiệt vẫn hỏi tiếp:

- Theo Tiêu thúc suy đoán, Phàn Cửu còn nấn ná lại đây là với mục đích gì?

- Ngu thúc không sao suy đoán ra được!

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, lại hỏi:

- Tối qua, Tiêu thúc đã trọ tại khách điểm Trường Ký này ư?

Tiêu Nhất Phong lắc đầu:

- Không, ngu thúc mới đến sáng nay thôi!

Diêu Kiệt hỏi tiếp:

- Tiêu thúc có biết Kim Dao Minh chúng có bốn người đang trọ trong khách điểm này không?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Bọn họ trọ Ở thượng phòng dãy phía Đông!

Diêu Kiệt bỗng hạ thấp giọng:

- Tiêu thúc, tiểu diệt có một dự định!

Tiêu Nhất Phong trở mắt hỏi nhanh:

- Nói ngu thúc nghe thử?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Tiểu diệt định dùng kế đánh lừa Kim Dao Minh mình chủ Lý Ngọc Côn sang đây, xuất kỳ bất ý ra tay chế ngự, sau đó bức y khai ra mục đích.

Tiêu Nhất Phong nhíu mày:

- Hiền diệt nắm chắc chế ngự được Lý Ngọc Côn ư?

Diêu Kiệt gật đầu tự tin:

- Một chọi một, tiểu diệt nắm chắc phần thắng.

Tiêu Nhất Phong ánh mắt bỗng rực rực lên:

- Đó là ý kiến của Cẩm Y Đạo Phàn Cửu phải không?

Diêu Kiệt bất giác sững người, hồi lâu không trả lời được.

Tiêu Nhất Phong sầm mặt:

- Hiền diệt có vẻ như không tin cậy ngu thúc?

Diêu Kiệt vội vòng tay nói:

- Tiểu diệt đâu dám!

Tiêu Nhất Phong không đáp lễ cũng không tránh né, lạnh lùng nói:

- Hiền diệt chưa trả lời câu hỏi của ngu thúc!

Diêu Kiệt bất đắc dĩ, đành thú thật:

- Tiêu thúc nói đúng, chính là ý kiến của Phàn Cửu.

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Hiền diệt không tin cổ nhân, lại tin kẻ thù giết cha, ngu thúc thật vô cùng đau xót.

Diêu Kiệt hết sức bối rối. Phàn Cửu đã căn dặn là không được nói cho Tiêu Nhất Phong biết kéo bị quả trách nhiệm kẻ thù làm bạn, lời cảnh cáo của Phàn Cửu quả nhiên đã ứng nghiệm.

Thế nhưng, đứng trước một bậc trưởng thượng, chàng đâu thể nào nói dối được.

Diêu Kiệt vòng tay xá dài:

- Xin Tiêu thúc chớ giận, tiểu diệt cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ.

Tiêu Nhất Phong khoát tay:

- Hiên diệt đi đi, việc gì cũng phải hết sức thận trọng, không nên quá tự tin là hơn.

Diêu Kiệt cũng thấy nếu tiếp tục ở lại đây, đôi bên đều ngại ngùng, vội thi lễ cáo lui, quay người ra khỏi phòng, đi thẳng qua dãy phòng phía Đông, chàng đã quyết định bất kể thế nào cũng phải thực hiện kế hoạch.

Khi đến sân vườn, gặp một điểm tiểu nhị đang đi tới, Diêu Kiệt liền hỏi:

- Ở đây có một vị Lý gia không?

Điểm tiểu nhị chơm chớp mắt:

- Lý gia ư?

Diêu Kiệt vội nói:

- Một vị Lý gia có mang đao, dường như gồm bốn người...

Điểm tiểu nhị gật đầu lia lịa:

- Có! Có! Bốn người ở chung một phòng, gian thứ ba kia kìa!

- Họ đều đang ở trong phòng cả ư?

- Vâng, họ mới vừa ăn uống xong trở về phòng.

Diêu Kiệt đi đến trước cửa gian phòng thứ ba, chàng đưa tay khê gõ lên cửa phòng ba cái.

Trong phòng liền có tiếng trầm giọng hỏi:

- Ai đó?

Diêu Kiệt nhận ra đó chính là tiếng của Lý Ngọc Côn, bèn lớn tiếng đáp:

- Tại hạ là Diêu Kiệt, đến bái kiến Lý minh chủ!

- Cửa không cài, tôn giá cứ tự đẩy cửa vào!

Diêu Kiệt đưa ngón tay đẩy nhẹ, cửa phòng liền mở ra ngay.

Chỉ thấy Lý Ngọc Côn ngồi đối mặt với cửa, ba người kia chia ra đứng hai bên, tuy kim đao trong tay nhưng không có địch ý rõ rệt.

Diêu Kiệt đứng ngoài cửa vòng tay thi lễ, đoạn mới cất bước đi vào, dùng bao kiếm hất nhẹ, cách cửa lại khép vào.

Lý Ngọc Côn đứng lên, chìa tay nói:

- Mời ngồi!

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Không cần, tại hạ định mời tôn giá đến nơi khác có việc cần bàn.

Lý Ngọc Côn quắc mắt:

- Ở đây đều là các huynh đệ trong Kim Dao Minh, có gì cứ nói không sao.

- Trong lữ điểm có nhiều phần tử phức tạp, cần phải đề phòng tai vách mạch rừng, nên đến nơi khác là hơn.

Lý Ngọc Côn nhướng mày:

- Tôn giá có thể cho biết đại khái không?

- Có liên quan đến vấn đề tiền bạc.

Lý Ngọc Côn thoáng thay đổi vẻ mặt:

- Tôn giá định đến đâu bàn bạc?

- Phong Lâm Độ được chăng?

Lý Ngọc Côn gật đầu:

- Địa điểm rất tốt, chỉ mỗi mình tại hạ đi cùng tôn giá thôi ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đi đông dễ khiến người chú ý!

Lý Ngọc Côn khoác tay:

- Tôn giá hãy đi trước!

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu, quay người đi ra.

Nào ngờ chàng vừa quay người, ba người đứng hai bên đột nhiên tuốt đao khỏi vỏ, ánh thép loang loáng, chia ba đường thượng trung hạ cùng lúc tấn công Diêu Kiệt, chiêu thức hết sức hung hiểm.

Diễn biến quá đột ngột, Diêu Kiệt giật mình kinh hãi, nhưng không nao núng, trường kiếm chớp nhoáng ra khỏi vỏ, quét ra đón tiếp ba ngọn kim đao đang bổ tới.

Không chờ binh khí chạm nhau, ba gã đại hán đột nhiên triệt chiêu thu thế, tung mình lui ra.

Nhưng Diêu Kiệt không thu kiếm, sau khi đẩy lùi ba người trước mặt, nhanh nhẹn xoay người, trường kiếm lại quét ra.

Bởi chàng đã từng trải qua nhiều trận chiến, biết rõ khó đối phó nhất vẫn là Lý Ngọc Côn ở sau lưng.

Quả nhiên, “keng” một tiếng, trường kiếm đã va chạm với kim đao trong tay Lý Ngọc Côn, nếu chậm một chút là cái đầu của chàng đã bị Lý Ngọc Côn bổ đôi rồi.

Sau tiếng binh khí chạm nhau chát chúa, Diêu Kiệt chỉ cảm thấy người khê chấn động, nhưng Lý Ngọc Côn thì bị bật lùi ba bước.

Kim Đao Minh bốn người không vung đao tấn công nữa.

Diêu Kiệt cũng dừng tay lạnh lùng hỏi:

- Vậy là có ý gì?

Lý Ngọc Côn cười khẩy:

- Tôn giá tự biết!

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Xin tôn giá hãy nói rõ!

Lý Ngọc Côn lại cười khẩy:

- Tôn giá định đánh lừa tại hạ rồi khỏi khỏi đây rồi thừa cơ hạ thủ hành hung phải không?

Diêu Kiệt rung động cõi lòng, lạnh lùng quát:

- Ai nói thế?

Lý Ngọc Côn nhếch môi cười trừ:

- Nếu muốn người không biết trừ phi mình đừng làm.

Diêu Kiệt ánh mắt sắc lạnh quét nhìn, chợt động tâm trầm giọng hỏi:

- Người nào vừa mới đến đây?

- Không người nào cả.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Cửa sổ không đóng, rõ ràng là có người vừa mới đến đây báo tin với tôn giá. Bằng không trời gió thế này, tôn giá không bao giờ mở cửa sổ.

Lý Ngọc Côn giọng sắc lạnh:

- Có người đến hay không, tôn giá không cần thắc mắc.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Tôn giá không nên trúng kế ly gián của kẻ khác, hãy suy nghĩ kỹ là hơn.

Lý Ngọc Côn chau chặt mày, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói:

- Nếu tôn giá quả có thành ý thì hãy ở đây bàn bạc, còn như bất tiện thì cũng xin để cho các vị huynh đệ cùng đi.

Diêu Kiệt cười mai mỉa:

- Kim Dao Minh phải cậy đông người mới có thể thủ thắng ư?

Lý Ngọc Côn lắc đầu:

- Không phải vậy, đạo pháp của Kim Dao Minh là phải bốn người phối hợp.

Diêu Kiệt cười nhạt:

- Vậy thì tại hạ xin cáo biệt.

Lý Ngọc Côn nhướng mày cười khẩy:

- Phải chăng gian tế bị bại lộ nên tôn giá rút lui?

Diêu Kiệt cười khinh:

- Việc này tuyệt đối không thể tiết lộ với người ngoài, đã có kẻ thứ ba xen vào thì hai ta khỏi bàn bạc gì nữa. Tuy nhiên,, nhân tiện đây, tại hạ muốn khuyên tôn giá vài lời!

- Xin cứ nói.

Diêu Kiệt nghiêm giọng chậm rãi nói:

- Quý minh định chiêu binh mãi mã, khuếch đại môn hộ, nên cần phải có tài lực. Nhưng với thực lực của quý minh, phen này e rằng sẽ hoài công.

Còn nếu tôn giá muốn có được một phần thì nên tìm một người hợp tác. Khi nào tôn giá nghĩ thông, hãy tìm tại hạ bàn tính.

Dứt lời, quay người đi thẳng ra khỏi phòng.

Lý Ngọc Côn vội lớn tiếng nói:

- Tôn giá hãy khoan!

Diêu Kiệt vừa đi vừa nói:

- Tại hạ sẵn sàng chờ đợi đại giá.

Ra khỏi khu nhà phía Đông, Diêu Kiệt thật muốn trở lại phòng Tiêu Nhất Phong, nhưng chàng chợt động tâm, bèn đi thẳng ra khỏi khách điểm Trường Phát.

Diêu Kiệt lòng quay như chong chóng, chân cũng không ngừng phóng đi, chẳng mấy chốc đã đến Phong Lâm Độ.

Lúc này chàng đã sinh lòng ngờ vực, nên dọc đường luôn luôn ngoảnh lại nhìn, xem có người theo dõi hay không.

Nhưng chỉ thấy ánh nắng chói chan, bốn bề không một bóng người.

Sau khi xác định chắc chắn không có kẻ theo dõi, Diêu Kiệt mới tung mình lên trên vách núi.

Chân vừa chạm đất, Cẩm Y Đạo Phàn Cửu đã từ trong khe núi chui ra.

Diêu Kiệt chẳng nói chẳng rằng, ngồi xuống trên phiến đá cạnh khe núi.

Phàn Cửu nóng lòng hỏi:

- Thế nào? Lý Ngọc Côn không trúng kế ư?

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Đã có người báo cho y biết trước.

Phàn Cửu sững người:

- Có người báo trước ư? Ai vậy?

Diêu Kiệt trầm ngâm:

- Người đó khinh công rất cao siêu, bằng không chẳng thể nào vượt trước tại hạ.

- Chẳng lẽ trước khi đến gặp Lý Ngọc Côn, lão đệ đã tiết lộ với người khác ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Tại hạ có nói với Tiêu thúc.

Phàn Cửu chạy mày:

- Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong ư?

- Vâng, hai cha con ông ấy cũng ở trọ tại khách điểm Trường Ký!

Phàn Cửu trầm ngâm:

- Hẳn là cuộc đối thoại giữa hai người đã bị kẻ khác ở ngoài nghe trộm rồi đến báo với Lý Ngọc Côn.

Diêu Kiệt cười nhạt:

- Tôn giá suy luận như vậy thật là sai lầm.

Phàn Cửu trố mắt:

- Lão đệ nói vậy là sao?

Diêu Kiệt đứng lên, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mặt Phàn Cửu, trầm giọng nói:

- Sao tôn giá không nói chính Tiêu Ngọc Yến đã đến báo tin với Lý Ngọc Côn?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không thể vậy được!

Diêu Kiệt đánh giọng:

- Vì sao lại không thể?

- Tiêu Nhất Phong là bạn thân của lệnh tôn, lẽ nào lại có hành động như vậy?

- Vậy chứ theo tôn giá thì thế nào mới hợp lý?

Phàn Cửu thở dài:

- Phàn Cửu này tuy lòng dạ trộm đạo nhưng không dám với dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.

Diêu Kiệt rắn giọng:

- Nhưng tại hạ lại nghĩ rất có thể là Tiêu Ngọc Yến đã báo tin với Lý Ngọc Côn.

Phàn Cửu chau mày:

- Sao lão đệ lại nghĩ vậy?

Diêu Kiệt nhấn mạnh giọng:

- Dưới sự gạn hỏi của Tiêu thúc, tại hạ đã bị buộc phải thổ lộ ra việc đánh lừa chế ngự Lý Ngọc Côn là do ý kiến của tôn giá. Tiêu thúc một mực bảo tôn giá chính là hung thủ đã sát hại tiên phụ, để tại hạ khỏi bị mắc lừa nên đã ngấm ngầm phá hoại, sự suy luận của tại hạ vậy hợp tình hợp lý chứ?

Phàn Cửu lẩm bẩm:

- Nếu đúng như vậy, thì rất đáng lượng thứ, lão đệ không nên trách ông ấy.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Lẽ dĩ nhiên!

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Việc đánh lừa Lý Ngọc Côn bất thành, tôn giá có diệu kế gì không?

Phàn Cửu ngấm nghĩ một hồi:

- Phàn mỗ định rủ lão đệ cùng đến Thất Lý Phố xem động tĩnh, lão đệ nghĩ sao?

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Có động tĩnh gì mà xem?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Bắt lấy một tên Kim Dao Minh nữa, tra hỏi xem sao?

Diêu Kiệt đưa mắt nhìn vào mặt Phàn Cửu:

- Tối qua tôn giá chẳng đã thử rồi còn gì?

Phàn Cửu cười gượng:

- Có lẽ lão đệ khá hơn Phàn mỗ cũng nên.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vậy thì đi!

Hai người cùng tung mình xuống vách núi, phóng đi về phía trấn Lạc Hà.

Diêu Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Đến Thất Lý Phố phải đi ngang qua trấn Lạc Hà ư?

- Phong Lâm Độ nằm ở phía Tây Lạc Hà, Thất Lý Phố ở phía Đông, phải vào cửa Tây thành rồi trở ra cửa Đông, băng qua con phố dài trong trấn Lạc Hà, lát nữa chúng ta phải chia ra mà đi mới được.

6. Huyết Án Thất Lý Phố

Diêu Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?

- Để khỏi khiến người chú ý!

Diêu Kiệt gật đầu cười:

- Tôn giá cũng khá là thận trọng.

Hai người khinh công đều cao tuyệt, chẳng mấy chốc trấn Lạc Hà đã hiện ra trong tầm mắt.

Bỗng thấy một nhóm người từ phía trước tiến tới, thoáng chốc đã đến trước mặt, thì ra là nhóm Lý Ngọc Côn bốn người.

Phàn Cửu cười hăng hắc nói:

- Đó chẳng phải là Kim Dao Minh mình chủ là gì?

Lý Ngọc Côn quắc mắt:

- Tôn giá một thân cảm bào, hẳn là Cẩm Y Đạo lừng danh giới hắc đạo phải không?

Phàn Cửu cười:

- Kể quá thời như hoa tàn nhụy rữa, đâu đáng cho Lý mình chủ bận tâm!

Lý Ngọc Côn cười khẩy:

- Đường đường Phích Lịch Kiếm hiệp mà lại kết thân với phường trộm đạo, thật không ngờ!

Phàn Cửu thản nhiên cười:

- Diêu lão đệ, mau nói với Lý mình chủ đi, không thì Phàn Cửu này bị mắng oan, cảm thấy khó chịu lắm.

Diêu Kiệt liền nói:

- Vậy xin tôn giá chờ chốc lát!

Đoạn quay sang Lý Ngọc Côn nói tiếp:

- Tôn giá có gì cứ nói!

Lý Ngọc Côn gật đầu:

- Tại hạ cần thỉnh giáo tôn giá một điều.

Trầm giọng nói tiếp:

- Kim Dao Minh có hiềm khích gì với tôn giá?

Diêu Kiệt thoáng ngạc nhiên lắc đầu:

- Không hề có hiềm khích!

Lý Ngọc Côn gần giọng:

- Vậy sao thi lại giết sạch các huynh đệ Kim Dao Minh ở tại Thất Lý Phố?

Diêu Kiệt sững sốt:

- Vậy là sao?

- Đến nơi khác nói chuyện được chẳng?

- Tại hạ đã đi cùng Cẩm Y Đạo thì kể như là tâm phúc, xin cứ thẳng thắn nói ra, không hề gì.

Lý Ngọc Côn thoáng tần ngần:

- Tôn giá giết người xong, đã dám ghi danh trên vách, sao bây giờ lại không dám nhìn nhận?

Phàn Cửu xen lời:

- Lý mình chủ, tại hạ dám với cái đầu trên cổ cam đoan, các huynh đệ của quý minh quyết không phải do Diêu lão đệ đã sát hại.

Lý Ngọc Côn đành giọng:

- Lời nói của tôn giá lấy gì làm bằng?

Phàn Cửu ôn tồn:

- Thủ hạ bị giết, Lý minh chủ hẳn nóng lòng xót dạ, trong khi tức giận rất có thể khiếm xốt, có thể nào đưa chúng tôi đến xem xét hiện trường, biết đâu có thể phát hiện ra manh mối cũng nên.

Lý Ngọc Côn ngẫm nghĩ một hồi, gật đầu:

- Cũng được, đi!

Đoạn gươm lên khoát, bốn người dẫn trước quay trở về đường cũ.

Phàn Cửu khẽ nói:

- Đây là do Phàn Cửu đã liên lụy đến lão đệ...

Diêu Kiệt tiếp lời:

- Chẳng lẽ tôn giá đã giết họ?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Lão đệ hiểu sai ý Phàn mỗ rồi...

- Vậy thì lời nói của tôn giá thật khó hiểu, chẳng lẽ là ám chỉ điều gì khác nữa?

- Đừng hỏi vội, đến lúc lão đệ hẳn sẽ rõ.

Diêu Kiệt biết Phàn Cửu hẳn có điều bí ẩn giấu trong lòng, tạm thời chưa muốn bày tỏ, nhưng xem ra không có ác ý, bèn không hỏi nữa.

Thất Lý Phố là một nơi rất hẻo lánh, ngoại trừ mười một nhà chứa lừa ngựa, không còn dân cư nào khác.

Từ xa đã trông thấy một đám người xúm nhau chỉ chỗ bàn tán.

Lý Ngọc Côn chặn một điểm gia lại hỏi:

- Xin hỏi, nhân viên kiểm thi của quan phủ đã đến rồi ư?

Điểm gia lắc đầu:

- Đâu nhanh vậy, có lẽ ngày mai họ mới đến.

Lý Ngọc Côn ngoảnh lại Phàn Cửu và Diêu Kiệt khoát tay nói:

- Hai vị hãy đến xem đi!

Phàn Cửu hôm qua có đến đây, biết rõ nơi cư trú của bọn Kim Đào Minh, liền dẫn trước đi về phía ấy. Diêu Kiệt cũng theo sát sau lưng, đi vào ngôi nhà đầy máu tanh.

Đếm kỹ, tổng cộng hai mươi ba tử thi, người nào cũng bị kiếm sắc xuyên qua tim mà chết.

Trên vách có chữ viết bằng máu:

“Kẻ sát nhân chính là Phích Lịch Kiếm Diêu Kiệt” Lý Ngọc Côn hai mắt phún ra lửa, lớn tiếng gọi:

- Điểm gia đâu?

Một lão nhân tóc bạc phơ run rẩy bước đến nói:

- Tiểu nhân đây!

Lý Ngọc Côn trầm giọng:

- Sự kiện này xảy ra từ lúc nào?

- Chừng khoảng giờ Ngọ... các vị khách quan này tập trung trong nhà đang chuẩn bị dùng bữa!

- Hung thủ có mấy người?

- Chỉ có một!

Lý Ngọc Côn quát:

- Lão, một người sao có thể giết chết được nhiều người thế này? Có lẽ lão đã lừa mắt rồi!

Lão nhân run giọng:

- Quả thật... chỉ có một người... người ấy... tay cầm trường kiếm, nhanh như gió lốc, hết như... thiên thần... giáng thế!

Lý Ngọc Côn đưa tay chỉ Diêu Kiệt:

- Nhìn xem, hung thủ phải người này không?

Lão nhân lắc đầu:

- Người ấy... khăn đen che mặt, tiểu... tiểu nhân đâu dám xác nhận bừa bãi.

Phàn Cửu bỗng nói:

- Lý minh chủ có phát hiện điều dối trá bên trong không?

Lý Ngọc Côn hậm hực:

- Tại hạ không sáng suốt bằng tôn giá, xin tôn giá cho biết!

Phàn Cửu nhấn mạnh giọng:

- Hung thủ đã dám để lại danh tánh, hà tất phải dùng khăn đen che mặt, sợ người khác nhận ra chứ?

Lý Ngọc Côn bắt giác sững người, nhất thời không thốt nên lời.

Phàn Cửu nói tiếp:

- Vả lại, lúc giờ Ngo, Diêu lão đệ đang cùng tại hạ tán gẫu, sao có thể phân thân đến đây hành hung được?

Lý Ngọc Côn chú mắt nhìn Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Vậy hẳn là có kẻ định giá họa cho tôn giá rồi!

Diêu Kiệt chậm chậm lắc đầu:

- Tại hạ không tiện tự biện hộ, tùy tôn giá luận định.

Phàn Cửu lại nói:

- Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo Lý minh chủ.

Lý Ngọc Côn trở mắt:

- Điều chi?

- Quý minh đạo pháp lợi hại, vì sao không thấy vị nào xuất đao hoàn thủ cả vậy?

- Những người này không ai mang theo đao cả.

- Vậy thì tại hạ càng thêm thắc mắc, người võ lâm đi lại trên chốn giang hồ, không thể không mang theo binh khí.

Lý Ngọc Côn xằng giọng:

- Tôn giá khỏi bận tâm...

Quay sang Diêu Kiệt nói tiếp:

- Vừa rồi đã hiểu lầm tôn giá, mạo phạm rất nhiều, tại hạ xin cáo lỗi.

Đoạn vòng tay xá dài.

Diêu Kiệt nhượng mảy:

- Tôn giá sao bỗng dừng lại nghĩ thông thế này?

- Rõ ràng là có người giá họa!

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Vậy tại hạ có thể đi rồi chứ?

Lý Ngọc Côn giơ tay:

- Hãy khoan!

Diêu Kiệt nhú mày:

- Tôn giá còn điều gì chưa cặn tỏ ư?

Lý Ngọc Côn cười giả lả:

- Tại hạ chợt nhớ đến những lời nói của tôn giá trong khách điểm, nhưng chẳng hay hợp tác như thế nào?

Diêu Kiệt giả vờ tỏ ra bất cần vốn là muốn cho Lý Ngọc Côn phải cúi đầu, quả nhiên đối phương đã thần phục.

Phàn Cửu xen lời:

- Lý minh chủ, xin thứ cho tại hạ đường đột, Diêu lão đệ là người cương trực thẳng thắn, không giao thiệp thì thôi, còn như đã giao thiệp là phải thành thật mới được.

Lý Ngọc Côn xằng giọng:

- Không cần tôn giá phải bận tâm.

Phàn Cửu tuy liên tiếp bị đối phương buông lời khinh miệt, hết sức bức tức, song vẫn cố dằn nén.

Diêu Kiệt khoát tay:

- Vậy thì chúng ta hãy đến nơi khác bàn bạc.

Sáu người vừa định rời khỏi hiện trường huyết án, bỗng nghe tiếng vó ngựa rầm rộ từ xa dần gần, thấy đều kinh ngạc chững bước.

Đoàn kỵ mã dừng lại nghỉ ở bên ngoài, chỉ nghe một giọng rồn rảng nói:

- Một người vào xem thử nơi đây đã xảy ra việc gì?

Lý Ngọc Côn giật mình:

- Hắc Trảo Long Cao Như Đăng đã đến!

Phàn Cửu khẽ nói:

- Chúng ta hãy đào tẩu từ cửa sau nhanh lên!

Lý Ngọc Côn nhướng mày:

- Vì sao tôn giá lại sợ ư?

- Không phải là sợ, mà là tạm thời không nên chạm mặt là hơn, hãy rời khỏi đây mau!

Lý Ngọc Côn đưa mắt nhìn Diêu Kiệt, như là chờ chàng quyết định.

Diêu Kiệt nhìn qua khe cửa, đoạn khoát tay nói:

- Cẩm Y Đạo nói rất có lý, lúc này không nên chạm mặt là hơn, chúng ta hãy rời khỏi đây ngay!

Sáu người lẳng lặng từ cửa sau rời khỏi, tiến vào một khu rừng rậm.

Dưới sự hướng đạo của Phàn Cửu, sáu người đi đến một ngôi miếu Sơn Thần đã sụp đổ. Lý Ngọc Côn bảo ba thuộc hạ canh phòng bên ngoài, còn y với Phàn Cửu...

...thiếu mấy hàng...

Phàn Cửu bỗng nói:

- Lý minh chủ, đây có phải là huynh đệ của quý minh không?

Lý Ngọc Côn chau chặt mày gật đầu:

- Phải, nhưng không hiểu tại sao lại chết một mình tại đây?

Phàn Cửu giọng nghiêm túc:

- Tính mạng người này phải do tại hạ bồi hoàn!

Lý Ngọc Côn trở mắt ngạc nhiên:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Phàn Cửu đưa tay chỉ tử thi:

- Bởi vị huynh đệ này đã chết trong tay Phàn mỗ!

Lý Ngọc Côn trừng mắt:

- Chính tôn giá đã giết y?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng không phải cố ý, mà là lỡ tay. Cho dù vậy Phàn mỗ vẫn phải gánh chịu món nợ máu này.

Lý Ngọc Côn giọng sắc lạnh:

- Lỡ tay là sao? Tôn giá hãy nói rõ ràng hơn.

Phàn Cửu nhấn mạnh giọng:

- Tôn giá đã để lại hơn hai mươi huynh đệ tại Thất Lý Phố và lại dẫn theo một đàn nhiều lừa ngựa, chẳng thể không khiến người hoài nghi, nên tại hạ đã bắt vị huynh đệ này mang đến đây tra hỏi, chẳng ngờ y quá gan lì, chết cũng không hé môi tiết lộ một lời. Tại hạ vì lấy khẩu cung, đã ra tay quá nặng, thế là đã lỡ tay khiến y tán mạng.

Lý Ngọc Côn thờ thẩn:

- Khi nãy đếm tử thi, tưởng đâu có một người thoát thân, nào ngờ lại là chết bởi tay tôn giá.

Phàn Cửu thành khẩn:

- Món nợ này Phàn mỗ nhất định sẽ bồi hoàn, nhưng trong lúc này xin Lý minh chủ đừng để tâm.

Lý Ngọc Côn buông tiếng thở dài trĩu nặng:

- Thật không ngờ Cẩm Y Đạo tôn giá lại là người giàu tình cảm thế này.

Nếu tôn giá không nói thì cũng không ai biết. Thật ra, y không chết bởi tay tôn giá thì cũng chẳng thoát khỏi sát kiếp.

Thôi, bỏ qua hết, tại hạ không chấp nhất tôn giá đâu.

Phàn Cửu ôm quyền thi lễ:

- Xin đa tạ, sau này tại hạ nhất định sẽ lập bàn chiêu hồn, an ủi vong linh vị huynh đệ này.

Diêu Kiệt giờ mới lên tiếng:

- Lý minh chủ giờ đây hẳn có thể cho biết mục đích đến đây rồi chứ?

Lý Ngọc Côn chẳng chút lưỡng lự đáp:

- Để đánh cướp tiền tài!

Phàn Cửu tiếp lời:

- Đánh cướp tiền tài? Đó là...

Lý Ngọc Côn ngắt lời:

- Một số tiền tài bất nghĩa!

Diêu Kiệt trố mắt:

- Tiền tài bất nghĩa là sao?

Lý Ngọc Côn thẳng thắn đáp:

- Chính là số hai mươi vạn lượng quan ngân đã bị đánh cướp tại Thương Châu hồi mười bốn năm về trước!

Phàn Cửu lại nháy mắt với Diêu Kiệt, đoạn mới hỏi:

- Hai mươi vạn lượng quan ngân ấy chả lẽ ở trong vùng Lạc Hà này ư?

Lý Ngọc Côn quát mắt:

- Tôn giá chẳng phải biết rõ mà còn giả vờ hỏi ư?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Tại hạ quả thật là chưa từng nghe nói đến!

Lý Ngọc Côn giọng quả quyết:

- Hai mươi vạn lượng quan ngân ấy chính là cất giấu tại Phong Lâm Độ.

Thật chẳng giấu giếm, Kim Dao Minh kéo hết toàn lực đến đây chính là vì việc ấy, tuy hiện giờ đã tổn thất hơn hai mươi mấy huynh đệ, nhưng tại hạ vẫn chưa có ý định rút lui.

Diêu Kiệt gật gù:

- Tôn giá quả là người mau mắn...

Ngưng chốc lát, lại hỏi:

- Tôn giá có bằng cớ gì mà quả quyết hai mươi vạn lượng quan ngân được giấu tại Phong Lâm Độ?

- Xin nhị vị hãy xem!

Lý Ngọc Côn nói xong, từ trong lòng lấy ra một phong thư.

Phong thư này bằng giấy dầu đã bị tháo mở. Diêu Kiệt đón lấy, rút thư ra xem, chỉ thấy viết:

"Đã mười bốn năm dài, lão ô ngày đêm thối không yên, những mong bạc giấu được sớm xử lý, hãy tức tốc đến Phong Lâm Độ diện bàn, xin chớ trễ nải!

Bách Long thủ thư." Diêu Kiệt sực nhớ theo lời Tiêu Nhất Phong là Châu Bách Long có một phong thư gửi cho ông, giữa đường đã bị người chặn lấy, chả lẽ Châu Bách Long và Tiêu Nhất Phong lại chính là thủ phạm đánh cướp quan ngân ư? Vậy thì...

Nghĩ đến đó, Diêu Kiệt bàng hoàng, nhướng mày nhìn Lý Ngọc Côn hỏi:

- Tôn giá có được lá thư này từ đâu?

Lý Ngọc Côn thở dài:

- Tại hạ đã tình cờ có được, về sau nghe nói đến sự kiện quan ngân bị đánh cướp từ hồi mười bốn năm về trước mới hiểu ra. Bốn mình thiếu thốn tiền bạc, nên mới kéo hết toàn lực đến đây, nào ngờ...

Diêu Kiệt ngắt lời:

- Tôn giá đã có được thư từ lúc nào?

Lý Ngọc Côn thoáng ngẫm nghĩ:

- Cuối năm rồi!

Diêu Kiệt chưa được sự đồng ý của Lý Ngọc Côn, đã nhét phong thư vào trong tay áo, quay sang Phàn Cửu hỏi:

- Xin hỏi tôn giá, kẻ đã chủ mưu việc đánh cướp quan ngân là ai?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Xin thứ cho Phàn mỗ, hiện giờ chưa thể tiết lộ được.

Diêu Kiệt đột nhiên tuốt kiếm, nhanh như chớp, dí vào yết hầu của Phàn Cửu, gần giọng nói:

- Nếu tôn giá kiên quyết không chịu nói, tại hạ đâm thủng yết hầu tôn giá ngay!

Phàn Cửu kinh hãi:

- Lão đệ...

Diêu Kiệt quát to:

- Nói mau, mỹ ý của tôn giá, tại hạ đã tâm lãnh rồi!

Phàn Cửu vội nói:

- Lão đệ hãy lơ tay, Phàn mỗ nói đây!

Diêu Kiệt hậm hực rút kiếm về, tra trở vào bao.

Lý Ngọc Côn ngạc nhiên nói:

- Nghe đồn tôn giá khinh công trác tuyệt, tại sao ngay cả chiêu này cũng không tránh được? Thật là quái lạ!

Phàn Cửu hăng hắc cười:

- Tôn giá thấy nhiều rồi sẽ không còn lấy làm lạ nữa.

Diêu Kiệt giục:

- Tôn giá nói mau đi!

Phàn Cửu nghiêm mặt:

- Theo sự điều tra của Phàn mỗ trong nhiều năm qua, đã phát giác kẻ chủ mưu đánh cướp quan ngân khi xưa chính là Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong, chẳng phải Phàn mỗ không chịu nói, mà vì y với lệnh tôn...

Lý Ngọc Côn xen lời:

- Trong võ lâm ai không biết Ngọc Diện Hiệp là một chính nhân quân tử, tôn giá chớ nói năng bừa bãi.

Diêu Kiệt giơ tay ra hiệu bảo Lý Ngọc Côn đừng xen vào, lại trở mắt hỏi:

- Phàn Cửu, vậy thì ai đã sát hại tiên phụ?

- Chưa có bằng chứng thiết thực, không dám vọng đoán!

- Chả lẽ vụ đánh cướp quan ngân, tôn giá đã tìm được thiết chứng rồi ư?

7. Kế Hoạch Thăm Dò

Phàn Cửu mỉm cười:

-Tuy không phải thiết chứng, nhưng cũng gần như vậy!

Diêu Kiệt nhíu mày:

- Có thể cho biết chẳng?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đường nhiên có thể... Phàn mỗ bị hàm oan, hình bộ đại đường họa hình truy nã khắp nơi, chẳng những thân này không yên mà lòng cũng hết sức bức tức, bèn âm thầm điều tra, nhưng chẳng phát hiện được gì cả.

Ngưng một chốc, nói tiếp:

- Về sau, Phàn mỗ lại lén lút đào quan tài của những người áp tải quan ngân đã tử nạn, lần lượt xem xét tỉ mỉ thi thể từng người, quả là hoàng thiên không phụ kẻ khổ tâm, cuối cùng Phàn mỗ đã tìm ra được chút manh mối.

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Đã phát hiện được gì?

Phàn Cửu ung dung nói tiếp:

- Thử nghĩ xem, việc một lúc hạ sát bốn mươi bảy người, hung thủ chẳng thể là số ít. Theo Phàn mỗ suy đoán, kẻ chủ mưu nhất định đã nhờ đến rất nhiều cao thủ hắc đạo giúp sức.

Diêu Kiệt nóng ruột giục:

- Đừng dài dòng, tôn giá đã phát hiện được manh mối gì?

Phàn Cửu hạ thấp giọng:

- Phàn mỗ đã phát hiện trong số nạn nhân có năm người đã chết bởi một loại ám khí Âm Thanh Tử rất tàn độc, nhân viên nghiệm thi lúc bấy giờ đã không phát hiện ra.

Lý Ngọc Côn bỗng xen lời:

- Nói về Âm Thanh Tử, tôn giá độc bộ vô lâm, hẳn là tôn giá rất am tường?

Phàn Cửu gật đầu:

- Không sai, loại Âm Thanh Tử đó có tên là Tỷ Ngộ Sách Hồn Đinh, tẩm qua kịch độc, kẻ trúng phải trong vòng mười hai giờ ắt sẽ thảm tử.

Đinh độc vào sâu đến xương tủy, bên ngoài không có dấu vết. Người này thủ pháp chuẩn xác và lực đạo mạnh mẽ, e rằng ngay cả Phàn mỗ cũng khó sánh kịp.

Diêu Kiệt lại nóng ruột hỏi:

- Người đó là ai?

Phàn Cửu nhấn mạnh giọng:

- Đoạt Mệnh Diêm La Ngụy Quân Bình, một nhân vật lừng danh trong giới hắc đạo, hẳn là hai vị chưa từng nghe nói đến phải không?

Diêu Kiệt và Lý Ngọc Côn cùng nói:

- Vâng!

Phàn Cửu thở dài nói tiếp:

- Có sự phát hiện ấy, Phàn mỗ liền tức khắp nơi tìm kiếm Ngụy Quân Bình, nhưng chẳng thấy y đâu cả.

Lý Ngọc Côn hỏi:

- Hẳn là y đã lẩn trốn chứ gì?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không phải, có lẽ đã bị kẻ chủ mưu vụ cướp giết người diệt khẩu.

Diêu Kiệt thắc mắc hỏi:

- Cho dù Ngụy Quân Bình có tham dự vào vụ cướp, nhưng có liên can gì đến Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Lão đệ hãy nghe tiếp... Sau nhiều năm điều tra, mới nghe nói Ngụy Quân Bình quan hệ rất mật thiết với một kỹ nữ trong Lưu Hương Viện, một kỹ viện nổi tiếng thành Khai Phong. Nhưng khi Phàn mỗ đến Khai Phong điều tra, mới biết ả kỹ nữ đó đã về làm vợ một thương nhân rồi.

Diêu Kiệt bực mình giục:

- Đừng dài dòng quanh co nữa, cứ nói thẳng ra đi!

Phàn Cửu mỉm cười gật đầu:

- Việc gì cũng phải có đầu đuôi gốc ngọn, lão đệ hãy kiên nhẫn mà nghe...

Ngưng chốc lát mới nói tiếp:

- Phải vất vả lắm Phàn mỗ mới tìm gặp ả kỹ nữ đó, ả ta cho biết Ngụy Quân Bình đã ra đi biệt tăm từ hồi mười bốn năm trước, nên báo hại ả ta đã chờ đợi suốt ba năm.

Diêu Kiệt không nén được lại hỏi:

- Ngụy Quân Bình đã hứa hẹn gì?

Phàn Cửu chậm rãi nói tiếp:

- Ngụy Quân Bình nói với ả ta là đi làm ăn với một người có danh hiệu là Ngọc Diện Hiệp, mười hôm nữa tháng sẽ trở về, lúc ấy sẽ chuộc thân cho ả ta, sau đó cùng sống bên nhau trọn đời. Thân giá của ả kỹ nữ đó là năm ngàn lạng bạc, vậy không kể được là thiết chúng hay sao? Ngụy Quân Bình lẽ nào lại nói dối với người yêu của mình, đúng chẳng?

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ hồi lâu mới lẩm bẩm nói:

- Phương tổng bộ đầu tuy cho rằng vụ cướp quan ngân là do tôn giá gây ra, nhưng tiên phụ lại nghĩ khác, nên mới tin vào lời biện bạch của tôn giá.

Sau đó tiên phụ đã tìm được chính phạm, định thuyết phục họ giao trả quan ngân, rồi cuộc lại bị kẻ cướp hãm hại.

Phàn Cửu thở dài:

- Với võ công của lệnh tôn, tuyệt đối không thể bị người hãm hại, rất tiếc là lệnh tôn chẳng thể nào ngờ đến...

Diêu Kiệt bỗng quát:

- Đừng nói tiếp nữa!

Đoạn quay sang Lý Ngọc Côn nói:

- Lý minh chủ, quý minh đang cần tiền bạc, tại hạ quyết sẽ khiến cho tôn giá không hoài phí chuyến đi này.

Lý Ngọc Côn chậm chậm lắc đầu:

- Tại hạ không còn vọng tưởng ấy nữa, chỉ mong báo được thù cho các vị huynh đệ kia, để không hổ thẹn với họ là được rồi.

Diêu Kiệt thành khẩn:

- Hình bộ đã treo thưởng năm vạn lạng bạc, nếu tìm được quan ngân và diệt trừ nguyên hung thì số bạc thưởng ấy sẽ thuộc về tôn giá.

Lý Ngọc Côn trở mặt lắc đầu:

- Vậy đâu thể được!

Phàn Cửu xen lời:

- Lý minh chủ bắt tất phải khước từ, Phàn mỗ với Diêu lão đệ đều không phải đến đây vì tiền bạc, mà vì báo thù và giải trừ nỗi oan ức mà thôi.

Diêu Kiệt nói tiếp:

- Tuy nhiên, Lý minh chủ cũng phải bỏ ra một phần tâm lực!

Lý Ngọc Côn sốt sắng gật đầu:

- Xin sẵn sàng!

Diêu Kiệt nghiêm túc:

- Tại hạ có một kế sách nhất định sẽ khiến nguyên hung tự lộ đuôi ra, nhưng phải nhờ đến Lý minh chủ một tay...

Sau đó ba người cùng thấp giọng bàn bạc.

Vào giờ Thân, bốn con tuần mã dừng lại trước cửa khách điểm Trường Ký trong trấn Lạc Hà.

Bốn người trên lưng ngựa thấy đều khinh trang võ phục, người cầm đầu tướng mạo khôi vĩ, mặt tím, mày rậm, mắt to nhưng mười ngón tay đen đúa, khác hẳn màu da toàn thân, tuy tuổi đã gần năm mươi, nhưng oai phong khiếp người.

Bốn con tuần mã vừa dừng vó, điểm tiểu nhị đã lật đặt tiến ra đón và hỏi:

- Bốn vị khách quan ăn uống hay là ở trọ?

Một đại hán lạnh lùng quát:

- Người đầu mù hả? Hãy nhìn xem có phải là lúc ăn uống hay không?

Người mặt tím lừ mắt:

- Không được nói năng thô bạo thế này...

Đoạn quay sang điểm tiểu nhị cười hô hố nói:

- Bọn này cần ở trọ, còn thượng phòng không?

Điểm tiểu nhị gật đầu liên hồi!

- Có! Có! Xin mời bốn vị khách quan xuống ngựa!

Bốn người tung mình xuống...

...Thiếu mấy hàng...

Điểm tiểu nhị cười giả lả:

- Khách quan không cần phải dặn bảo!

Bốn người vừa vào trong điểm, bỗng một người tiến tới cười ha hả nói:

- Thì ra là Tổng đà chủ Cao huynh của Thất Long Hội, thật không ngờ lại may mắn được gặp tại đây.

Thì ra người mặt tím chính là Hắc Trảo Long Cao Như Đăng, thảo nào mười ngón tay của y đen đúa thế này.

Cao Như Đăng hai mắt rục lên, cũng ha hả cười nói:

- Thì ra Ngọc Diện Hiệp Tiêu huynh, rất hân hạnh được gặp!

Người ấy chính là Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong, nghe lời nói của hai người, như là đã tình cờ gặp nhau.

Tiêu Nhất Phong tiến tới một bước, hạ thấp giọng nói:

- Cao huynh không ở chốn kinh thành phồn hoa mà lại vất vả đến tiểu trấn Lạc Hà này, chẳng hay có điều quan trọng gì vậy?

Cao Như Đăng nhướng mày:

- Còn tôn giá thì sao?

Hai người nhìn nhau hồi lâu, bỗng cùng buông tiếng cười vang.

Ngưng cười, Tiêu Nhất Phong nói:

- Ai đến trước là chủ, tối nay Tiêu mỗ sẽ khao đãi tầy trần cho Cao huynh, xin Cao huynh hãy về phòng tạm nghỉ trước.

Cao Như Đăng cười ha hả nói:

- Không dám phiền đến đại giá của Ngọc Diện Hiệp, hãy để cho Cao mỗ khao đãi là hơn.

Tiêu Nhất Phong khấn khoản:

- Cao huynh bắt tất từ chối, một bữa tiệc mọn, Tiêu mỗ khao nổi mà...

Cao Như Đăng vòng tay:

- Vậy thì Cao mỗ xin đa tạ, tạm biệt!

Đoạn khoác tay, cùng ba đại hán đi vào hậu viện.

Tiêu Nhất Phong vừa định về phòng, bỗng thấy Lý Ngọc Côn đứng ngoài khách điểm ngoắc tay gọi mình.

Tiêu Nhất Phong thăm ngạc nhiên, đi ra ngoài, giả vờ như không biết đối phương, hỏi:

- Tôn giá gọi tại hạ phải không?

Lý Ngọc Côn thấp giọng:

- Tôn giá phải chăng là Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong?

Tiêu Nhất Phong ôm quyền thi lễ:

- Chính tại hạ, không dám nhận hiệp dự ấy, xin hỏi tôn giá quý tánh tôn danh?

Lý Ngọc Côn cũng ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ là Kim Dao Minh Lý Ngọc Côn!

Tiêu Nhất Phong lộ vẻ kinh ngạc:

-Ồ, thì ra là Lý minh chủ, có điều chi kiến giáo?

- Định mời Tiêu đại hiệp đến nơi khác nói chuyện!

Tiêu Nhất Phong nhướng mày:

- Tại đây không tiện sao?

- Xin Tiêu đại hiệp chọn nơi khác nói chuyện thoải mái hơn.

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Đằng kia có một trà lâu, trên lầu cũng khá yên tĩnh, chúng ta hãy đến đó.

Lý Ngọc Côn gật đầu:

- Xin vâng!

Đoạn quay người đi về hướng chỉ của Tiêu Nhất Phong.

Ngôi trà lâu đó có tên là Ngũ Phúc, tuy nằm trên đại lộ, song hết sức yên tĩnh, nhất là lúc này đang giữa giờ kỷ, trà khách đa số đã rời khỏi, trên lầu chỉ có lựa thưa vài người.

Hai người chọn một chiếc bàn nơi góc ngồi xuống, gọi lấy hai tách trà Hàng Cúc và bốn đĩa mứt ngọt.

Tiêu Nhất Phong thấp giọng hỏi:

- Trông Lý minh chủ thần sắc nghiêm nặng, phải chăng có việc chi khẩn cấp?

Lý Ngọc Côn hắng giọng:

- Tại hạ xuất đạo muộn mấy năm, đã không kịp lúc phong vân tề hội khi xưa, nghe nói tôn giá với hai vị tiền bối Diêu Thập Bàng và Châu Bách Long cùng xưng Võ Lâm Tam Kiệt phải không?

Tiêu Nhất Phong ôm quyền:

- Minh chủ quá khen!

Lý Ngọc Côn thở dài:

- Về sau Diêu tiền bối đã ngộ hại, nghe đâu tôn giá đã ở tại Thương Châu mười mấy năm dài để chờ đợi hung thủ hiển lộ nguyên hình, thật hết sức đáng khâm phục.

Tiêu Nhất Phong cũng buông tiếng thở dài:

- Rất tiếc là chẳng thu được chút kết quả nào cả!

Lý Ngọc Côn nói tiếp:

- Nay Châu Bách Long tiền bối đã lại bị ngộ hại, hẳn hung thủ cũng là kẻ mưu sát Diêu tiền bối khi xưa.

Tiêu Nhất Phong cau mày:

- Chưa tìm được thiết chứng, Tiêu mỗ không dám vũ đoán!

Lý Ngọc Côn giọng nghiêm túc nói tiếp:

- Theo tại hạ suy đoán, cái chết của hai vị tiền bối ấy nhất định có liên quan với vụ đánh cướp quan ngân khi xưa.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Theo Tiêu mỗ được biết, Diêu Thập Bàng đại hiệp chính do Cẩm Y Đạo Phàn Cửu mưu hại, còn về Châu...

Lý Ngọc Côn lắc đầu ngắt lời:

- Không phải, tuyệt đối không phải!

Tiêu Nhất Phong trở mắt:

- Chẳng lẽ còn có kẻ khác?

Lý Ngọc Côn nhấn mạnh giọng:

- Cho dù có Phàn Cửu nhúng tay thì y cũng chỉ là tòng phạm, chủ phạm là một người khác!

Tiêu Nhất Phong trở to mắt hơn:

- Người đó là ai?

Lý Ngọc Côn hạ thấp giọng:

- Hắc Trảo Long Cao Như Đăng!

Tiêu Nhất Phong sửng sốt:

- Cao Như Đăng ư?

Lý Ngọc Côn gật mạnh đầu:

- Hoàn toàn đúng sự thật!

Tiêu Nhất Phong sầm mặt:

- Minh chủ đã có thiện ý đến báo tin với Tiêu mỗ, Tiêu mỗ hết sức cảm kích. Nhưng mạng người hệ trọng chứ không phải trò đùa, xin minh chủ hãy trao ra bằng cứ mới được.

Lý Ngọc Côn lẩm bẩm:

- Cao Như Đăng hiện đã có mặt tại Lạc Hà rồi!

- Tiêu mỗ vừa mới gặp khi nãy rồi!

- Cao Như Đăng phen này đến đây chính là vì hai mươi vạn lạng quan ngân kia!

Tiêu Nhất Phong thoáng biến sắc mặt:

- Lý minh chủ đã suy đoán vậy ư?

Lý Ngọc Côn lắc đầu quả quyết:

- Tuyệt đối không phải suy đoán!

Tiêu Nhất Phong chú mắt:

- Vậy là đã có được thiết chứng ư?

Lý Ngọc Côn gật đầu:

- Không sai!

- Có thể trưng ra thiết chứng chẳng?

Lý Ngọc Côn chậm rãi nói:

- Trước khi đến Lạc Hà, Cao Như Đăng đã dừng chân một lúc tại Thất Lý Phố, chẳng những đề cập đến hai mươi vạn lạng quan ngân mà còn đề cập đến...

Tiêu Nhất Phong nôn nóng hỏi:

- Y còn đề cập đến gì nữa?

Lý Ngọc Côn nhấn mạnh từng tiếng:

- Lập kế hãm hại tôn giá!

Tiêu Nhất Phong trợn trừng mắt, lộ vẻ kinh hãi. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, vẻ kinh hãi trên mặt Tiêu Nhất Phong đã tan biến, hạ thấp giọng nói:

- Cao Như Đăng khi bàn về việc ấy hẳn là rất bí mật, chẳng hay minh chủ làm sao biết được?

Lý Ngọc Côn mỉm cười:

- Thật chẳng dám giấu diếm, tại hạ phen này đến đây cũng chính là vì hai mươi vạn lạng quan ngân ấy.

Tiêu Nhất Phong như người mảy:

- Minh chủ nói vậy là sao?

- Nghe đâu hai mươi vạn lạng quan ngân đã được chôn giấu tại Phong Lâm Độ.

Tiêu Nhất Phong chú mắt:

- Chính xác không?

Lý Ngọc Côn quả quyết:

- Qua việc Cao Như Đăng đã dẫn người từ kinh thành xa xôi đến đây, chúng tỏ lời đồn rất là chính xác.

Tiêu Nhất Phong nhú mày:

- Đừng đi quá xa, vừa rồi minh chủ đã nói là Cao Như Đăng toan lập kế hãm hại Tiêu mỗ, xin hãy nói rõ hơn và giải thích xem, minh chủ đã biết được bằng cách nào?

Lý Ngọc Côn mỉm cười:

- Tại hạ đã thành thật bày tỏ tâm ý rồi! Bởi tề minh đã có hai mươi bốn vị huynh đệ hóa trang ở tại Thất Lý Phố và mang theo bảy mươi lừa ngựa...

Tiêu Nhất Phong ngắt lời:

- Mang theo nhiều lừa ngựa như vậy để làm gì?

Lý Ngọc Côn cười:

- Tải bạc chứ làm gì nữa?

Bổng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Bạc vàng mà ai không ham muốn, tại hạ định thừa cơ hội đánh cướp.

Tiêu Nhất Phong nhẹ gạt đầu:

- Ra vậy!

Lý Ngọc Côn mỉm cười nói tiếp:

- Cao Như Đăng hẳn là đã hưởng phúc mấy năm tại kinh thành nên không còn thận trọng như lúc xưa xông xáo trong giới hắc đạo nữa, khi bàn luận đã bị một vị huynh đệ của tề minh nghe được, đã tức tốc đến Lạc Hà báo với tại hạ.

- Ồ!

Tiêu Nhất Phong bật lên một tiếng ngạc nhiên, nhất thời không nói gì.

Lý Ngọc Côn nói tiếp:

- Thiết không ngờ hai mươi ba vị huynh đệ khác lại bị Cao Như Đăng giết sạch và còn để lại danh tánh trên vách là do Diêu Kiệt gây ra, may là ngay lúc ấy Diêu Kiệt đang ở bên tại hạ, không thì tại hạ và Diêu Kiệt đã xảy ra xung đột với nhau rồi. Tôn giá thấy Cao Như Đăng độc ác không chứ?

Tiêu Nhất Phong chậm rãi hỏi:

- Thủ hạ huynh đệ của mình chủ đã bị giết chết hai mươi ba người ư?

Lý Ngọc Côn gạt đầu:

- Hiện nay còn đình thi tại Thất Lý Phố, nếu tôn giá không tin cứ đến đó mà xem.

- Không cần!

Tiêu Nhất Phong trầm ngâm chốc lát, nói tiếp:

- Thủ hạ gđệ huynh của mình chủ tuy chết, nhưng lừa ngựa thì cũng còn hữu dụng.

- Để tải thi thể của các huynh đệ ấy ư?

Tiêu Nhất Phong nhấn mạnh giọng:

- Tải hai mươi vạn lạng quan ngân!

Lý Ngọc Côn ngơ ngác:

- Tại hạ không hiểu tôn giá muốn nói gì?

Tiêu Nhất Phong giọng nghiêm túc:

- Nếu tin tức của mình chủ không sai, Tiêu mỗ sẽ có thể phục thù cho vong hữu, hai mươi vạn lạng quan ngân nếu tìm được, thấy đều do mình chủ mang đi, Tiêu mỗ không động đến một chữ.

Lý Ngọc Côn trở to mắt:

- Vậy đâu thể được?

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Lý minh chủ đừng từ chối, Tiêu mỗ báo được thù cho vong hữu là đủ toại nguyện rồi...

Bổng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên, việc này không nên cho Diêu Kiệt hay biết là hơn.

Lý Ngọc Côn gật đầu:

- Tại hạ tuân mạng, nhưng tôn giá có thể cho biết nguyên nhân chẳng?

- Diêu Kiệt tuổi trẻ khí thịnh, nóng lòng phục thù, nếu hay biết có thể làm hỏng đại sự.

Lý Ngọc Côn lẩm bẩm:

- Ra vậy!

Tiêu Nhất Phong đứng lên vòng tay:

- Tiêu mỗ xin cáo từ.

Lý Ngọc Côn cũng đứng lên đáp lễ:

- Tại hạ cũng trọ tại khách điểm Trường Ký, nếu có gì sai bảo tại hạ sẵn sàng thi hành.

Tiêu Nhất Phong ngạc nhiên trở mặt:

- Minh chủ cũng trọ Ở khách điểm Trường Ký ư? Vậy thì tốt quá!

- Tại hạ trọ Ở dãy thượng phòng phía Đông!

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Sai bảo thì không dám, nếu có gì cần nhờ đến, Tiêu mỗ nhất định sẽ khẩn cầu, xin cáo từ!

Đoạn quay người lớn tiếng gọi:

- Phở ky, tính tiền!

Lý Ngọc Côn vội nói:

- Tôn giá xin hãy đi trước, chút tiền tài nhỏ nhặt, hãy để tại hạ trả được rồi!

Tiêu Nhất Phong vòng tay:

- Vậy thì xin đa tạ!

Đoạn sải bước bỏ đi.

Lý Ngọc Côn đưa mắt trông theo miệng mỉm cười.

* * * Trời đã tối hẳn, trong khách điểm Trường Ký đầy bóng đèn.

Hai cha con Tiêu Nhất Phong và Tiêu Ngọc Yến ngồi đối diện nhau chuyện trò rất khê.

Tiêu Nhất Phong nói:

- Ngọc Yến, người đã đếm kỹ quả đúng là đã chết hai mươi ba người ư?

Tiêu Ngọc Yến gật đầu:

- Chắc chắn đúng!

Tiêu Nhất Phong lẩm bẩm:

- Hôm qua phụ thân đã điều tra, Kim Dao Minh quả đúng là có hai mươi bốn người trọ tại Thất Lý Phố, chứng tỏ lời nói của Lý Ngọc Côn cũng có phần đáng tin.

Tiêu Ngọc Yến thoáng chau mày:

- Nhưng khi nữ nhi đến Thất Lý Phố, không hề phát hiện ra tung tích của Cao Như Đăng, y kéo đến đông người hẳn là phải có ngựa, nữ nhi chẳng nhận thấy chút động tĩnh nào cả.

Tiêu Nhất Phong chú mắt:

- Người có thể khẳng định không?

Tiêu Ngọc Yến ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu nói:

- Nữ nhi không dám khẳng định, bởi nữ nhi bịt mắt giả giọng đàn ông báo tin cho Lý Ngọc Côn xong là đi ngay đến Thất Lý Phố, quá cấp bách nên không kịp quan sát kỹ, phụ thân hãy tự định liệu.

Tiêu Nhất Phong lặng thinh, cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi.

Tiêu Ngọc Yến lại nói:

- Nếu bảo Cao Như Đăng lập kế định ám toán chúng ta, điều ấy chưa chắc đáng tin.

Tiêu Nhất Phong trầm giọng:

- Rất đáng tin!

Tiêu Ngọc Yến sửng sốt:

-Ồ, phụ thân sao lại quả quyết như vậy? Chẳng lẽ...

8. Cuộc Trao Đổi Quan Ngân

Tiêu Nhất Phong ngắt lời:

- Cao Như Đăng trải qua cuộc sống vốn rất nhiều năm trong giới hắc đạo, đã quen thói tham lam, khó mà sửa đổi được trong một thời gian ngắn, chúng ta nên thận trọng đề phòng vẫn hơn.

Tiêu Ngọc Yến gật đầu:

- Phụ thân nói rất phải, thận trọng vẫn hơn!

Bỗng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Nhưng có một người đến nay vẫn chưa lộ diện, thật đáng lo ngại.

Tiêu Nhất Phong nhướn mày:

- Người muốn nói ai vậy?

Tiêu Ngọc Yến nhấn mạnh giọng:

- Kẻ đã sát hại Châu Bách Long!

Tiêu Nhất Phong trầm ngâm:

- Có lẽ người đó chỉ là vì tư thù, sau khi đắc thủ đã cao bay xa chạy rồi!

Tiêu Ngọc Yến nhẹ lắc đầu:

- Theo nữ nhi thì có lẽ không đơn giản như vậy, sao lại có sự trùng hợp ngẫu nhiên thế này?

Tiêu Nhất Phong chau mày:

- Nhưng phụ thân đã suy nghĩ suốt một đêm mà cũng không nghĩ ra được trong võ lâm hiện nay, người nào có thể mặt đối mặt mà hạ thủ Châu Bách Long, thật là kỳ lạ!

- Không chừng đây có sự giả trá cũng nên!

- Người đã cháy khét, đêm qua phụ thân có đến đó xem xét, làm gì có sự giả trá?

- Nữ nhi có đến xem trộm Châu Hoài Anh, ả ta chẳng có gì là đau khổ cả.

- Người trong võ lâm rất xem nhẹ sự sống chết, hơn nữa, ở nhà đầu này tính rất rắn rỏi, cho dù đau khổ thì người cũng khó mà nhận thấy được.

Tiêu Ngọc Yến nhướn mày mấy lượt, như không đồng ý với nhận định của phụ thân, nhưng nàng không nói ra, lái sang chuyện khác:

- Phụ thân định thế nào?

Tiêu Nhất Phong nhướn mày:

- Người muốn nói về vấn đề gì?

- Về Cao Như Đăng!

Tiêu Nhất Phong đành giọng:

- Y có kể lên trời, ta có thang phá mây, phụ thân không đến nỗi vấp ngã dưới tay y đâu.

Tiêu Ngọc Yến mỉm cười gật đầu:

- Vậy thì nữ nhi yên tâm rồi!

Vừa dứt lời, đột nhiên từ trên ghế tung mình lên, hệt như một cánh én lướt qua cửa sổ ra ngoài. Bên ngoài là một khoảng sân trống, chẳng có đình đài, cũng không có cây cỏ, nhìn qua là thấy rõ cả.

Thế nhưng, hai cha con Tiêu Nhất Phong quét mắt nhìn quanh, chẳng phát hiện ra gì.

Tiêu Ngọc Yến lại phi thân lên mái nhà, vẫn chẳng trông thấy một bóng người nào, đoạn lại tung mình xuống đất.

Tiêu Nhất Phong vội đến gần hỏi:

- Ngọc Yến, có việc gì vậy?

Tiêu Ngọc Yến chau mày:

- Rõ ràng là có người ngoài cửa sổ.

Tiêu Nhất Phong cũng chau mày:

- Nhưng đâu có trông thấy gì?

Tiêu Ngọc Yến hậm hực:

- Đã bị hấn tẩu thoát rồi!

Tiêu Nhất Phong cười:

- Phóng mắt khắp thiên hạ, ai có thể sánh kịp với khinh công Lương Thương Yến của người kia chứ?

Tiêu Ngọc Yến giận dữ:

- Phụ thân chủ quan quá, khinh công của Cẩm Y Đạo Phàn Cửu cũng đâu kém!

Tiêu Nhất Phong ngẩn người:

- Phàn Cửu ư?

Cười hăng hắc nói tiếp:

- Theo nhận xét của phụ thân, Cẩm Y Đạo Phàn Cửu khó mà sánh kịp người!

Tiêu Ngọc Yến bỗng nhướn mày nói:

- Lúc nữ nhi phóng ra còn trông thấy một bóng người, loáng cái đã biến mất, chả lẽ chính là...

Bỗng ngưng lời, không nói tiếp nữa.

Tiêu Nhất Phong trầm giọng hỏi:

- Chính là ai?

- Kẻ đã sát hại Châu Bách Long, chưởng pháp cao minh thế kia...

Tiêu Nhất Phong cười tít lời:

- Người đừng nghĩ vớ vẩn, chưởng pháp cao minh cũng chưa hẳn là có khinh công tuyệt thế, bởi người cứ nghĩ đến kẻ ấy nên mới tưởng tượng ra bóng người đó thôi!

Tiêu Ngọc Yến lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ nữ nhi hoa mắt hay sao? Đâu lẽ nào lại vậy?

Tiêu Nhất Phong vỗ vai nàng:

- Mấy hôm qua người cũng vất vả quá, ta trở về phòng đi!

Hai người lại phóng qua cửa sổ vào phòng, vừa mới ngồi yên, bỗng nghe tiếng gõ cửa khe khẽ.

Tiêu Nhất Phong đứng lên ra mở cửa, thì ra là một lão điểm gia.

Lão điểm gia cung kính nói:

- Bẩm Tiêu gia, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, xin Tiêu gia đến ngay kéo thức ăn nguội lạnh.

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Đặt tại đâu?

- Theo đúng lời dặn bảo, tiểu nhân đặt trong Mẫu Đơn Đình ở hậu viện, chung quanh có che bình phong rất là yên tĩnh, lễ ra thức ăn lần lượt mang đến, nhưng theo lời dặn bảo của Tiêu gia, thấy đều mang đến đầy đủ rồi.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Vậy thì ta đến ngay, lão hãy đi mời Cao gia, cứ bảo là Tiêu mỗ thiết yến tẩy trần cho ông ấy!

- Thưa vâng!

Lão điểm gia vừa định quay đi, Tiêu Nhất Phong lại nói:

- Tiêu mỗ cần yên lặng để chuyện trò với Cao gia, tuyệt đối không được cho bất kỳ ai vào hậu viện quấy nhiễu, lão phải nhớ kỹ đấy!

Lão điểm gia gật đầu:

- Khi nào Tiêu gia với Cao gia đã vào hậu viện, tiểu nhân sẽ khóa cửa ngay, tuyệt đối không ai vào được.

Tiêu Nhất Phong khoác tay:

- Vậy hãy mau đi mời Cao gia đi!

- Thưa vâng!

Lão điểm gia quay người bỏ đi. Sau đó, hai cha con Tiêu Nhất Phong lần lượt ra đi.

* * * Chiếc bàn to chỉ có bảy người, Cao Như Đăng và bốn thuộc hạ chiếm nửa bàn, hai cha con Tiêu Nhất Phong ngồi đối diện nhau, hai bên trống rất nhiều, song bầu không khí buổi tiệc cũng rất vui vẻ.

Rượu qua ba tuần, Tiêu Nhất Phong bỗng hỏi:

- Nghe đâu mấy năm gần đây việc làm ăn của Cao huynh cũng không đến nỗi tệ phải không?

Cao Như Đăng cười hăng hắc:

- Việc làm ăn có vốn khó khăn hơn không vốn nhiều.

Tiêu Nhất Phong hạ thấp giọng:

- Nghe nói Cao huynh có hai ngân hiệu rất lớn tại kinh thành, và đều có qua lại với các ngân hiệu các nơi, ngân phiếu được phát hành cũng rất được tín nhiệm...

Cao Như Đăng tiếp lời:

- Lễ dĩ nhiên, trong việc làm ăn là phải có uy tín mới được.

Tiêu Nhất Phong hạ giọng thật thấp:

- Chính vì vậy Tiêu mỗ mới dám tiến hành vụ giao dịch này với Cao huynh.

Cao Như Đăng vòng tay:

- Được Tiêu huynh đoái hoài, Cao mỗ hết sức cảm kích, nhưng...

Ngưng chốc lát mới nói tiếp:

- Cao mỗ hành sự rất rõ ràng, có điều này cần phải nói rõ.

Tiêu Nhất Phong khoát tay:

- Xin cứ nói!

Cao Như Đăng chậm rãi nói:

- Số lượng quá lớn và nha môn lại đang truy tra nghiêm ngặt, đồng thời Cao mỗ cũng chẳng thể vận chuyển số bạc to lớn thế này về kinh thành, đành phải nhờ vào sự giúp đỡ của các ngân hiệu gần đây...

Tiêu Nhất Phong cười tiếp lời:

- Chỉ cần một lời nói của Cao huynh, hẳn là không có gì khó khăn.

Cao Như Đăng cau mày:

- Đành rằng vậy, nhưng bọn người mở ngân hiệu chẳng tốt lành gì đâu Tiêu Nhất Phong trở mắt:

- Vậy ư?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Việc buôn bán qua tay là phải có lãi, đó là điều tất nhiên, Cao mỗ cũng chẳng thể trách họ, hắc hắc...

Nói đến đó, Cao Như Đăng buông tiếng cười khan liên hồi.

Tiêu Nhất Phong thâm cười khẩy, song ngoài mặt vẫn thản nhiên nói:

- Mỗi ngành nghề đều có luật riêng, xin Cao huynh cứ dặn bảo, Tiêu mỗ sẵn sàng tuân...

... thiếu mấy hàng...

Tiêu Nhất Phong tiếp lời:

- Xin Cao huynh cứ dặn bảo!

Cao Như Đăng nói tiếp:

- Cao mỗ xuất ngân phiếu mười vạn lạng, còn số quan...

Tiêu Nhất Phong trở mắt ngắt lời:

- Vậy là một đổi hai rồi còn gì? Thế thì ép giá quá!

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Với số lãi mười vạn lạng bạc mà Cao mỗ phải rời khỏi kinh thành một chuyến, nếu không vị nể Ngọc Diện Hiệp, hắc hắc...

Tiêu Nhất Phong vội cười giả lả nói:

- Cao huynh đã hiểu lầm rồi, ý Tiêu mỗ là muốn nói các ngân hiệu kia thôi!

Cao Như Đăng lắc đầu:

- Đành chịu vậy thôi, nếu số lã không cao thì đâu ai chịu mạo hiểm thế này!

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Được, chúng ta đều là người từng trải trong giang hồ, đôi bên rất hiểu biết rất nhiều về nhau...

Cao Như Đăng cười hăng hắc:

- Điều ấy không cần Tiêu huynh phải dặn bảo, ngân hiệu của Cao mỗ không khiên đi được đâu!

Tiêu Nhất Phong cười:

- Không dám! Không dám!

Quay sang Tiêu Ngọc Yến khoát tay nói:

- Ngọc Yến, hãy kính rượu Cao tiên bối mau!

Tiêu Ngọc Yến nâng ly lên nói:

- Được nghe danh tiên bối từ lâu, văn bối xin cạn ly này trước để tỏ lòng tôn kính.

Đoạn ngửa cổ uống một hơi cạn ly.

Cao Như Đăng cũng nâng ly uống cạn, đoạn cười hô hô nói:

- Đúng là phụ long nữ phụng, tuyệt lắm...

Bỗng ngừng cười, quay sang chú mắt nhìn Tiêu Nhất Phong nói tiếp:

- Tiêu huynh, chúng ta bao giờ trao đổi?

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Xin Cao huynh hãy chờ một hai hôm!

Cao Như Đăng nhướn mày:

- Vì sao vậy?

Tiêu Nhất Phong trầm giọng:

- Hiện nay tại khu vực Lạc Hà có mấy nhân vật khó đối phó, nên chờ một vài hôm tốt hơn.

Cao Như Đăng thoáng chau mày:

- Chẳng hay là những cao thủ nào, đến nỗi khiến Ngọc Diện Hiệp cũng phải thắc thỏm lo âu?

Tiêu Nhất Phong cười nhạt:

- Cao huynh đã quá đề cao Tiêu mỗ! Thôi, chúng ta hãy uống rượu, bữa tiệc hôm nay chủ yếu là để tẩy trần cho Cao huynh, chúng ta phải uống cho thỏa thích, có gì ngày mai hẵng tính!

Cao Như Đăng giơ cao ly trong tay nói:

- Cung kính chi bằng tòng mệnh, Cao mỗ xin tâm lĩnh thịnh tình của Tiêu huynh!

Tiêu Ngọc Yến xen lời:

- Nghe nói Cao tiên bối có ba điều không sợ, chẳng hay đúng không vậy?

Cao Như Đăng trở mắt ngạc nhiên:

- Ồ, cô nương hãy nói nghe thử, ba điều không sợ đó là gì?

Tiêu Ngọc Yến đưa một ngón tay lên:

- Một là không sợ tiền bạc nhiều!

Cao Như Đăng cười ha hả:

- Cô nương mắng Cao mỗ đó phải không?

Tiêu Ngọc Yến nhoẻn cười:

- Vãn bối đâu dám...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Hai là không sợ thê thiếp nhiều, nghe đâu nội ở tại kinh thành, tiền bối đã có đến mười thê thiếp xinh đẹp rồi.

Tiêu Nhất Phong sầm mặt:

- Ngọc Yến, ngươi là con gái sao lại nói năng như vậy?

Tiêu Ngọc Yến phụng phịu:

- Đam mê nữ sắc đó là bản sắc anh hùng, đó đâu phải là điều xấu xa.

Cao Như Đăng cười ha hả:

- Miệng của cô nương thật là ngọt ngào, vậy chứ điều thứ ba không sợ là gì?

Tiêu Ngọc Yến nhoẻn cười:

- Đối mặt với cường địch mà chẳng chút sợ hãi, điểm này là đáng khâm phục hơn hết.

Cao Như Đăng cười vang:

- Bằng vào những lời này của cô nương, đêm nay Cao mỗ phải uống một bữa thật say mới được...

Đoạn quay sang tùy tùng khoác tay:

- Nào, hãy mang chén to đến đây!

Tiêu Ngọc Yến giơ chân dưới bàn, đá nhẹ một cái vào bắp chân Tiêu Nhất Phong.

* * * Tuy trăng thanh gió mát, nhưng thời tiết cuối thu cũng chẳng có gì là nên thơ. Vậy mà trên con đường từ Lạc Hà dẫn đến Phong Lâm Độ lại có một đôi nam nữ đang đi dạo trong đêm tối, hai người đó chính là Diêu Kiệt và Châu Hoài Anh.

Sau một hồi chuyện trò vãn vơ, Diêu Kiệt thừa dịp đi vào chính đề:

- Châu cô nương nhận xét về con người của tại hạ thế nào?

Châu Hoài Anh chưng bực, quay sang nhìn chăm chú vào mặt Diêu Kiệt.

Diêu Kiệt khẽ nói tiếp:

- Cô nương cứ thẳng thắn nói ra, không sao đâu!

Châu Hoài Anh đỏ mặt ấp úng:

- Hoài Anh biết nói sao đây?

Diêu Kiệt giọng nghiêm túc:

- Lệnh tôn với tiên phụ là mạc nghịch chi giao, tại hạ với cô nương cũng nên xem như thủ túc, không nên nghĩ như quan hệ nam nữ thông thường thì đâu có gì là chẳng thể nói ra.

Châu Hoài Anh thở hắt ra:

- Vậy thì Hoài Anh phải mạo muội đề cao Diêu huynh rồi!

Diêu Kiệt thoáng chau mày:

- Cô nương không nên nói vậy.

Châu Hoài Anh thành thật:

- Theo nhận xét của Hoài Anh, Diêu huynh là người chính trực, là một trang nam nhi đầu đội trời chân đạp đất, tuyệt đối đáng tin cậy.

Diêu Kiệt cười ngượng:

- Cô nương quá khen!

Châu Hoài Anh nghiêm túc:

- Lời nói của Hoài Anh là hoàn toàn phát xuất tận đáy lòng.

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Vậy thì tại hạ có thể trút cạn nỗi lòng rồi...

Ngưng chốc lát mới nói tiếp:

- Theo tại hạ nhận thấy, lệnh tôn lúc sinh tiền đã có hành động rất là khác thường.

Châu Hoài Anh trở mắt:

- Diêu huynh nói vậy là sao?

Diêu Kiệt nghiêm giọng:

- Mỗi khi có khách đến viếng, lệnh tôn đều tách cô nương ra trước, vậy không khác thường là gì?

Châu Hoài Anh lẩm bẩm:

- Hoài Anh cũng cảm thấy hoài nghi!

Diêu Kiệt chú mắt:

- Cô nương không biết ẩn tình bên trong thật ư?

Châu Hoài Anh nhướn mày:

- Diêu huynh nói vậy là Hoài Anh đã có chỗ không thành thật chứ gì?

Diêu Kiệt thành khẩn:

- Cho dù có như vậy cũng là chuyện thường tình, tại hạ không bao giờ trách cô nương...

Châu Hoài Anh ngắt lời:

- Hoài Anh chẳng giấu giếm điều gì cả.

- Cô nương không nên quá khích động...

Diêu Kiệt dịu giọng nói tiếp:

- Cô nương với lệnh tôn ẩn cư tại Phong Lâm Độ đã mười bốn năm dài, kể từ khi cô nương hiểu sự, có nhận thấy lệnh tôn trong cuộc sống thường ngày có gì khác lạ không?

Châu Hoài Anh ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Gia phụ suốt ngày than van thở dài hoặc mượn rượu giải sầu.

- Cô nương có từng hỏi lệnh tôn vì sao lại như vậy không?

Châu Hoài Anh thở dài:

- Đã hỏi không chỉ một lần, nhưng gia phụ luôn trả lời là vì tưởng nhớ gia mẫu đã quá cố.

- Lệnh đường đã quy tiên từ lúc nào?

- Lúc Hoài Anh mới lên ba!

Diêu Kiệt gật gù:

- Vậy thì lệnh tôn suốt ngày than vắn thở dài cũng là điều hợp tình hợp lý.

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Theo Hoài Anh nhận thấy, gia phụ không phải chỉ vì tưởng nhớ tiên mẫu.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Chẳng lẽ còn việc gì khác ư?

- Gia phụ hẳn là có một điều hết sức phiền muộn giấu kín trong lòng nên mới suốt ngày rầu rĩ như vậy.

- Điều gì vậy?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Hoài Anh cũng chẳng rõ!

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, lại nói:

- Về việc lệnh tôn dặn bảo cô nương dùng lửa đốt nhà và cả thi thể một khi ông ta tạ thế, đó là lúc nào?

- Chỉ mới hai hôm trước!

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Vậy thì lạ thật, chẳng lẽ lệnh tôn đã biết trước mình sắp chết đến nơi hay sao?

- Hoài Anh thường nghe gia phụ nói, con người khi sắp chết đều có dự cảm.

- Vậy là lệnh tôn đã có dự cảm ấy rồi!

9. Nhất Tiễn Song Diêu Kế

Châu Hoài Anh bỗng hỏi:

- Diêu huynh đã phát hiện ra manh mối gì chưa?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Chưa.

Châu Hoài Anh chau mày:

- Diêu huynh bảo Hoài Anh chui rúc trong khách điểm, thật buồn chết được, ước gì có thể cùng Diêu huynh rời khỏi đây ngay.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Cô nương mới vừa rồi chẳng đã bảo tại hạ tuyệt đối đáng tin cậy là gì?

Vậy xin cô nương hãy kiên nhẫn ở trong khách điểm, tại hạ tự tin trong bốn năm hôm nữa chắc chắn sẽ tìm ra được sự thật và khiến hung thủ đền tội.

Châu Hoài Anh như bất đắc dĩ gật đầu:

- Vậy thì đành phải vất vả đến Diêu huynh thôi.

- Huyết hải thâm cừu của hai nhà dính líu với nhau, đó vốn là trách nhiệm của tại hạ, cô nương hà tất phải nói vậy...

Khoác tay nói tiếp:

- Cuối thu sương nhiều, xin cô nương hãy về khách điểm an nghỉ trước Châu Hoài Anh khom mình thi lễ, quay người bỏ đi, được mấy bước, bỗng quay lại nói:

- Diêu huynh cũng nên保重, không nên nhọc sức quá...

Nói đến đó, như nhận thấy lời lẽ quá lộ liễu, vội quay người phóng nhanh đi, thoáng chốc đã mất dạng.

Bỗng nghe “soạt” một tiếng, từ trong bóng tối phóng ra một người, thì ra là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu.

Phàn Cửu mỉm cười nói:

- Xem chừng Châu cô nương đã có tình ý với lão đệ, luận về nhân phẩm thì nàng ta rất khá, nhưng e rằng Châu Bách Long có dự vào việc mưu hại lệnh tôn khi xưa, một khi sự thật phơi bày thì lão đệ sẽ rất khó xử, chi bằng nên lánh xa nàng ta trước là hơn.

Diêu Kiệt ánh mắt vẫn dõi theo hướng đi của Châu Hoài Anh, lẩm bẩm:

- Cho dù việc tiên phụ bị hại có liên quan đến Châu lão tiên sinh thì cũng không dính dáng đến Hoài Anh cô nương, hơn nữa Châu lão tiên sinh đã tạ thế rồi.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Đành rằng vậy, nhưng dù sao lão đệ cũng đâu thể thành hôn với con gái kẻ thù.

Diêu Kiệt bỗng lạnh lùng quát:

- Tôn giá nói xa vời quá...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Kết quả thế nào?

Phàn Cửu ra chiều đắc ý:

- Tiêu Ngọc Yến khinh công quả là kinh người, chỉ tiếc là nhãn lực và thính giác kém, không thì Phàn mỗ khó mà thoát thân an toàn.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Đã bị nàng phát giác ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Nhưng rất may là chưa bị nàng ta bắt được.

Diêu Kiệt hờ hởi:

- Có bị trông thấy mặt không?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Không, nàng ta chỉ trông thấy bóng thôi.

Diêu Kiệt cũng mỉm cười:

- Nói chung khinh công của tôn giá vẫn cao hơn nàng ta một bậc.

Phàn Cửu lắc đầu cười gượng:

- Thật xấu hổ, nhưng vận khí cũng không đến nỗi xấu.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Tôn giá đã nghe được những gì nào?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Diệu kế của lão đệ bước đầu đã thành công. Tiêu Nhất Phong quả nhiên đã tin lời Lý Ngọc Côn.

- Còn gì nữa?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Sự suy luận của chúng ta cũng chẳng sai, vụ huyết án tại Thất Lý Phố chính Tiêu Ngọc Yến là thủ phạm, và trước khi lão đệ đến phòng Lý Ngọc Côn, chính nàng ta đã báo tin.

Diêu Kiệt chau mày:

- Thật không ngờ một người con gái mà lại tàn ác đến vậy.

Phàn Cửu cười khẩy:

- Hữu kỳ phụ tất hữu kỳ nữ...

Đổi giọng nghiêm túc nói tiếp:

- Hiện giờ hai cha con Tiêu Nhất Phong đang cùng ăn uống với Cao Như Đăng tại hậu viện khách điểm Trường Ký, sự thật đang hiện ra dần rồi.

Diêu Kiệt cắn răng:

- Hiện chỉ cần bám sát họ, một khi quan ngân xuất hiện, để xem Tiêu Nhất Phong còn chối được nữa không cho biết.

Phàn Cửu cười:

- Phàn mỗ bảo y là một người ngụy quân tử, không sai chứ?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vậy thì phiền tôn giá hãy bám sát họ.

Phàn Cửu mỉm cười:

- Lão đệ yên tâm...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Lão đệ tiếp tục thực...

...thiếu mấy hàng...

- Vậy thì chúng ta chia nhau tiến hành.

Dứt lời đã tung mình phóng đi, chớp mắt đã mất dạng.

* * * Khoảng giữa giờ Tuất, Diêu Kiệt đã có mặt tại khách điểm Trường Ký, đến trước cửa phòng của Tiêu Nhất Phong, chàng đưa tay gõ nhẹ.

Tiêu Nhất Phong mở cửa, vừa thấy là Diêu Kiệt, liền lộ vẻ ngạc nhiên nói:

- Thì ra là hiền đệ, mời vào.

Diêu Kiệt ôm quyền thi lễ:

- Đêm khuya đã làm phiền, xin Tiêu thúc chớ trách.

Bước vào phòng, quét mắt nhìn và hỏi:

- Ngọc Yến cô nương đã an nghỉ rồi ư?

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Ngọc Yến đã ngủ bên trong, có cần ngu thúc gọi dậy không?

Diêu Kiệt vội xua tay:

- Không cần đâu, Ngọc Yến cô nương đã an nghỉ, tiểu đệ nói khê một chút được rồi.

Đoạn ngồi xuống một chiếc ghế dựa. Tiêu Nhất Phong ngồi xuống đối diện chàng.

Tiêu Nhất Phong chăm mắt nhìn vào mặt chàng hỏi:

- Hiền đệ có việc gì khẩn yếu phải không?

Diêu Kiệt thở dài:

- Trưa nay đã có một vụ án mạng xảy ra tại Thất Lý Phố, chết cả thảy hai mươi ba người, hung thủ đã để lại danh tánh tiểu diệt trên vách.

Tiêu Nhất Phong thấp giọng:

- Ra là việc ấy, hiền diệt không cần phải bận tâm.

Diêu Kiệt vờ ngạc nhiên:

- Tiêu thúc đã nghe rồi ư?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Ngu thúc đã biết hung thủ sát nhân là ai rồi.

Diêu Kiệt lại giả vờ sửng sốt kêu lên:

- Ồ!

- Vụ huyết án đó chính do Cao Như Đăng đã gây ra.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Cao Như Đăng đã đến đây rồi ư?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Hiền diệt sao chẳng hay biết gì thế này?

Diêu Kiệt cười gượng:

- Tiểu diệt suốt ngày nay ở tại Phong Lâm Độ, đương nhiên đâu có hay biết gì.

- Thảo nào, thảo nào.

Tiêu Nhất Phong ngưng chốc lát mới nói tiếp:

- Cao Như Đăng cũng trọ tại khách điểm này, mới vừa rồi ngu thúc còn uống với y mấy ly rượu.

Diêu Kiệt vờ nhượng mảy nói:

- Tiêu thúc lại đi giao du với hạng người ấy, tiểu diệt thật không ngờ.

Tiêu Nhất Phong thấp giọng:

- Hiền diệt không biết, đó chỉ là giả vờ thôi.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Hẳn là phải có nguyên nhân phải không?

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Nếu hiền diệt không đến thì ngu thúc cũng đi gặp hiền diệt, khi nãy uống rượu chuyện trò với Cao Như Đăng, sau khi ba ly vào bụng, ngu thúc đã thăm dò được một điều bí mật trọng đại, thì ra vụ cướp quan ngân khi xưa cũng có y nhúng tay vào.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Vậy là việc mưu hại tiên phụ khi xưa cũng có y dự phần ư?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Đó là lẽ đương nhiên. Thế nhưng, người nào đã hạ thủ thì hiện chưa dám khẳng định.

Ngưng chốc lát nói tiếp:

- Hiền diệt, đồng thời ngu thúc cũng biết được một điều hết sức đáng buồn.

Diêu Kiệt nhượng mảy:

- Điều gì vậy?

Tiêu Nhất Phong buông tiếng thở dài trĩu nặng, đoạn chậm rãi nói:

- Đường như là Bách Long huynh cũng có dự phần.

Việc Châu Bách Long có nhúng tay, Diêu Kiệt không lấy làm lạ, nhưng do chính miệng Tiêu Nhất Phong nói ra thì chàng không hề ngờ đến, khiến chàng bất giác thừ ra, lặng thinh hồi lâu.

Tiêu Nhất Phong thấy vậy bèn hỏi:

- Hiền điệt ngạc nhiên lắm phải không?

Diêu Kiệt chậm chậm lắc đầu:

- Thật khó thể tin được.

- Ngu thúc lúc mới nghe cũng không tin, nhưng đó hoàn toàn là sự thật, còn chi tiết tường tận thì phải tiếp tục điều tra. Hiện tại ngu thúc vẫn quan hệ với Cao Như Đăng với tư cách là đồng bọn.

Diêu Kiệt vờ không hiểu:

- Vậy nghĩa là sao?

Tiêu Nhất Phong cười đắc ý:

- Cao Như Đăng khi say lỡ lời, bị ngu thúc nắm được chỗ yếu, ngu thúc liền ngỏ ý đòi chia phần, đó chẳng phải đồng bọn là gì?

Diêu Kiệt đăm mắt:

- Cao Như Đăng có chấp nhận không?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Bề ngoài thì y đã chấp nhận.

- Trong thâm tâm thì sao?

- Lẽ dĩ nhiên là y không chịu cúi đầu, hiền điệt hẳn cũng hiểu rõ hạng người như Cao Như Đăng chứ gì?

Diêu Kiệt thăm dò:

- Vậy ý của Tiêu thúc là...

Tiêu Nhất Phong trầm giọng:

- Chung qui vẫn khó tránh khỏi phải giải quyết bằng vũ lực, nhưng có điều với tài nghệ như ngu thúc, e khó thể giành được phần thắng...

Diêu Kiệt tiếp lời:

- Tiểu điệt có thể đối phó với y.

Đoạn đứng lên, như định đi tìm thanh toán Cao Như Đăng ngay.

Tiêu Nhất Phong vội xua tay:

- Hãy khoan, thời cơ chưa chín mùi.

Diêu Kiệt nhượng mảy:

- Vậy phải đợi đến bao giờ?

Tiêu Nhất Phong bình thản:

- Hiền điệt phải tin cậy ngu thúc thì mới không hỏng việc...

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Hiền điệt hãy trở về phòng và tốt hơn hết đừng ra ngoài nếu không thật cần thiết, chờ ngu thúc sắp đặt xong xuôi sẽ bảo Ngọc Yến đến gặp hiền điệt.

Thôi, hiền điệt về phòng đi.

Diêu Kiệt vòng tay xá:

- Tiểu điệt sẵn sàng chờ Tiêu thúc sai bảo.

Đoạn quay người ra khỏi phòng. Chờ đến khi Tiêu Nhất Phong cài cửa lại, Tiêu Ngọc Yến mới từ trong bước ra nói:

- Phụ thân làm vậy với dụng ý gì?

Tiêu Nhất Phong cười khẩy ; - Đó gọi là Nhất Tiến Nhị Đắc.

Tiêu Ngọc Yến nhún mày:

- Nữ nhi không hiểu.

Tiêu Nhất Phong hậm hực:

- Người không thấy Cao Như Đăng đã ép giá quá đáng sao?

Tiêu Ngọc Yến khẽ thở dài:

- Phải cần đến y, biết làm sao hơn.

Tiêu Nhất Phong trầm giọng:

- Phụ thân phải khiến cho y mất hết cả vốn lẫn lãi.

Tiêu Ngọc Yến sững sốt:

- Hắc Trảo Long Cao Như Đăng không dễ đối phó đâu.

Tiêu Nhất Phong cười nham hiểm:

- Chính vì vậy phụ thân mới xúi dục Diêu Kiệt đối phó với y.

Tiêu Ngọc Yến chau mày lắc đầu:

- Phụ thân không nên quá tự tin, theo nữ nhi thấy thì kế này không được ổn.

Tiêu Nhất Phong trừng mắt:

- Đàn bà con gái mà biết gì?

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Những gì phụ thân đã nói với người rồi, người đã nhớ kỹ chưa?

Tiêu Ngọc Yến cúi đầu e thẹn:

- Nữ nhi thấy không được ổn.

- Có gì là không ổn?

- Nếu đồn đại ra ngoài, chẳng những nữ nhi xấu hổ mà phụ thân cũng mất sĩ diện.

Tiêu Nhất Phong mặt lộ vẻ hung tợn, lạnh lùng nói:

- Cao Như Đăng đừng mong rời khỏi được Lạc Hà này, làm sao mà lan truyền được?

Tiêu Ngọc Yến chau mày:

- Tuy vậy phụ thân cũng đâu thể bảo nữ nhi...

Tiêu Nhất Phong bước tới vỗ vai nàng cười nói:

- Phụ thân lẽ nào chịu dâng con cưng cho tên ma đầu ấy? Chẳng qua chỉ cần con dùng cử chỉ quyến rũ y thôi.

Tiêu Ngọc Yến miễn cưỡng gật đầu:

- Nữ nhi xin tuân mạng.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Nữ nhi đến đó ngay đêm nay ư?

Tiêu Nhất Phong nhẹ gật đầu:

- Nhân lúc y có hơi men mới dễ sinh tà niệm, tốt hơn hết con nên đi ngay.

Tiêu Ngọc Yến sửa lại tóc và y phục, đoạn mới cất bước ra khỏi phòng, bỗng chững bước, nhoẻn cười:

- Phụ thân, việc gì nữ nhi cũng chiều theo ý phụ thân, phụ thân đừng quên lời hứa đấy.

Tiêu Nhất Phong ngạc nhiên:

- Phụ thân đã hứa gì vậy?

Tiêu Ngọc Yến khúc khích cười:

- Phụ thân lại quên nữa rồi!

Tiêu Nhất Phong nhíu mày:

- Người nhắc lại xem?

Tiêu Ngọc Yến bên lên:

- Về hôn sự của nữ nhi với Vũ Lâm và năm vạn lượng bạc làm của hồi môn.

Tiêu Nhất Phong chau mày:

- Tên tiểu tử Phùng Vũ Lâm là một gã lãng tử có tiếng trên chốn giang hồ, nếu người nhất quyết làm vợ hắn, sau này chắc chắn hối hận.

Tiêu Ngọc Yến phụng phịu:

- Nữ nhi nhận xét người không lầm được đâu. Đó là do kẻ khác bôi nhọ y thôi, phụ thân chớ nên tin.

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Ngọc Yến, người đâu biết là phụ thân thương người đường nào.

Tiêu Ngọc Yến bước đến ôm lấy cánh tay Tiêu Nhất Phong, nũng nịu nói:

- Nữ nhi sao không biết chứ? Phụ thân đã hứa rồi không được nuốt lời đó, bằng không nữ nhi chẳng chịu đâu.

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Nếu người làm vợ người khác, phụ thân bằng lòng cho người mười vạn lượng bạc làm của hồi môn.

Tiêu Ngọc Yến lắc đầu quầy quậy:

- Không, không. Nữ nhi chỉ làm vợ Vũ Lâm và chỉ cần năm vạn lượng thôi.

Trước khi đến Lạc Hà, phụ thân đã chấp thuận rồi, bây giờ lại phản đối hay sao?

Tiêu Nhất Phong thở dài:

- Người đã quyết tâm muốn làm vợ tên lãng tử Vũ Lâm thì phụ thân cũng chẳng thể ngăn cấm được, đó là chung thân đại sự của người, sau này người đừng hối hận.

Tiêu Ngọc Yến hớn hở:

- Phụ thân yên tâm, sau này Vũ Lâm cũng sẽ hiếu thảo với phụ thân.

Tiêu Nhất Phong xoa tay lia lịa:

- Thôi đi, phụ thân không dám mong ước như vậy...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Nhưng việc trước mắt ngươi phải lo liệu xong cho phụ thân mới được.

Tiêu Ngọc Yến gật đầu liên hồi:

- Được rồi, nữ nhi đến gặp Cao Như Đăng ngay đây.

Tiêu Nhất Phong thấp giọng:

- Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn đã báo với phụ thân là lão Cao Như Đăng định ám hại chúng ta, nuốt trọn hai mươi vạn lượng bạc...

10. Tiền Tài Hơn Tình Nghĩa

Tiêu Ngọc Yến thản nhiên tiếp lời:

- Cũng chẳng có gì lạ, tiền bạc ai mà không ham thích?

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Bởi vậy phụ thân mới phải nhờ đến ngươi, Cao Như Đăng thương tiền hơn tính mạng, nhưng y càng mê sắc hơn, dây dài thả điều xa, để cho y ngắm nhìn, y tưởng tượng, rồi sẽ không còn có ý định ám hại chúng ta nữa.

- Theo lời phụ thân, chỉ cần Cao Như Đăng chịu bỏ ra ngân phiếu mười lăm vạn lượng là phụ thân đủ hài lòng rồi, không còn ý đồ nào khác nữa, phải vậy chăng?

Tiêu Nhất Phong cười hăng hắc:

- Ồ đồ của phụ thân nhiều lắm, ngươi hãy đi mau.

Tiêu Ngọc Yến gật đầu, sửa lại y phục một lần nữa mới ra đi.

Lúc này trời đã khuya, các khách trọ đã an nghỉ từ lâu, trong sân không còn một bóng người.

Tiêu Ngọc Yến ra khỏi khu nhà phía Tây, đột nhiên “soạt” một tiếng vang lên trên một cây ngô đồng, một bóng người phóng xuống.

Tiêu Ngọc Yến lách người, thanh đoản kiếm tùy thân đã ra khỏi bao, nhanh như chớp nhắm yết hầu đối phương đâm tới.

Người ấy vội lách tránh sang bên và khẽ nói:

- Ngọc Yến, ngu ca đây.

Tiêu Ngọc Yến kinh ngạc:

- Vũ Lâm đó hả?

Thì ra đó là Phùng Vũ Lâm, tình nhân của Tiêu Ngọc Yến.

Tiêu Ngọc Yến khi đã nhận ra đối phương, liền tức chớp lấy cổ tay Phùng Vũ Lâm hết sức tung mình, hai người hệt như đôi bướm vọt lên bờ tường, đoạn lại tung mình lẩn nữa, đã hạ xuống giữa đường phố.

Đường phố vắng ngắt không một bóng người.

Tiêu Ngọc Yến nắm lấy tay Phùng Vũ Lâm sát vách mà đi, ra khỏi cửa Nam, đến một ngọn đồi cây cối rậm rạp mới dừng lại.

Tiêu Ngọc Yến thở ra một hơi dài:

- Vũ Lâm, đã bảo huynh đừng lộ diện, sao lại đeo đẳng đến đây như âm hồn thể này?

Phùng Vũ Lâm thảo nào bị gọi là lãng tử, chỉ thấy y rất là tuấn mỹ, mày dài, mắt sao, mặt phấn môi hồng, nhưng vẻ dâm đẳng lộ rõ trên gương mặt.

Phùng Vũ Lâm khê cười nói:

- Ngu ca nhớ muối quá!

Tiêu Ngọc Yến sẵn giọng:

- Lỡ phụ thân thiếp bắt gặp thì sao?

Phùng Vũ Lâm cười khẩy:

- Lão ta bắt gặp thì đã sao? Lão ta đâu phải là cha thân sinh của muối?

Tiêu Ngọc Yến thoáng chau mày:

- Không thể nói vậy được, bao năm qua ông ấy đối xử với muối cũng chẳng tệ, có chia tay thì cũng nên vui vẻ, hà tất gây ra tình trạng đổ vỡ, vả lại, ông ấy đã chấp thuận hôn sự giữa hai ta và còn cho năm vạn lượng bạc làm của hồi môn nữa.

Phùng Vũ Lâm mừng rỡ trở mặt:

- Thật ư?

Tiêu Ngọc Yến lừ mắt:

- Hừ! Thấy tiền là mắt sáng rõ. Thật sự là huynh thương muối hay thương tiền?

...thiếu mấy hàng...

Tiêu Ngọc Yến lại lừ mắt:

- Đừng thắc mắc, hãy đi mau.

Phùng Vũ Lâm nhăn mặt:

- Muối phải báo cho ngu ca biết mới được, ai biết muối có phải là hèn hò với...

Tiêu Ngọc Yến trở ngón tay giữa vào trán Phùng Vũ Lâm, giận dữ nói:

- Nói bậy, cũng chỉ vì oan gia này đây, biết không hả?

Phùng Vũ Lâm nhướng mày:

- Sao lại bảo là vì ngu ca? Muối hãy giải thích nghe xem.

Tiêu Ngọc Yến chậm rãi nói:

- Gia phụ bảo muối nhân lúc Cao Như Đăng có rượu, đến dùng sắc đẹp cám dỗ để y rối loạn tâm thần hầu khi hai bên trao đổi tiền bạc, gia phụ mới giành được phần hơn...

Phùng Vũ Lâm trợn mắt nhướng mày:

- Sao, lúc này mà đến gặp Cao Như Đăng ư?

- Phải!

Phùng Vũ Lâm lắc đầu:

- Trong giới võ lâm ai mà không biết Cao Như Đăng là một đại sắc ma?

Vậy muối khác nào dâng thịt vào miệng hổ rồi còn gì? Ngọc Yến, hãy nghe ngu ca nói...

Tiêu Ngọc Yến ngắt lời:

- Huynh cứ yên tâm, Cao Như Đăng đừng hòng động đến một sợi tóc của muối.

Phùng Vũ Lân vẫn lắc đầu:

- Như thế nào cũng không được, muội đã là người của ngu ca rồi, sao thế...

Tiêu Ngọc Yến lại ngắt lời:

- Nếu không vậy thì gia phụ đâu chịu chấp thuận hôn sự giữa hai ta, vì vậy muội phải đành khuất tất một chút, chung qui cũng chỉ vì huynh đó thôi, vậy mà không biết ơn, trái lại còn trách móc người ta, thật tức chết đi được.

- Thôi đi, trên đời đâu có người cha nào lại ép buộc con gái dùng sắc đẹp cám dỗ đàn ông thế này?

- Đâu phải là con thân sinh?

- Dù không phải thân sinh thì cũng phải có chút tình nghĩa chứ? Qua đó chứng tỏ, lão Tiêu Nhất Phong chẳng qua là lợi dụng nhan sắc của muội, khi nào thành sự, muội đừng mong nhận được năm vạn lạng bạc.

- Chớ nói bậy.

Phùng Vũ Lân thở dài:

- Ngọc Yến, muội sẽ trọn đời nương tựa vào ngu ca, muội tin ngu ca hay là tin người khác?

Ngọc Yến sà vào lòng Phùng Vũ Lân, áp mặt vào ngực y thở thẽ nói:

- Vũ Lân, muội đã đối với huynh hết lòng hết dạ, chẳng lẽ huynh không nhận thấy sao?

Phùng Vũ Lân nhẹ gật đầu:

- Vậy thì muội nên nghe lời ngu ca mới phải.

- Muội lúc nào không nghe chứ?

- Vì tiền bạc, ngu ca tạm nhẫn nhịn để cho muội đến gặp Cao Như Đăng, nhưng muội phải giữ chừng mực, tiểu lăng tử này không chịu thiệt thòi đâu.

Tiêu Ngọc Yến nhoẻn cười:

- Yên tâm đi, Ngọc Yến này cũng không dễ mềm lòng đâu.

Phùng Vũ Lân bỗng nói:

- Còn điều này nữa, muội phải nghe ngu ca mới được.

Tiêu Ngọc Yến có lẽ đã quá say mê gã lăng tử tuấn mỹ này, gật đầu mau mắn nói:

- Được, đừng nói một điều, cho dù một trăm điều muội cũng nghe theo, ngoại trừ huynh đi tìm nữ nhân.

Phùng Vũ Lân nghiêm giọng:

- Khi thành sự, Tiêu Nhất Phong nhận được ngân phiếu bao nhiêu?

- Chừng mười lăm vạn lạng.

- Tiền bạc không sợ nhiều, mười lăm vạn lạng lấy hết, hai ta sẽ sống thoải mái trọn đời.

Tiêu Ngọc Yến chau mày:

- Ông ấy không chịu đâu.

Phùng Vũ Lân cười khẩy:

- Muội không biết nghĩ cách sao?

Tiêu Ngọc Yến sững người:

- Ồ huynh là bảo muội lấy ngân phiếu bỏ trốn ư? Không được đâu, chân trời góc biển ông ấy cũng sẽ truy tìm bằng được chúng ta, hãy bỏ ý định ấy đi.

Phùng Vũ Lân lạnh lùng:

- Chẳng lẽ muối không có cách nào khiến lão ta không truy tìm sao?

Tiêu Ngọc Yến lắc đầu:

- Muối chẳng nghĩ ra được cách gì cả, huynh thử gợi ý xem.

Phùng Vũ Lâm cười nham hiểm:

- Thanh đoản kiếm của muối...

Tiêu Ngọc Yến hoảng hốt ngắt lời:

- Vậy đâu được, thật chẳng hiểu sao huynh lại có ý nghĩ ấy?

Phùng Vũ Lâm cười khẩy:

- Lão ta đã vô tình thì muối vô nghĩa, có gì không phải nào?

Tiêu Ngọc Yến trở mắt:

- Ông ấy vô tình chỗ nào?

Phùng Vũ Lâm gần giọng:

- Vì tiền tài đã sát hại bạn thân là Diêu Thập Bằng...

Tiêu Ngọc Yến ngắt lời:

- Vũ Lâm, không thể nói vậy được, việc ấy không bằng chứng.

Phùng Vũ Lâm trợn mắt:

- Chính muối đã nói kia mà.

- Đó chỉ là phỏng đoán thôi.

Phùng Vũ Lâm cười khẩy:

- Chẳng hạn như sự việc trước mắt đây, nếu lão ta mà nghĩ đến tình nghĩa, lẽ ra không nên vì đạt đến mục đích của mình mà bắt buộc muối dùng sắc đẹp mê hoặc Cao Như Đăng.

Tiêu Ngọc Yến đuối lý, nhất thời không nói nên lời.

Phùng Vũ Lâm hần học nói tiếp:

- Phùng Vũ Lâm này chẳng những là một tên lãnh tử, mà cũng là một tên ngốc, con gái của Liên Hoa Trại Chủ Hà Thông muốn làm vợ kẻ này với của hồi môn một đầu châu báu. Cửu Liên Hoàn Tổng Phi Hổ muốn kẻ này về ở rể, vinh hoa phú quý hưởng không hết, vậy mà kẻ này đều từ chối, lại đi yêu một người cổ chấp thế này.

Tiêu Ngọc Yến rướm rướm nước mắt:

- Vũ Lâm, hãy nghe muối nói...

Phùng Vũ Lâm phát tay áo ngắt lời:

- Kẻ này đã nghe quá nhiều rồi, nàng lúc nào cũng bảo kẻ này cái tà quy chánh, nhưng sống là phải có tiền bạc, sự sống chết của kẻ này nàng không màng đếm xỉa đến, lại cứ lo nghĩ cho một kẻ vô tình bạc nghĩa với mình.

Tiêu Ngọc Yến mắt nhòa lệ:

- Vũ Lâm, xin đừng ép buộc muối thế này!

Phùng Vũ Lâm thở dài:

- Kẻ này đâu có ép buộc, chẳng qua bởi quá yêu nàng đó thôi. Ngọc Yến, ta ở tại khách điểm Thuận Phong trong Hưng Long Tập cách đây hai mươi dặm, khi nào nàng nghĩ thông hăng đến gặp ta.

Nói xong, quay người toan bỏ đi.

Tiêu Ngọc Yến vội nắm tay y nói:

- Vũ Lâm, hãy nghe muội nói, muội quả tình không đành lòng hạ thủ.

Phùng Vũ Lâm trầm giọng:

- Nàng không đành lòng thì để ta hạ thủ.

Tiêu Ngọc Yến giọng nài nê:

- Muội cũng không thể trơ mắt nhìn...

Phùng Vũ Lâm lạnh lùng ngắt lời:

- Vậy thì thôi, có lẽ hai ta không có duyên phận, nàng hãy đi mà làm một người con hiếu thảo, kẻ này vẫn lang bạt giang hồ, chỉ sợ lão Tiêu Nhất Phong tàn nhẫn hơn nàng, khi tiền bạc vào tay, lão ta động lòng tham, lúc ấy nàng hối hận cũng không kịp.

Đoạn vùng mạnh, thoát khỏi tay Tiêu Ngọc Yến, vừa đi vừa nói:

- Ngọc Yến, ta sẽ chờ nàng ba hôm tại khách điểm Thuận Phong.

Dứt lời, người đã đi xa, khinh công cũng khá cao siêu.

Tiêu Ngọc Yến tiu ngưu đứng thừ ra hồi lâu, đoạn cắn mạnh răng, tung mình trở về.

* ** Tiếng mõ gõ ba cái, phá tan bầu không khí tĩnh mịch của đêm khuya, đã sang canh ba.

Thời tiết cuối thu giá lạnh, lúc này mọi người đều cuộn mình trong chăn êm nệm ấm, nên trong khách điểm Trương Ký không còn ánh đèn nào cả.

Thế nhưng, Diêu Kiệt và Phàn Cửu vẫn còn thức ngồi chuyện trò.

Chỉ nghe Phàn Cửu khẽ cười nói:

- Thật giống hệt như một tuồng hát, có lẽ Tiêu Nhất Phong nằm mơ cũng không ngờ con gái mình lại phản trắc như vậy.

Diêu Kiệt chú mắt hỏi:

- Tiêu Ngọc Yến không phải con thân sinh của Tiêu Nhất Phong thật ư?

Phàn Cửu gật đầu trầm ngâm:

- Có thể là thật mà cũng có thể là kế ly gián của tên tiểu tử Phùng Vũ Lâm, nói tóm lại, chúng ta cứ đứng ngoài cuộc mà xem hồ đầu. Chẳng việc gì phải tìm hiểu về thân tình của hai cha con họ.

Diêu Kiệt thở dài:

- Dù thân sinh hay nghi dưỡng cũng vậy, việc Tiêu Nhất Phong ép buộc Tiêu Ngọc Yến dùng nhan sắc cám dỗ kẻ khác thật đáng phỉ nhổ, tiền phụ khi xưa thật đã nhìn lầm người.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Lão đệ đừng than ngắn thở dài nữa, mọi sự đã sắp rõ trắng đen rồi...

Ngưng chốc lát, thoáng chau mày nói tiếp:

- Tuy nhiên, có một điều thật không thể nào hiểu nổi!

Diêu Kiệt trở mặt:

- Điều gì?

Phàn Cửu vẻ trầm ngâm:

- Theo lẽ nếu là Tiêu Nhất Phong đã sát hại Châu Bách Long, Tiêu Ngọc Yến chẳng thể không biết. Hơn nữa, Tiêu Nhất Phong chẳng lý do gì phải giấu diếm nàng ta. Thế nhưng, khi hai cha con đề cập đến việc ấy đã có vẻ lo âu, chứng tỏ Châu Bách Long quả đã chết bởi tay kẻ khác.

Diêu Kiệt khẽ gật đầu:

- Tại hạ cũng suy nghĩ rất nhiều, hung thủ đã sát hại Châu Bách Long có lẽ là một người khác.
- Vậy thì hai ta cũng phải thận trọng đề phòng đối với kẻ ấy.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Sao vậy?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Vì người này đã có thể dối mặt hạ sát Châu Bách Long, chứng tỏ võ công rất là cao cường, mãi đến lúc này cũng chưa thấy lộ diện, hẳn là có mưu đồ gì đó, không đáng sợ sao được?

Diêu Kiệt chau mày:

- Chả lẽ cũng là vì hai mươi vạn lượng quan ngân ư?

Phàn Cửu nhẹ gật đầu:

- Rất có thể, chính vì vậy Phàn mỗ mới bảo lão đệ phải thận trọng đề phòng. Nhời này hẳn là rất thâm trầm kín đáo và hiểm độc, nhưng Phàn mỗ lại không sao nghĩ ra được y là ai.

Diêu Kiệt thở dài:

- Thân mang trường kiếm mà không có đất dụng võ, thật bức chết đi được.

Phàn Cửu bật cười:

- Lão đệ, hiện đang là lúc đấu trí mà.

Diêu Kiệt như chợt hớ ra nói:

- ă, nói đến đấu trí, tại hạ sức nhớ một điều, Phùng Vũ Lân hiện đang ở tại khách điểm Thuận Phong trong Hưng Long Tập phải không?

Phàn Cửu gật đầu:

- Phải, lão đệ định thế nào?

Diêu Kiệt giọng nghiêm túc:

- Người này có thể xử dụng được.

Phàn Cửu ngạc nhiên, lạnh lùng nói:

- Không phải Phàn mỗ có ý làm mất hứng lão đệ, nếu lão đệ có ý định lợi dụng tên tiểu tử Phùng Vũ Lân, chắc chắn không có ích lợi gì đâu.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

- Tên tiểu tử ấy rất là tinh ranh, e rằng chẳng dễ lợi dụng được y.

Diêu Kiệt giọng tự tin:

- Dầu sao cũng phải có nhược điểm chứ?

Phàn Cửu trở mắt:

- Lão đệ muốn nói về lòng tham tiền tài của y không?

Diêu Kiệt mỉm cười gật đầu:

- Phải, dùng lợi làm mồi, nhất định y sẽ mắc câu.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Dễ gì y tin lão đệ.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Đừng nghĩ tại hạ thật sự định lợi dụng y.

Phàn Cửu ngớ người:

- Vậy lão đệ...

Diêu Kiệt trầm giọng ngắt lời:

- Qua lời lẽ y đã nói với Tiêu Ngọc Yến, rõ ràng là muốn lợi dụng Tiêu Ngọc Yến để đạt đến mục đích đoạt tài của y, hạng người như vậy còn đáng sống nữa chăng?

Phàn Cửu sửng sốt:

- Lão đệ định giết y hả?

Diêu Kiệt gằn giọng:

- Chẳng lẽ không đáng giết ư?

Phàn Cửu ngơ ngẩn:

- Vừa rồi lão đệ chẳng bảo là y có thể xử dụng đó sao?

Diêu Kiệt dịu giọng:

- Đương nhiên là tại hạ chưa giết y trong lúc này, nhưng tại hạ định đến ngay Hưng Long Tập xem thử.

Phàn Cửu trở mắt:

- Có gì để xem?

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Phùng Vũ Lâm nhất định không phải chỉ có một mình, hẳn là còn có đồng bọn, nên...

Bỗng ngừng lời, dường như có ý nghĩ gì khác.

Phàn Cửu tiếp lời:

- Xin thứ cho Phàn mỗ nói thẳng, kinh nghiệm giang hồ của lão đệ còn nông cạn lắm, Phùng Vũ Lâm rõ ràng là đã giả tình dối ý với Tiêu Ngọc Yến, y đã nói là ở đó chờ nàng ta, chắc chắn không thể có điều sơ hở.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Vừa rồi tôn giá đã nói hiện đang là lúc đầu trí, có đúng vậy không?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng, đúng!

- Vậy người mà tại hạ muốn đầu trước tiên, tôn giá biết là ai không?

Phàn Cửu chẳng chút suy nghĩ, đáp ngay:

- Tất nhiên là Tiêu Nhất Phong rồi!

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Sai rồi!

- Vậy chứ là ai?

Diêu Kiệt nhấn mạnh giọng:

- Châu Hoài Anh!

Phàn Cửu ngẩn người:

- Sao lại là nàng ta?

Diêu Kiệt bỗng hỏi:

- Theo tôn giá, Phùng Vũ Lâm là người như thế nào?

- Một tên lẳng tử chuyên lừa dối nữ nhân, nhưng lại khiến cho bất kỳ người phụ nữ nào cũng phải say mê.

- Vậy Châu Hoài Anh có phải là phụ nữ không?

Phàn Cửu ngơ ngác:

- Lời nói của lão đệ thật khiến Phàn mỗ hồ đồ mất.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Xin thỉnh giáo tôn giá lần nữa, đến Hưng Long Tập đi lối nào?

- Ra lối cửa Nam rồi đi thẳng.

Diêu Kiệt gật đầu chậm rãi nói:

- Châu Hoài Anh tỏ ra không biết chút gì, cũng chẳng có chút sơ hở, nhưng trước cái chết của phụ thân, nàng ta rất là thần nhiên, không có vẻ gì là đau khổ, điều ấy rất là khả nghi. Trước khi tôn giá đến đây, tại hạ đã phát hiện nàng ta đã khóa trái cửa phòng, lên ra từ cửa sổ, tại hạ bèn bám theo sau, thấy nàng ta...

... thiếu mấy hàng...

... Vũ Lâm, tại hạ mới vỡ lẽ, thì ra Châu Hoài Anh đã âm thầm đến gặp tên lẳng tử kia.

Phàn Cửu sững sốt:

- Lại có việc ấy ư?

Diêu Kiệt trở mặt:

- Chẳng lẽ tôn giá không tin?

Phàn Cửu thoáng chau mày:

- Bên trong hẳn là có vấn đề. Đi, Phàn mỗ cùng lão đệ đến Hưng Long Tập.

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Không, tôn giá nên ở lại đây là hơn.

Phàn Cửu ngạc nhiên nhướng mày:

- Đi cho có bạn không hơn sao?

Diêu Kiệt nghiêm giọng:

- Nếu như Châu Hoài Anh lúc quay về không theo đường cũ thì tại hạ sẽ không gặp, tôn giá ở lại đây canh chừng, nếu nàng ta quay về, hãy theo dõi thật sát, tuyệt đối không cho nàng ta rời khỏi nữa.

Phàn Cửu lẩm bẩm:

- Nếu như Châu Hoài Anh quả đúng là đi gặp tên lẳng tử kia, bên trong hẳn là có điều bí ẩn, nhưng lão đệ cũng chẳng cần phải quan trọng hóa vấn đề thế này.

- Đã sắp đến canh tư rồi, tại hạ phải đi ngay, tôn giá hãy lưu tâm.

Phàn Cửu chưa kịp đáp, Diêu Kiệt đã đứng lên, phóng qua cửa sổ đi mất.

Phàn Cửu lẩm bẩm:

- Khinh công của Phàn Cửu này e rằng chẳng dám tự phụ độc bộ vô lâm nữa rồi.

Hưng Long Tập chẳng phải rộng lớn, nhưng cũng không nhỏ hẹp.

Phía Đông đến phủ Từ Châu, phía Nam là Thạch Đầu. Từ phủ Từ Châu đến thành Thạch Đầu hoặc ngược lại đều phải đi ngang qua Hưng Long Tập, nên trên con đường duy nhất trong Hưng Long Tập cũng đầy rẫy trà lâu tửu điểm và lữ quán hiệu buôn, khá là sầm uất.

Khách đến Thuận Phong nằm tại đầu đường hướng Bắc, trước cửa có một bức phượng dài đề hai chữ “Thuận Phong” bay phất phới, hàm ý chúc thượng khách thuận buồm xuôi gió.

Lúc này đã là đầu canh tư, vậy mà trong một gian thượng phòng ở hậu viện hãy còn ánh đèn sáng choang, và có hai bóng người trên cửa sổ.

Hai người ấy hiển nhiên là Phùng Vũ Lâm và Châu Hoài Anh.

Nam nữ khác biệt, thăm lén gặp gỡ nhau trong khách điểm đêm khuya thế này không khỏi khiến người dị nghị. Thế nhưng, hai người này chỉ ngồi cách nhau một chiếc bàn, và vẻ mặt Châu Hoài Anh hết sức nghiêm trang.

Hai người im lặng hồi lâu mới nghe Châu Hoài Anh nói:

- Tôn giá nhờ phổ ky trao thư, bảo Hoài Anh đến đây gặp gỡ chỉ vì việc này thôi ư?

Phùng Vũ Lâm cười:

- Tại hạ đã cạn lời, định liệu thế nào là tùy ở cô nương.

- Làm sao xác định được lời nói của tôn giá là sự thật?

Phùng Vũ Lâm mỉm cười:

- Tại hạ có tiếng xấu xa, phụ nữ nào cũng sợ như rắn rết, vào lúc đêm khuya và lại trong khách điểm, nếu cô nương không tin tại hạ, lẽ nào lại dám đến đây?

Châu Hoài Anh cười khẩy:

- Không phải tin mà liệu tôn giá không dám.

Phùng Vũ Lâm cười:

- Cô nương đã nói vậy, tất nhiên cũng tin chắc là tại hạ chẳng dám dối gạt cô nương rồi.

- Xin hỏi, làm thế nào mà tôn giá biết được nội tình?

Phùng Vũ Lâm ồm ờ:

- Xin thứ cho tại hạ tạm thời chưa thể nói ra.

Châu Hoài Anh thăm nhử:

- Gã này hẳn là có mưu đồ gì đó nên mới cố ý ra vẻ bí ẩn như vậy.

11. Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

Châu Hoài Anh lạnh lùng nói:

- Bỏn cô nương xin nói trước, nếu hung thủ sát hại tiên phụ mà không phải Diêu Kiệt thì...

Phùng Vũ Lâm ngắt lời:

- Tại hạ đã nói rồi, sẵn sàng với cái đầu trên cổ bảo đảm.

Châu Hoài Anh cười khẩy:

- Đến lúc ấy chớ có hối hận.

Phùng Vũ Lân cười:

- Cô nương yên tâm, nhưng xin cô nương đừng quên những lời căn dặn của tại hạ, không thì tình hình biến đổi...

Châu Hoài Anh trầm giọng ngắt lời:

- Dù tình hình biến đổi ra sao thì hung thủ vẫn là hung thủ, không thể nào biến đổi được.

Phùng Vũ Lân bỗng hỏi:

- Cô nương có bằng lòng hành sự theo ý của tại hạ không?

Châu Hoài Anh giọng ơ hờ:

- Bỏn cô nương sẽ tùy cơ ứng biến, không cần tôn giá phải nhọc tâm.

Dứt lời liền đứng lên.

Phùng Vũ Lân lại cười nói:

- Tại hạ kính trọng cô nương thế này có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời, qua đó chứng tỏ phen này tại hạ hoàn toàn là vì cô nương. Tại hạ tuy có tiếng xấu xa trên chốn giang hồ, nhưng vẫn còn hiểu được hai chữ nghĩa nhân, lệnh tôn lúc sinh tiền đã có đại ân với tiên phụ, tại hạ phải báo đáp đó là rất đúng đạo lý.

Châu Hoài Anh bắt giắc dịu mặt:

- Vậy thì xin đa tạ.

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Tôn giá tiền Hoài Anh một đoạn đường được chăng?

Phùng Vũ Lân ngăn người, như không ngờ giai nhân lại đề nghị như vậy, bèn gật đầu lia lia nói:

- Tất nhiên là được.

Khách điểm đã đóng cửa từ lâu, hai người bèn phi thân lên bờ tường, thoáng chốc đã ra khỏi Hưng Long Tập.

Châu Hoài An bỗng dừng lại hỏi:

- Tôn giá có thể xác định tiên phụ đúng là do Diêu Kiệt đã sát hại không?

Phùng Vũ Lân gật đầu:

- Tại hạ đã nói khi nãy rồi, chính mắt tại hạ đã trông thấy.

Châu Hoài Anh bỗng sầm mặt:

- Vậy xin thứ cho Hoài Anh đường đột, tôn giá đến Phong Lâm Độ để làm gì?

- Chỉ bởi dạo gần đây trên giang hồ đã đồn đại là có rất nhiều cao thủ giới hắc đạo kéo đến Phong Lâm Độ, nên tại hạ mới cấp tốc đến báo tin, vừa lúc gặp Diêu Kiệt hành hung...

Châu Hoài Anh cười khẩy, ngắt lời:

- Bận thân của tiên phụ thật là quá nhiều.

Vừa dứt lời, bỗng nghe “vút” một tiếng, ánh đồ lóe lên, thì ra nàng đã rút ngọn nhuyễn tiên nơi lưng ra.

Phùng Vũ Lân tuy lách tránh nhanh, song nơi bả vai vẫn bị quét trúng, đau nhức khôn tả.

Y sững sốt kêu lên:

- Châu cô nương...

Châu Hoài Anh lạnh lùng quát:

- Kẻ dối trá bịa đặt phải chết trước, xem đây.

“Vút, vút, vút” liên tiếp quét ra ba roi, kinh lực uy mãnh tuyệt luân.

Phùng Vũ Lân ngoại trừ lừa dối phụ nữ, y cũng có được ít tuyệt chiêu, tung mình ra xa hơn trượng, tay phải vung lên, liền thấy ba đốm sáng bạc chia ra ba đường thượng, trung, hạ bay về phía Châu Hoài Anh.

Châu Hoài Anh biết đối phương ám khí lợi hại, không dám khinh xuất, vội lách tránh về phía lề đường.

Nào ngờ ngay khi ấy, trong lùm cỏ bên đường đột nhiên phóng ra hai gã đại hán, một cầm đao và một xử dụng song câu, chia ra hai bên tả hữu giáp công Châu Hoài Anh, khiến nàng lập tức lâm vào tình trạng nguy hiểm.

Thốt nhiên, một tiếng quát vang như sấm rền vang lên, tiếp theo là “keng” một tiếng chất chúa, chỉ thấy một thiếu niên tay cầm trường kiếm đã gạt phăng binh khí của hai gã đại hán, đồng thời đối phương còn bị một luồng kinh lực đẩy lùi mấy bước.

Châu Hoài Anh định thần nhìn kỹ, lập tức mừng rỡ khôn xiết, thì ra người cứu nàng chính là Diêu Kiệt.

Nàng vội buột miệng nói:

- Diêu huynh, hãy mau bắt lấy tên lãng tử kia, hắn đã vu khống huynh là hung thủ đã sát hại tiên phụ đó.

Trong khi nói nàng ngoảnh lại nhìn, Phùng Vũ Lân đã biến mất tự bao giờ và hai gã đại hán kia cũng chẳng còn thấy bóng dáng đâu cả.

Diêu Kiệt lắc đầu nói:

- Không cần đuổi theo đâu.

Đoạn ôm quyền nói tiếp:

- Tại hạ thật là hổ thẹn đối với cô nương.

Châu Hoài Anh kinh ngạc:

- Diêu huynh nói vậy là sao?

- Việc cô nương đến đây gặp Phùng Vũ Lân...

Châu Hoài Anh ngắt lời:

- Diêu huynh đã sớm biết rồi ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Lúc cô nương ra đi là tại hạ đã phát giác, nên đã sinh lòng hoài nghi.

Châu Hoài Anh cười gượng:

- Cũng may là Hoài Anh không tin lời hắn, bằng không thì người hổ thẹn chính là Hoài Anh.

Diêu Kiệt bỗng hỏi:

- Vì sao mà cô nương động thủ với Phùng Vũ Lân này?

Châu Hoài Anh mím môi:

- Hắn đã vu khống Diêu huynh là hung thủ đã sát hại tiên phụ, nên Hoài Anh tức giận không nén được.

Diêu Kiệt cảm kích:

- Thịnh tình của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh.

Ngưng chốc lát, lại hỏi:

- Nhưng cô nương sao biết là hắn vu khống tại hạ?

Châu Hoài Anh chẳng chút suy nghĩ đáp ngay:

- Diêu huynh tuyệt đối không phải là hạng người như vậy.

Diêu Kiệt nhẹ gật đầu:

- Cô nương phân biệt được phải trái, trắng đen, thật là điều đáng mừng, nhưng lẽ ra không nên động thủ mới phải.

Châu Hoài Anh trở mắt ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

Diêu Kiệt chậm rãi nói:

- Cô nương thông tuệ hơn người, sao không tương kế tựu kế, xem hấn vu khống tại hạ là vì mưu đồ gì, nếu không nhờ tại hạ đến kịp lúc, cho dù cô nương có võ công bất phàm, e cũng khó mà đề phòng được sự ám toán.

Châu Hoài Anh ngẫm nghĩ một hồi:

- Như vậy rõ ràng là đối phương có âm mưu gì đó, chẳng qua là Hoài Anh chỉ là thăm dò, nhưng đối phương lại tưởng là Hoài Anh đã nhận thấy điểm sơ hở của họ, nên mới xuất động mai phục toan hạ sát Hoài Anh.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Không sai, đáng tiếc là chúng ta đã làm một việc ngu ngốc, đánh trống bắt trộm.

Châu Hoài Anh lẩm bẩm:

- Thật khó thể ngờ được...

Ngưng chốc lát bỗng hỏi:

- Sao Diêu huynh bỗng dừng lại đến đây?

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Tại hạ vừa mới nói rồi, bởi thấy cô nương lén lút rời khỏi phòng đi về Hưng Long Tập, lại quá lâu chưa thấy về, nên mới tới đây xem thử, nào ngờ lại giúp cho cô nương được một tay.

Châu Hoài Anh nhoen cười:

- Diêu huynh đã cứu mạng Hoài Anh thì đúng hơn. Nếu Diêu huynh mà một đến kịp thì Hoài Anh đã dữ nhiều lành ít rồi. Thật không ngờ tên lãng tử Phùng Vũ Lâm đó lại có đồng bọn mai phục thế này.

Diêu Kiệt mỉm cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu.

Châu Hoài Anh ngẩn người:

- Vậy chứ là sao?

- Phùng Vũ Lâm xưa nay y chỉ một mình đi lại trên giang hồ, làm gì có đồng bọn, hiện nay hấn cũng chỉ là tai sai của kẻ khác thôi.

Châu Hoài Anh kinh ngạc:

- Kẻ khác đó là ai?

Diêu Kiệt trầm ngâm:

- Có lẽ là một kẻ thần bí nào đó, nhưng chúng ta cũng chẳng cần phải bận tâm suy nghĩ, một ngày gần đây ắt sẽ sáng tỏ. Thôi, chúng ta hãy trở về Lạc Hà đi, đã sang canh năm rồi, sương khuya lạnh lắm, cô nương hãy giữ mình kéo bị cảm lạnh.

Châu Hoài Anh lặng thinh, nhưng không nén được, ném cho Diêu Kiệt cái nhìn đầy thâm tình, song chàng không chú ý đến.

Sau khi hai người rời khỏi, trong cánh rừng bên lề đường có bóng người thấp thoáng và tiếng người chuyện trò.

Chỉ nghe một giọng phương Bắc nói:

- Mỗ biết trước là tên lãng tử thế nào cũng hư việc mà.

Một người khác tiếp lời:

- Hãy thận trọng lời nói, tiểu lãng tử không có bản lĩnh gì, nhưng đơm đặt thị phi thì rất là giỏi.

Người giọng phương Bắc hẳn học:

- Tiểu lãng tử nhận Long lão đại làm nghĩa phụ chẳng qua là nhờ vào bộ mặt anh tuấn của hần, còn mỗ một lòng trung kiên sẵn sàng xả thân vào mọi nguy hiểm, việc gì phải sợ hần chứ?

- Không thể nói vậy được, Long lão đại không có con cái, chính vì bộ mặt anh tuấn của tiểu lãng tử nên mới nhận làm nghĩa tử, nếu hần mà biết được người nói xấu hần sau lưng, mách lại với Long lão đại, cam đoan là người sẽ bị quả măng, tội gì chứ? Chúng ta cứ về báo lại đúng sự thật là xong.

Người giọng phương Bắc thở dài:

- Mẹ kiếp, thật tức chết được. Thôi, chúng ta trở về Lạc Hà.

* ** Nghe tiếng gõ canh năm, Tiêu Nhất Phong lòng nóng như thiêu đốt, Tiêu Ngọc Yến ra đi đã ba canh mà chưa thấy về, y lại chẳng tiện đến đó hỏi thăm, không khỏi hết sức bồn chồn lo lắng.

Thời gian trong sự chờ đợi dài đằng dặc, cuối cùng rồi tiếng mở cửa phòng cũng vang lên, Tiêu Ngọc Yến đã về đến.

Tiêu Nhất Phong ngẩng lên nhìn, thấy nàng vẫn tóc tai ngay ngắn, y phục tề chỉnh, chứng tỏ là chưa bị Cao Như Đăng động chạm đến.

Tiêu Nhất Phong thở phào một hơi dài rồi nói:

- Ngọc Yến, sao lại đi lâu thế này, Tiêu Ngọc Yến khép cửa, thở hổn hển nói:

- Cao Như Đăng nói nhiều quá... nữ nhi không nghe được? Phụ thân hãy yên tâm, y rất là đàng hoàng đứng đắn.

- Vậy thì tốt, phụ thân cũng vì lo cho người đó thôi!

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Cao Như Đăng đã nói những gì với người?

Tiêu Ngọc Yến cười bên lên:

- Y đòi cưới nữ nhi làm thiếp!

Tiêu Nhất Phong ngẩn người:

- Y thẳng thắn nói với người như vậy ư?

Tiêu Ngọc Yến nhướn mày:

- Dĩ nhiên là dài dòng quanh co rồi mới nói ra, y bảo nếu phụ thân bằng lòng thì cuộc trao đổi phen này, y không lấy lãi, dù chỉ một phân bạc, và còn giao cả hai ngân hiệu tại kinh thành cho nữ nhi quản lý. Phụ thân, có lẽ y xem chúng ta là nô lệ của tiền tài rồi!

Tiêu Nhất Phong cười ha hả:

- Vậy người đã trả lời y ra sao?

Tiêu Ngọc Yến mỉm cười:

- Nữ nhi chỉ lặng thinh cười, dùng mày mắt thay lời đúng theo lời dặn bảo của phụ thân.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Phải, phải! Người làm vậy rất đúng!

Bổng sầm mặt nói tiếp:

- Tiên tiểu tử ấy là cóc mà muốn đớp sao trời, để ta giăng bẫy chính hán một phen mới được.

Tiêu Ngọc Yến nhăn nhó:

- Phụ thân còn nói gì nữa không? Nữ nhi buồn ngủ quá rồi!

Tiêu Nhất Phong chau mày:

- Ngọc Yến, người nhận thấy Cao Như Đăng thật sự thèm thuồng nhan sắc của người hay là có gian kế?

Tiêu Ngọc Yến thoáng vẻ bức bối:

- Nữ nhi thấy phụ thân dường như đã quẩn trí vì hai mươi vạn lượng quan ngân, nên cũng chẳng dám nói thật.

Tiêu Nhất Phong sầm mặt:

- Người nói vậy là sao?

- Phụ thân lúc nào cũng tự tin chủ quan, nên nữ nhi cũng không dám làm cho phụ thân nào lòng.

Tiêu Nhất Phong nổi giận quát:

- Nói mau, người đã nhận thấy điều gì khác lạ?

Tiêu Ngọc Yến chơm chớp mắt nói:

- Cao Như Đăng là một tên sắc ma khét tiếng trong giới hắc đạo, đôi hắc trảo của y đã từng hủy diệt biết bao người trong giới võ lâm và cũng làm ô nhục biết bao người con gái trong trắng, vậy mà nữ nhi đã ở bên cạnh y suốt ba canh dài, dùng cử chỉ và mày mắt khêu gợi y, tuy trong lời nói của y có ý trêu ghẹo, song vẫn luôn đứng đắn ngồi yên, thái độ như vậy có phải là Hắc Trảo Long Cao Như Đăng hay không?

Tiêu Nhất Phong ngẫm nghĩ hồi lâu:

- Đó quả không phải là tác phong của Cao Như Đăng, tuy nhiên... rất có thể là y biết phụ thân không phải là người dễ hiệp đáp, nên có dạ dè phòng cũng không chừng.

Tiêu Ngọc Yến lắc đầu:

- Có lẽ không phải vậy.

Tiêu Nhất Phong lại ngẫm nghĩ một hồi:

- Người hãy tạm nghỉ đi, trưa nay vào lúc dùng bữa người hãy đi gặp Cao Như Đăng lần nữa.

Tiêu Ngọc Yến nhướng mày:

- Nữ nhi lại phải đi nữa ư?

Tiêu Nhất Phong mỉm cười:

- Ta có diệu kế khiến Cao Như Đăng sa vào cạm bẫy, người kẻ tai gần đây.

Tiêu Ngọc Yến vâng lời châu đầu đến gần, chỉ thấy nàng ta chạy mày liên hồi, nhưng cũng gật đầu lia lịa, chứng tỏ đó không phải là một ý kiến tốt lành, nhưng nàng ta không sao phản kháng lại được.

* ** Tiếp Tiêu Ngọc Yến suốt đêm, Hắc Trảo Long Cao Như Đăng chẳng mấy may có vẻ mệt mỏi, chứng tỏ võ công của y có chỗ hơn người.

Y nghiêng ngời dựa vào thành giường, mắt rực tinh quang không chớp, như đang suy nghĩ điều gì.

Bỗng nhiên, một gã đại hán hầu cận hồi hủ đi vào.

Cao Như Đăng ngồi yên bất động, trầm giọng quát:

- Việc gì mà hốt ha hốt hã thế này?
- Triệu tam gia cần gấp tổng đà chủ.

Cao Như Đăng lạnh lùng quát:

- Đã dặn bao nhiêu phen rồi, đi ra ngoài không được xưng hô như vậy.
- Dạ vâng, bẩm chương quầy, tam gia Cổ Địa Long Triệu Khôn cầu kiến.

Cao Như Đăng tức giận quát:

- Quân ngu ngốc, nhớ bên này lại quên bên kia, nói năng chẳng ra gì cả.

Gã đại hán vội cúi gập người nói:

- Tiểu nhân đáng chết, từ nay không dám nữa.
- Chỉ một mình lão tam ư?
- Theo lời tam gia nói, lẽ ra tứ gia cũng định đến đây thỉnh an tổng...

chương quầy, nhưng lại sợ gây người chú ý nên tam gia chỉ đến một mình và bảo là có việc quan trọng cần đến diện kiến.

Cao Như Đăng nhướng mày:

- Lão tam có thay đổi diện mạo không?
- Có, có. Cam đoan không ai nhận ra được.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Tuy là cải dạng, nhưng cái giọng Tứ Xuyên cách nào cũng không sửa được, mở miệng ra là bại lộ ngay, bảo y vào đây nhưng không được lên tiếng, nhất là đề phòng Tiêu Nhất Phong...

Gã đại hán gật đầu:

- Tiểu nhân biết rồi.

Đoạn lui ra khỏi phòng. lát sau, một đại hán vạm vỡ bước vào, hẳn chính là Cổ Địa Long Triệu Khôn.

Gã đại hán khép cửa lại, với giọng rặt Tứ Xuyên nói:

- Tham kiến đại ca.

Trong khi nói, ôm quyền cung kính thi lễ.

Cao Như Đăng khoác tay:

- Tam đệ có việc gì mà cần thiết đến đây gặp ta thế này?

Qua lời lẽ của Cao Như Đăng, hiển nhiên Cổ Địa Long Triệu Khôn này cũng là một phần tử trong Thất Long Hội.

Triệu Khôn tiến tới một bước, thấp giọng nói:

- Đại ca, xin thứ lỗi cho tiểu đệ nói thẳng, đại ca phái thẳng nhãi ranh Phùng Vũ Lâm tiếp cận Tiêu Ngọc Yến, nước cờ ấy đi rất đúng, nhưng bảo y tiếp cận Châu Hoài Anh thì sai lầm to rồi.

Cao Như Đăng lạnh lùng hỏi:

- Sai lầm ở chỗ nào?

Triệu Khôn nghiêm giọng:

- Á® nha đầu Tiêu Ngọc Yến có phần lẳng lơ, nên Vũ Lâm mới hợp khẩu vị ả ta, nhưng Châu Hoài Anh là người đứng đắn, Vũ Lâm làm sao đối phó nổi?

Cao Như Đăng chú mắt:

- Tam đệ muốn nói về việc tối qua phải không?

Triệu Khôn trở mặt thoáng ngạc nhiên:

- Đại ca đã hay chuyện rồi ư?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Đó là một nước cờ tuyệt diệu của ta.

Triệu Khôn kinh ngạc:

- Tuyệt diệu ở chỗ nào?

Cao Như Đăng khoác tay:

- Đừng hỏi, đến lúc ắt tam đệ sẽ biết.

Triệu Khôn vẻ không phục:

- Đại ca không thể nói vậy được, huynh đệ đã cùng sống chết có nhau bao nhiêu năm, giữa chúng ta...

Cao Như Đăng lạnh lùng quát:

- Tam đệ không tin ta hay sao?

Triệu Khôn vội khom mình:

- Tiểu đệ không dám.

Cao Như Đăng nghiêm giọng:

- Hai mươi vạn lạng quan ngân tuy không phải là ít ỏi, nhưng đối với huynh đệ chúng ta cũng chẳng có gì đáng kể, phen này ta đã đích thân dẫn theo người và lão tử đến đây, mục đích thật sự là gì người có biết không?

Triệu Khôn gật đầu:

- Đại ca lúc ở kinh thành đã nói với tiểu đệ rồi, sao lại không biết?

Cao Như Đăng giọng hăm hực:

- Thế đó, Thất Long Hội chúng ta có thể nói là bá chủ trong giới hắc đạo, tiền tài thế lực hùng mạnh, vậy mà lại cứ bị bọn người mệnh danh chính phái hào hiệp chữ mắng khinh khi, thật chẳng ngờ Ngọc Diện Hiệp và Vô Dịch Thần Tiên xưa nay rất được giới võ lâm kính trọng lại là chủ phạm đánh cướp quan ngân, phen này chúng ta phải khiến cho Ngọc Diện Hiệp vấp ngã một cú thật đau thì mới hả niềm uất ức trong bao năm qua. Đêm qua y còn bảo con gái quý báu của y đến đây giở trò mỹ nhân kế, ta thật muốn lột sạch quần áo của ả ta bôn cợt một phen.

* ** Điểm tiểu nhị hai tay cung kính trao cho Diêu Kiệt một phong bì đỏ rất to và nói là có khách đến bái phỏng.

Ngoài phong bì không có danh tánh khiến Diêu Kiệt hết sức lấy làm lạ, vội mở phong bì rút bái thiếp ra xem, bất giác ngẩn người, thì ra khách là Cao Như Đăng, trên thiếp có ghi là Tổng đà chủ Thất Long Hội, vậy rõ ràng là bái phỏng hoàn toàn đúng theo luật lệ giang hồ, khiến Diêu Kiệt hết sức thắc mắc.

Thờ ra một hồi, Diêu Kiệt mới hỏi:

- Khách đến viếng có ai đi cùng không?

Điểm tiểu nhị lắc đầu:

- Chỉ đi một mình.

Diêu Kiệt khoát tay:

- Hãy mời khách vào, bảo là Diêu mỗ kính chờ.

- Thưa vâng.

Điểm tiểu nhị quay người lui ra khỏi phòng.

Lát sau, điểm tiểu nhị đã đưa Hắc Trảo Long Cao Như Đăng đi vào.

Diêu Kiệt tuy chưa từng giáp mặt với vị cao thủ giới hắc đạo này bao giờ, nhưng thoáng thấy một lần tại Thất Lý Phố, còn Cao Như Đăng thì hoàn toàn chưa từng gặp chàng.

Cao Như Đăng đứng tại cửa ôm quyền thi lễ nói:

- Thiếu hiệp chính là Phích Lịch Kiếm ư?

Diêu Kiệt cũng cung kính đáp lễ:

- Không dám nhận hai tiếng thiếu hiệp, tại hạ là Diêu Kiệt.

Đoạn khom mình chìa tay nói tiếp:

- Mời ngồi!

Cao Như Đăng không khách sáo, bước vào ngồi xuống, điểm tiểu nhị liền biết điều bỏ đi ngay và khép cửa lại.

Diêu Kiệt nghiêm túc nói:

- Cao đà chủ trịnh trọng đầu bái thiếp thế này, hẳn là có việc quan trọng phải không?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Cao mỗ bất tài, vẫn thường nghe người nói trang anh hùng hiệp nghĩa đại đa số là thiếu niên, nên đến đây thỉnh giáo thiếu hiệp.

Diêu Kiệt thẳng thắn:

- Cao đà chủ xưa nay vốn rất hào sảng, hà tất phải dài dòng quanh co thế này?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Cao mỗ xin tuân mạng.

Ngưng chốc lát, giọng nghiêm túc nói tiếp:

- Trong võ lâm hai giới hắc bạch được phân chia rất rõ ràng, những kẻ tự huênh hoang là chính phái, không thích tiếp xúc với người trong giới hắc đạo, nhưng trong chính phái cũng có kẻ gian hùng ngụy thiện, mà trong giới hắc đạo cũng có những người hành vi nghĩa hiệp, thiếu hiệp có đồng ý không?

Diêu Kiệt chậm chậm gật đầu:

- Lời nói của Cao đà chủ rất là hữu lý.

Cao Như Đăng tươi mặt:

- Được nghe câu ấy của thiếu hiệp, Cao mỗ đã không hoài công đến đây mấy hôm nay.

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Cao đà chủ đến đây hẳn không phải chỉ có vậy thôi, đúng chẳng?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Đúng vậy, Cao mỗ hôm nay đến đây chủ yếu là để vạch trần bộ mặt thật của một tên ngụy quân tử với thiếu hiệp.

Diêu Kiệt đã biết rõ, song vẫn giả vờ hỏi:

- Ai là ngụy quân tử vậy?

Cao Như Đăng nhấn mạnh từng tiếng:

- Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong, bậc trưởng bối của thiếu hiệp!

Diêu Kiệt vờ tức giận:

- Cao đà chủ nói năng phải có bằng chứng.

Cao Như Đăng trầm giọng:

- Vụ án cướp hai mươi vạn lạng quan ngân tại Thương Châu hồi mười bốn năm về trước chính là do Tiêu Nhất Phong đã chủ mưu.

Diêu Kiệt gằn giọng:

- Bắt trộm phải có tang chứng, quan ngân cất giấu tại đâu?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Đương nhiên là có tang chứng, sẽ xuất hiện trong một ngày gần đây.

Diêu Kiệt vụt đứng lên, lạnh lùng nói:

- Vậy nghĩa là sao?

Cao Như Đăng thản nhiên cười:

- Thiếu hiệp hãy bình tâm mà nghe Cao mỗ giải thích rõ ràng, rồi sẽ không trách cứ Cao mỗ nữa.

Thật ra việc Tiêu Nhất Phong là kẻ chủ mưu đánh cướp quan ngân, Diêu Kiệt đã gần như chắc chắn khẳng định, song vì chàng chưa hiểu ý định thật sự của Cao Như Đăng, nên mới tương kế tựu kế giả vờ mắc mưu.

Chàng ngồi trở xuống, hậm hực nói:

- Cao đà chủ tuy là người trong giới hắc đạo, song cũng đáng kể được là người có tiếng tăm trong giới giang hồ, hẳn không đến nỗi nói năng bừa bãi như trẻ con.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Đó là lẽ tất nhiên.

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp:

- Trong mấy năm qua, Cao mỗ có mở hai ngân hiệu tại kinh thành, có thể nói là đã rửa tay qui chính, không còn làm nghề không vốn nữa, hẳn là thiếu hiệp đã có nghe nói?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vâng, có nghe nói.

Cao Như Đăng mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng bên trong thật sự cũng chưa hoàn toàn qui chính, nhưng đó chẳng phải Cao mỗ không sửa được thói xấu, mà chỉ vì mỗi ngành nghề cũng đều có cửa ngách, đành phải chấp nhận thôi.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Cao đà chủ hẳn là muốn ám chỉ việc trao đổi quan ngân?

Cao Như Đăng hạ thấp giọng:

- Thiếu hiệp thật là sành sỏi, giới trộm cướp đắc thủ không hẳn thấy đều là tài vật của dân chúng, nếu là quan ngân thì phải được ngân hiệu thu mua, sau khi nung đúc lại mới có thể lưu dụng trong thị trường, có thể nói đó là một con đường tài lớn của giới buôn bán vàng bạc.

Diêu Kiệt chỉ gật đầu làm thinh.

Cao Như Đăng nói tiếp:

- Bất kỳ ngành nghề nào cũng có luật lệ riêng, luật lệ của ngành này cũng rất nghiêm khắc, nếu có người tìm đến, bất kể cuộc giao dịch thành hay không cũng không được tiết lộ bí mật của đối phương.

Ngưng chốc lát, khẽ hắng giọng nói tiếp:

- Tuy nhiên, phen này thì lại hoàn toàn khác.

Diêu Kiệt nhướn mày:

- Khác ở chỗ nào?

Cao Như Đăng giọng có phần khích động:

- Khi Tiêu Nhất Phong tìm đến thương lượng với Cao mỗ về cuộc giao dịch này, bấy giờ Cao mỗ mới biết Tiêu Nhất Phong là kẻ chủ mưu vụ cướp quan ngân khi xưa, Cao mỗ chẳng những kinh ngạc mà còn hết sức bức tức.

- Chẳng hay Cao đà chủ vì sao lại bức tức?

12. Chân Giả Thật Hư

Cao Như Đăng giọng khích động hơn:

- Tiêu Nhất Phong tự xưng Ngọc Diện Hiệp, tự cho là người giới chính phái mà lại lén lút gây ra tội ác, chẳng những cướp bạc mà còn sát hại bốn mươi bảy người, báo hại Cẩm Y Đạo Phần Cửu bị hình bộ đại đường truy nã khắp nơi, tổng bộ đầu Thương Châu bị trị tội, chẳng đáng căm hận hay sao?

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Nghe đâu khi xưa lệnh tôn chính vì truy tra vụ cướp quan ngân mới bị sát hại, nếu việc ấy cũng là do Tiêu Nhất Phong gây ra thì thật đáng ghê tởm.

Diêu Kiệt bồng hỏi:

- Chính Tiêu Nhất Phong đã tìm Cao đà chủ thương lượng cuộc giao dịch này ư?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Đúng vậy.

- Điều kiện trao đổi ra sao?

- Cao mỗ với ngân phiếu mười vạn lượng trao đổi hai mươi vạn lượng quan ngân.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Vậy thì lãi to rồi còn gì?

Cao Như Đăng nghiêm mặt lắc đầu:

- Thiếu hiệp chớ hiểu lầm. Cao mỗ xa xôi từ kinh thành đến đây đâu phải là số lãi mười vạn lượng đó chứ?

Diêu Kiệt nhướn mày:

- Vậy thì lạ thật, không vì số lãi mười vạn lượng bạc, vậy chứ vì cái gì?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Nói một cách dễ nghe thì là vạch trần bộ mặt thật của Tiêu Nhất Phong, trừ đi một bại hoại cho võ lâm, còn như nói thật thì là để phát tiết nỗi uất hận trong bao năm qua.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Vì sao lại uất hận?

Cao Như Đăng không đáp lời mà hỏi ngược lại:

- Thiếu hiệp có biết người trong giới hắc đạo cả đời phải chịu đựng biết bao mệt mỏi nhọc nhằn rửa không?

Diêu Kiệt lại hỏi:

- Vậy Cao đà chủ đã xác định hai mươi vạn lượng quan ngân là do Tiêu Nhất Phong đã cướp phải không?

Cao Như Đăng quả quyết:

- Hoàn toàn đúng sự thật.

- Số quan ngân ấy cất giấu tại đâu?

- Nhất định là ở tại Lạc Hà này, một ngày gần đây sẽ rõ.

Diêu Kiệt lại hỏi:

- Tiên phụ cũng là do Tiêu Nhất Phong sát hại ư?

Cao Như Đăng chậm chậm lắc đầu:

- Cao mỗ chỉ là suy đoán, khi chưa có thiết chứng, không dám vũ đoán.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Bây giờ Cao đà chủ cho biết ý định thật sự được rồi chứ?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Theo Cao mỗ được biết, thiếu hiệp nhà nhận lễ phép, tôn lão kính hiền, nếu không hiểu rõ nội tình ắt bị Tiêu Nhất Phong lừa dối. Nay Cao mỗ đã giảng bày để khiến Tiêu Nhất Phong phải tự lộ đuôi chồn, thiếu hiệp đứng ngoài bàng quang được rồi.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Nếu Cao đà chủ nói không ngoa, tại hạ tự tin sẽ không bao giờ bị gian đồ lợi dụng...

Ngưng chốc lát, khảng khái nói tiếp:

- Chẳng lẽ tại hạ chẳng thể vì Cao đà chủ ra chút sức mọn sao?

Cao Như Đăng lắc đầu:

- E rằng không ổn, theo Cao mỗ tiên liệu, Tiêu Nhất Phong e ngại Cao mỗ có dã tâm cướp đoạt quan ngân, tất nhiên hết sức thận trọng đề phòng, rất có thể lợi dụng thiếu hiệp giúp y một tay, nếu thiếu hiệp bị lôi cuốn vào cuộc thì sẽ làm hỏng đại kế của mỗ.

Diêu Kiệt cười:

- Cao đà chủ khách sáo quá, nếu như Cao đà chủ thật sự có dã tâm chiếm đoạt quan ngân thì tại hạ cũng chưa chắc ngăn cản được.

Cao Như Đăng cười ha hả:

- Phích Lịch Kiếm pháp của thiếu hiệp cao siêu khôn lường, có thể nói giới võ lâm chẳng ai là không biết.

Diêu Kiệt bỗng hỏi:

- Vậy hai mươi vạn lượng quan ngân nên xử lý thế nào?

Cao Như Đăng giọng nghiêm túc:

- Đương nhiên là toàn bộ giao trả cho triều đình, để cho họ biết là Cao mỗ đã thật sự cải hối hướng thiện, xin thiếu hiệp đừng cười Cao mỗ là mua chuộc danh dự.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Cao đà chủ không lấy một chữ thật ư?

Trong lòng quả không tin trên đời lại có một nhân vật hắc đạo không cần tiền bạc thế này?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Tiền tài Cao mỗ đã thấy quá nhiều rồi, chẳng có gì là lạ.

Diêu Kiệt cười bông đùa:

- Vậy thì số tiền thưởng năm vạn lượng, tại hạ phải độc chiếm đấy.

Cao Như Đăng ngạc nhiên:

- Thiếu hiệp không phải là người tham tài, việc xử dụng năm vạn lượng bạc ấy hẳn đã được tính toán trước, thiếu hiệp cứ linh lấy, Cao mỗ không bận tâm đâu.

Diêu Kiệt ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ xin cảm ơn trước.

Cao Như Đăng đứng lên:

- Cao mỗ hôm nay chính thức đầu thiếp cầu kiến, tất nhiên hoàn toàn chịu trách nhiệm về những lời nói của mình, như vậy là chúng ta đã thỏa thuận để Cao mỗ đối phó với Tiêu Nhất Phong, thiếu hiệp cứ đứng ngoài cuộc bàng quan.

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Nếu như tiên phụ quả đúng là do Tiêu Nhất Phong sát hại, thì tại hạ nhất định phải tụt tay báo thù.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Cao mỗ sẽ để lại tính mạng của Tiêu Nhất Phong cho thiếu hiệp xử lý.

Đoạn vòng tay nói tiếp:

- Cao mỗ xin cáo biệt.

Dứt lời, sải bước đi ra khỏi phòng.

Diêu Kiệt vừa đóng cửa lại bỗng thấy cửa sổ động đậy, Phàn Cửu đã lướt vào. Phàn Cửu mỉm cười nói:

- Lão đệ, Cao Như Đăng nói không sai, trong giới hắc đạo cũng có những người hiệp nghĩa.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Tôn giá nghĩ Cao Như Đăng là vì trừ hại cho vô lâm thực ư?

Phàn Cửu cười ha hả:

- Mục đích của y dĩ nhiên là muốn độc chiếm hai mươi vạn lượng quan ngân, những lời lẽ tốt đẹp kia chẳng qua là chỉ nhằm đánh lừa lão đệ để không chống đối y mà thôi, lão đệ tưởng Phàn mỗ không hiểu sao?

Diêu Kiệt đành giọng:

- Đã hiểu sao còn nói trong giới hắc đạo còn có người hiệp nghĩa?

Phàn Cửu phá lên cười:

- Đó là muốn nói Phàn Cửu này mà.

Đoạn đổi giọng nghiêm túc nói tiếp:

- Lão đệ, chúng ta đừng đùa nữa, xem ra sắp đến lúc sự thật sáng tỏ rồi.

Diêu Kiệt lặng thinh, nghẫm nghĩ hồi lâu mới trở mặt hỏi:

- Tôn giá có đến xem xét ngôi nhà cháy chưa?

Phàn Cửu gật đầu:

- Rồi! Quả là có xác cháy, Châu Bách Long chẳng những đã chết mà thi hài cũng bị thiêu rụi, tuyệt đối chẳng thể giả được.

Diêu Kiệt lẩm bẩm:

- Lạ thật, Châu lão tiên sinh do ai đã giết nhỉ?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Lão đệ khỏi phải bận tâm về vấn đề ấy...

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Phàn mỗ đã căn dặn Lý Ngọc Côn rồi, bảo y phải theo dõi thật sát Tiêu Nhất Phong và Cao Như Đăng, khi có động tĩnh phải đến báo ngay, bây giờ chúng ta chỉ chờ đợi nữa thôi.

Diêu Kiệt thở dài:

- Chờ thì chờ, nhưng tại hạ đã nóng ruột lắm rồi.

Đến trưa khách điểm Trường Phát lại hết sức náo nhệ.

Năm sáu điểm tiểu nhị, người bưng trà, kẻ xách rượu, lằng xằng bày một bàn tiệc toàn các món ăn thượng hảo hạng ở ngoài phòng trọ của Cao Như Đăng.

Cao Như Đăng ngủ được hai giờ, tinh thần có vẻ sung mãn, rửa mặt xong, gã đại hán hầu cận bước vào bẩm báo:

- Bẩm chương quây, thức ăn đã bày xong, xin hãy dùng nhân lúc còn nóng.

Cao Như Đăng gật đầu, sải bước ra khỏi phòng.

Khi nhìn thấy các món ăn trên bàn, Cao Như Đăng bất giác ngẩn người, lạnh lùng hỏi:

- Đây là thức ăn do ta đã gọi ư?

Gã đại hán hầu cận chưa biết trả lời sao, bỗng nghe một giọng nói trong trẻo từ ngoài cất lên:

- Chính tiểu nữ đã gọi để hiếu kính Cao chương quây đó.

Dứt lời người đã xuất hiện, thì ra là Tiêu Ngọc Yến.

Cao Như Đăng ha hả cười nói:

- Để Ngọc Yến cô nương phải tốn kém, thật ái ngại quá.

Tiêu Ngọc Yến nhướn miệng cười, quay sang gã đại hán khoát tay nói:

- Người hãy ra ngoài kia dùng bữa, ở đây đã có ta hầu tiếp.

Chờ cho gã đại hán đi khỏi, Tiêu Ngọc Yến ngồi xuống bên cạnh Cao Như Đăng, rót đầy hai ly rượu, đoạn nâng lên nói:

- Xin kính Cao chương quây một ly trước.

Cao Như Đăng mỉm cười uống cạn, đặt ly xuống, đắm mắt nhìn vào mắt Tiêu Ngọc Yến hỏi:

- Cô nương có từng nghe nói qua về con người của Cao mỗ khi xưa chưa?

Tiêu Ngọc Yến nhướn cười gật đầu:

- Dĩ nhiên là có, không thì sao biết Cao chương quây có ba điều không sợ?

Cao Như Đăng thẳng thắn:

- Cao mỗ ở trong giới hắc đạo nhiều năm chưa bao giờ làm điều gì đứng đắn, nên cũng chẳng muốn nói dối, cô nương có cử chỉ khiêu gợi thế này không sợ Cao mỗ động tà niệm hay sao?

Tiêu Ngọc Yến cười khúc khích:

- Vậy có gì là đáng sợ. Tội qua Cao chương quây chẳng bảo là định cưới tiểu nữ làm thiếp hay sao?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Cô nương đã bằng lòng ư?

Tiêu Ngọc Yến chẳng chút e thẹn gật đầu:

- Dĩ nhiên là bằng lòng, Cao chương quỳ có tiền tài, có thể lực, lại có danh vọng trên giang hồ, tuy làm thiếp cũng hưởng không hết vinh hoa phú quý.

- Vậy Tiêu đại hiệp cũng đã bằng lòng ư?

Tiêu Ngọc Yến nhướng mày:

- Gái lớn lên có quyền lựa chọn nơi trao thân gởi phận, gia phụ không có ý kiến...

Bổng hạ giọng nói tiếp:

- Chỉ cần Cao chương quỳ đặt chút tình cảm vào cuộc giao dịch phen này, nhất định gia phụ sẽ lấy làm cảm kích mà chấp thuận cho hôn sự giữa chúng ta.

Cao Như Đăng bỗng thở dài:

- Với võ công và tài mạo như cô nương, có thể nói ngàn vàng khó được, từ bỏ số lãi mười vạn lạng bạc đâu có gì đáng kể. Tuy nhiên, Cao mỗ thật là tiếc cho cô nương.

Tiêu Ngọc Yến thoáng ngạc nhiên:

- Tiếc gì kia?

Cao Như Đăng giọng nghiêm túc:

- Với tài mạo của cô nương lẽ ra phải chọn một người chồng anh tuấn trẻ trung, sống hòa thuận hạnh phúc trọn đời mới đúng, còn như về làm thiếp cho Cao mỗ thì cô nương sẽ uống phí tuổi xuân còn gì?

Tiêu Ngọc Yến đảo tròn mắt:

- Được làm thiếp Cao chương quỳ vẫn hơn làm chính thê của bất kỳ ai khác.

Cao Như Đăng nhếch môi cười:

- E rằng đó không phải là những lời nói thật lòng của cô nương.

Tiêu Ngọc Yến thoáng ngần người:

- Cao chương quỳ không tin ư?

Cao Như Đăng nghiêm giọng:

- Lẽ ra cô nương đã khiêu gợi như vậy, Cao mỗ cũng nên hưởng diễm phúc này mới phải, nhưng vì Cao mỗ thật lòng thích mến cô nương, nên không thể động tà niệm được...

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Cô nương hãy thành thật cho biết, cô nương đã có người yêu chưa?

Tiêu Ngọc Yến lắc đầu nguây nguẩy:

- Chưa, chưa có!

Cao Như Đăng cười hăng hắc:

- Cô nương đã thiếu thành thật rồi.

Tiêu Ngọc Yến cúi mặt:

- Tiểu nữ nói thật mà.

Cao Như Đăng bỗng đổi giọng nghiêm túc:

- Người ấy chẳng những anh tuấn thông minh, mà còn có chút tiếng tăm chứ không phải hạng vô danh tiểu tốt, lẽ ra cô nương phải kiêu hãnh có một người yêu như vậy, cố sao lại thẹn không dám thừa nhận?

Tuy chưa nói rõ danh tánh, song như vậy cũng đã quá rõ ràng rồi.

Tiêu Ngọc Yến bất giác đỏ mặt, cúi gằm mặt lúng búng nói:

- Cao chương quây suy đoán đó ư?

Cao Như Đăng cười to:

- Thật không ngờ cô nương lại kín miệng như vậy, người ấy có phải tên Phùng Vũ Lâm hay không?

Tiêu Ngọc Yến buột miệng hỏi:

- Cao chương quây biết y hả?

Cao Như Đăng cười ha hả:

- Thế là cô nương không đánh mà khai rồi.

Ngưng chốc lát, mỉm cười nói tiếp:

- Cao mỗ chẳng những biết mà còn rất là thương mến y.

Tiêu Ngọc Yến nhẹ cười, mặt cũng bất giác lộ vẻ thẹn thùng.

Cao Như Đăng nói tiếp:

- Chính vì Cao mỗ thương mến Phùng Vũ Lâm và lại quý mến cô nương nên mới không sao động được tà niệm. Ngọc Yến cô nương, việc tiếp cận Cao mỗ là do ý của lệnh tôn phải không?

Tiêu Ngọc Yến lúc này đã sinh lòng cảm kích Cao Như Đăng, bèn gật đầu thừa nhận:

- Quả đúng gia phụ đã bảo tiểu nữ đến đây.

Cao Như Đăng thở dài:

- Vậy cũng không thể trách được, cô nương đâu phải con thân sinh của ông ấy, lẽ dĩ nhiên ông ấy không thương yêu. Đem qua Cao mỗ sở dĩ bảo là định nạp cô nương làm thiếp, đó chẳng qua chỉ giả vờ để thử lòng dạ của ông ấy thôi.

Tiêu Ngọc Yến chau chặt mày:

- Tiểu nữ không phải là con thân sinh của ông ấy thật ư?

Cao Như Đăng vờ ngạc nhiên:

- Ông ấy không cho cô nương biết sao?

Tiêu Ngọc Yến thiếu não lắc đầu.

13. Mưu Kế Trùng Trùng

Cao Như Đăng nói tiếp:

- Dù không phải thân sinh thì cũng có công ơn dưỡng dục, cô nương cứ xem Tiêu đại hiệp là thân phụ cũng được thôi.

Tiêu Ngọc Yến giọng âm ức:

- Nhưng ông ấy không chút thương xót tiểu nữ, biết rõ trong lòng tiểu nữ đã có Phùng Vũ Lâm vậy mà vẫn ép buộc tiểu nữ...

Cao Như Đăng tiếp lời:

- Cũng may là Cao mỗ không sinh tà niệm, thôi thì cô nương cũng đừng trách ông ấy.

Ngưng chốc lát nghiêm giọng nói:

- Cô nương hãy về bẩm rõ với lệnh tôn, Cao mỗ không muốn chiếm đoạt số tiền tài bất nghĩa kia, nhưng cũng chẳng muốn bị thiệt thòi, vì tác thành cuộc lương duyên giữa cô nương và Phùng Vũ Lân, cuộc giao dịch này Cao mỗ sẽ không lấy lãi một chữ, và bảo lệnh tôn cũng đừng nhọc lòng bày kế, sớm tiến hành trao đổi. Cao mỗ còn phải trở về kinh thành...

Tiêu Ngọc Yến mở to mắt, giọng hết sức kích động:

- Thật ư?

- Ngân phiếu mới được phát hành của Cao mỗ có thể đổi ở khắp mọi nơi, đủ chứng tỏ uy tín của Cao mỗ, lẽ nào lại dối gạt cô nương, hãy cứ yên tâm.

Tiêu Ngọc Yến đứng lên:

- Vậy xin nhận Ngọc Yến một lạy.

Cao Như Đăng vội đưa tay cản lại:

- Hôm khác hẵng lạy cũng chẳng muộn, cô nương hãy mau về bẩm báo lại với Tiêu đại hiệp đi.

Tiêu Ngọc Yến hớn hở gật đầu:

- Ngọc Yến đi ngay đây.

Cao Như Đăng bỗng cười nói:

- Cô nương, theo Cao mỗ được biết, Phùng Vũ Lân hãy còn đang chờ cô nương trả lời, không nên để cho y mong đứt ruột đấy.

Tiêu Ngọc Yến đỏ mặt:

- Cao chủớ quấy thật chẳng gì là không biết, Ngọc Yến sẽ tranh thủ thời gian đến gặp Vũ Lân.

Cao Như Đăng dõi mắt trông theo bóng sau lưng Tiêu Ngọc Yến, miệng mỉm cười ra chiều đắc ý.

Lát sau, Tiêu Nhất Phong nhanh bước đi đến, vừa vào cửa đã vòng tay xá dài nói:

- Cao huynh xử sự thật là nhân nghĩa, khiến Tiêu mỗ phục sát đất.

Cao Như Đăng lạnh lùng:

- Tiêu đối phương không cần phải ca tụng như vậy, điều Cao mỗ trông mong là sớm ngày giải quyết cho xong số quan ngân kia để khỏi phải nấn ná ở đây quá lâu.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Ngay đêm nay được chẳng?

- Tùy ý tôn giá!

- Vậy thì chiều tối Tiêu mỗ sẽ đến cho Cao huynh biết rõ thời gian và địa điểm, xin cáo biệt!

Đoạn vòng tay thi lễ rồi vội vã rời khỏi.

Cao Như Đăng mặt lộ vẻ nham hiểm, thấp giọng gọi:

- Bậy đâu!

Một gã đại hán lập tức đi vào, buông thõng hai tay chờ lệnh.

Cao Như Đăng nghiêm giọng:

- Đi báo với Tam gia, mọi sự theo kế hoạch thi hành, thời gian là ngay đêm nay.

Hãy nói về Tiêu Nhất Phong, sau khi vội vã bỏ đi, y không trở về phòng mà lại ra khỏi khách điểm Trường Phát, đi thẳng về phía Trương Ký Lão Điểm ở hướng Tây thị trấn.

Lời lẽ của Cao Như Đăng tuy hết sức hào phóng, song Tiêu Nhất Phong không dám cả tin, ước lượng thực lực, hiển nhiên chẳng thể đối chọi với đối phương, cho nên y định lợi dụng Diêu Kiệt, đồng thời còn có thể nhân cơ hội...

Tiêu Nhất Phong đến, Diêu Kiệt chẳng chút ngạc nhiên, lập tức từ trên giường phóng xuống, ra đón và nói:

- Tiêu thúc, xin mời ngồi!

Tiêu Nhất Phong khoát tay:

- Hiền đệ không nên khách sáo!

Ngồi xuống ghế, đoạn nói tiếp:

- Hắc Trảo Long Cao Như Đăng đã sa vào lưới rập của ngu thúc rồi, ngu thúc đến báo cho hiền đệ biết.

Diêu Kiệt nhướng mày, vờ ra vẻ bức thiết hỏi:

- Như thế nào rồi?

Tiêu Nhất Phong hạ thấp giọng:

- Cao Như Đăng quả đúng là kẻ chủ mưu vụ cướp quan ngân, ngu thúc giả vờ đòi chia phần, y đã bằng lòng chia cho ngu thúc năm vạn lạng bạc.

Diêu Kiệt tròn xoe mắt:

- Bạc ở đâu?

- Có lẽ chôn giấu tại lân cận Lạc Hà, đêm nay tiến hành khai quật.

- Ồ Tiêu thúc là...

Tiêu Nhất Phong mỉm cười tiếp lời:

- Khi đến lúc, ngu thúc sẽ bảo Ngọc Yến đến đây đưa hiền đệ đến địa điểm khai quật, hiền đệ hãy nấp trong bóng tối trước, chờ đến khi quan ngân được đào lên, có tang chứng rồi hiền đệ hãy bắt thần ra tay, trước tiên dùng trường kiếm chém đứt đôi hắc trảo của Cao Như Đăng.

Diêu Kiệt chau mày:

- Tiêu thúc...

Tiêu Nhất Phong khoát tay ngắt lời:

- Ngu thúc hiểu ý hiền đệ, về việc lệnh tôn đã ngộ hại hay không, nếu đã ngộ hại thì di hài hiện ở đâu? Để sau hãy hỏi y!

- Vì sao lại phải chém đứt đôi hắc trảo của Cao Như Đăng trước tiên?

Tiêu Nhất Phong trầm giọng:

- Đôi trảo của y rất lợi hại, nếu không chém đứt trước, e khó chế ngự được y, hiền đệ chớ nên khinh thường.

Diêu Kiệt thầm nực cười, song lặng thinh không nói gì.

Tiêu Nhất Phong nói tiếp:

- Hiền đệ phải tuyệt đối tin cậy ngu thúc mới được.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Lễ dĩ nhiên.

Tiêu Nhất Phong thấp giọng:

- Việc đêm nay tuyệt đối không được cho Phàn Cửu biết.

Diêu Kiệt chú mắt:

- Tiêu thúc, theo tiểu diệt nhận thấy dường như Phan Cửu cũng có dính dáng đến vụ cướp quan ngân này.

Tiêu Nhất Phong lắc đầu:

- Tiểu diệt tuyệt đối không nên tin những người trong giới hắc đạo... Ta không nên có lòng hại người, nhưng lòng phòng người thì phải có, việc gì cũng nên thận trọng là hơn.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Tiểu diệt xin tuân mạng.

Tiêu Nhất Phong đứng lên:

- Hiền diệt hãy nghỉ dưỡng cho tinh thần và khí lực thật sung mãn, sau khi lên đèn cứ ngồi yên trong phòng mà chờ Ngọc Yến đến đưa đi.

Diêu Kiệt thăm dò:

- Việc này có nên cho Hoài Anh biết không?

Tiêu Nhất Phong thoáng ngẫm nghĩ:

- Không nên cho biết là hơn. Hoài Anh đang lúc bị thương, vạn nhất quá khích động e sẽ làm hỏng đại sự. Hơn nữa, Cao Như Đăng cũng chẳng phải là kẻ sát hại Bách Long huynh, khi nào giải quyết xong vụ này, ngu thúc nhất định sẽ điều tra làm sáng tỏ vụ huyết án của Bách Long huynh.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vậy thì xin Tiêu thúc tự tiện.

Tiêu Nhất Phong quay người lui ra, nhưng khi đến cửa bỗng lại quay lại, hạ thấp giọng nói:

- Ờ, còn điều này nữa, Kim Dao Minh chẳng rõ đến đây với mục đích gì, nếu mà đêm nay họ xuất hiện tại địa điểm khai quật quan ngân, hiền diệt tuyệt đối không thể buông tha cho họ.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Thưa vâng.

- Ngu thúc đi đây.

Đoạn sai bước ra khỏi phòng.

Diêu Kiệt bất giác buông tiếng thở dài trĩu nặng, mặc dù hung thủ đã sắp lộ diện, song chàng chẳng chút cảm thấy phấn khởi.

Bỗng, Châu Hoài Anh đẩy cửa bước vào, mặt đầy vẻ bí ẩn hỏi:

- Diêu huynh, người vừa rồi là ai vậy?

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Cô nương không biết ư?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Hoài Anh chưa gặp bao giờ.

- Ông ta chính là Ngọc Diện Hiệp Tiêu Nhất Phong, cố hữu của lệnh tôn và tiên phụ.

Châu Hoài Anh gật gù:

- Hoài Anh có nghe tiên phụ đề cập đến, ông ấy có mặt tại đây từ lúc nào vậy?

- Đã hai ba hôm rồi!

Châu Hoài Anh thoáng nhíu mày:

- Sao ông ấy không gặp Hoài Anh thế nhỉ?

- Tiêu thúc đang âm thầm điều tra kẻ đã sát hại lệnh tôn, vì tránh gây sự chú ý nên đành phải tạm lánh mặt cô nương.

- Ờ ra vậy!

Châu Hoài Anh mấp máy đôi môi định nói tiếp gì đó, nhưng cuối cùng lại lặng thinh.

Diêu Kiệt thấy vậy, bất giác thoáng động tâm, dịu giọng hỏi:

- Cô nương có gì xin cứ nói.

Châu Hoài Anh nhếch môi cười:

- Thật ra Hoài Anh cũng chẳng có gì muốn nói...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Mà dù nói ra, Diêu huynh cũng chưa chắc chịu tin.

Diêu Kiệt trố mắt:

- Cô nương nói đi, lẽ nào tại hạ lại không tin.

Châu Hoài Anh quay người đi, lẩm bẩm:

- Hoài Anh gần gũi với Diêu huynh tuy chỉ hai ngày đêm, nhưng đã hiểu rất rõ con người của Diêu huynh, có thể Diêu huynh là một người quân tử chính đại đường đường.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Cô nương quá khen rồi!

Châu Hoài Anh bỗng hỏi:

- Vậy Diêu huynh nhận thấy con người của Hoài Anh ra sao?

Diêu Kiệt thành thật:

- Qua việc cô nương đối với Phùng Vũ Lân tối qua, chứng tỏ cô nương là người biết phân biệt rõ phải trái trắng đen, và rất quan tâm cho tại hạ, thật đáng cảm kích.

Hoài Anh nhoẻn cười:

- Vậy thì Hoài Anh xin mạn phép nói ra điều này...

Bỗng trầm giọng nói tiếp:

- Hai hôm nay tuy Hoài Anh không bước chân ra khỏi phòng, nhưng cũng nhận thấy được mây mưa đã phủ giăng trần Lạc Hà này. Diêu huynh không nên tiếp tục ở lại đây nữa là hơn.

Diêu Kiệt ngạc nhiên:

- Cô nương đã nhận thấy điều gì vậy?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Hoài Anh không nhận thấy gì cả.

Diêu Kiệt ngó người:

- Thế sao cô nương lại nói vậy?

- Đó có lẽ là sự miễn cảm riêng của phái nữ.

Diêu Kiệt nhướng mày:

- Rõ ràng là cô nương có điều bí ẩn gì đó không chịu thổ lộ với tại hạ.

Châu Hoài Anh bỗng hỏi:

- Diêu huynh đã từng chứng kiến di hài của tiên phụ rồi chứ?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Vậy thì sao?

- Hẳn là đã trông thấy rõ vết thương của tiên phụ phải không?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Chưởng lực chấn thương nội phủ, đứt đoạn tâm mạch, để lại dấu ba đường máu ngoài da, hung thủ nhất định là một cao thủ rất thâm hậu cả nội lẫn ngoại công.

Châu Hoài Anh gật đầu:

- Bây giờ chúng ta bắt đầu xem xét từ người nhà, Diêu huynh và Hoài Anh đều không có được chưởng lực thâm hậu đến vậy.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy!

- Tiêu thúc sử dụng là một đôi Phán Quan Bút, phàm là người sở trường về binh khí rất hiếm khi khổ luyện về chưởng pháp, hẳn ông ấy cũng không có được chưởng lực như vậy.

- Đúng.

- Phàn Cửu thành danh nhờ vào khinh công và Âm Thanh Tử, còn bọn kd thì không cần đề cập đến. Về Cao Như Đăng thì là luyện Long Vương Thảo, chắc chắn y không phải là người đã sát hại tiên phụ.

- Cô nương nói rất đúng.

Châu Hoài Anh trầm giọng:

- Vậy thì hung thủ là ai?

Diêu Kiệt ảo não lắc đầu, chàng chẳng thể nào trả lời được.

Châu Hoài Anh nói tiếp:

- Hung thủ rõ ràng là võ công cực cao, từ đó đến nay chưa hề lộ diện, chứng tỏ người này rất là mưu trí. Như vậy nếu Diêu huynh tiếp tục ở lại đây chẳng phải là dẫn thân trong vòng nguy hiểm hay sao? Diêu huynh, hãy nghe lời Hoài Anh...

Diêu Kiệt ngắt lời:

- Vậy còn cô nương thì sao?

Châu Hoài Anh giọng náo nức:

- Nếu hung thủ muốn diệt cỏ tận gốc thì dù Hoài Anh có trốn đến tận chân trời góc biển thì cũng vô dụng, huống hồ tiên phụ qua đời chưa đầy đầu thất, Hoài Anh sao thể bỏ đi cho đành?

Diêu Kiệt khẳng khái:

- Tại hạ nhất quyết đồng cam cộng khổ với cô nương.

Châu Hoài Anh đắm mắt nhìn Diêu Kiệt hồi lâu mới buông tiếng thở dài náo nức nói:

- Thịnh tình của Diêu huynh...

Vừa nghe hai tiếng “thịnh tình”, Diêu Kiệt rung động cõi lòng, vội ngắt lời:

- Cô nương đừng nói nữa, tại hạ phen này đến Lạc Hà, một là để tìm kiếm kẻ thù, hai là truy tra về vụ cướp quan ngân, nhất quyết phải đạt được mục đích, ba là lệnh tôn lại ngộ hại, tại hạ quyết không rời khỏi đây
Châu Hoài Anh lắc đầu:

14. Nhận Thù Làm Cha

- Vụ cướp quan ngân đã xảy ra tại Thương Châu, không bao giờ lại ngàn dặm xa xôi vận chuyển đến đây cất giấu. Còn về lệnh tôn thì là mất tích tại Mạnh Châu, cho dù đã ngộ hại thì hung thủ cũng đâu thể ở tại Lạc Hà này.

Diêu Kiệt không đồng ý:

- Không hẳn, Đây là vùng then chốt mà.

Châu Hoài Anh nhượng mảy:

- Diêu huynh dựa vào đâu mà nói vậy?

Diêu Kiệt cũng không sao trả lời được, khoác tay nói:

- Xin cô nương đừng nói nữa.

Châu Hoài Anh dịu giọng:

- Diêu huynh, mong huynh hãy nghe lời khuyên của Hoài Anh, tạm thời rời khỏi đây là hơn.

Diêu Kiệt bất giác sinh lòng ngờ vực, ánh mắt sắc lạnh nhìn vào mặt Châu Hoài Anh, gần giọng hỏi:

- Phải chăng cô nương sợ tại hạ Ở lại đây sẽ gây trở ngại, hãy cứ nói thẳng ra đi.

Châu Hoài Anh ra chiều muốn...

...thiếu mấy hàng...

Châu Hoài Anh thờ thẩn hồi lâu, mới khẽ nói:

- Chẳng giấu gì Diêu huynh, trong mười mấy năm ẩn cư tại Phong Lâm Độ, tiên phụ ngày nào cũng tiềm tâm khổ luyện, công lực đã cao đến mức e rằng tất cả cao thủ hiện có mặt tại Lạc Hà họp lại cũng không chống cự nổi...

Buông tiếng thở dài trĩu nặng, nói tiếp:

- Vậy mà tiên phụ còn bị người mặt đối mặt sát hại, công lực của hung thủ hiển nhiên còn cao hơn một bậc, nếu như hung thủ có mưu đồ gì đó, thử nghĩ ai có thể thoát khỏi tay y?

- Vì vậy mà cô nương đã lo lắng cho tại hạ ư?

Châu Hoài Anh gật đầu:

- Diêu huynh đang lúc tuổi trẻ, tiền đồ còn dài, hơn nữa phụ thù chưa báo, trảng chí chưa thỏa, vạn nhất...

Diêu Kiệt nghe lời nói đối phương thành khẩn, không hề có vẻ giả dối, bất giác thâm kích động, hơn nữa vừa rồi lại nghi ngờ đối phương có mưu đồ gì, bất giác nghe lòng hồ thẹn, bèn vội tiếp lời:

- Xin đa tạ thịnh tình của cô nương.

Châu Hoài Anh cười ảo não:

- Diêu huynh đừng nói vậy, xin Diêu huynh nghe theo lời khuyên của Hoài Anh, hãy tức khắc rời khỏi nơi đây.

- Ngay bây giờ ư?

- Càng sớm càng tốt.

Diêu Kiệt thoáng chau mày:

- Hãy để tại hạ bầu bạn với cô nương một đêm nữa được chăng?

Ồ chàng chẳng qua chỉ là tạm hoãn binh, bởi ngay đêm nay mọi sự sẽ được sáng tỏ, bất luận thế nào chàng cũng chẳng thể ra đi trong lúc này.

Song Châu Hoài Anh nghe vậy không khỏi rúng động cõi lòng, nước mắt lăn dài trên má, giọng nã nề nói:

- Thịnh tình của Diêu huynh, Hoài Anh xin tâm lĩnh, e rằng kiếp này...

Diêu Kiệt biết đối phương đã hiểu lầm ý mình, chàng không phải không có tình ý với Châu Hoài Anh, mà chỉ bởi huyết hải thâm thù của hai nhà đều chưa được báo phục, đâu thể nói chuyện tư tình nhi nữ lúc này.

Nên vội nghiêm giọng ngắt lời:

- Xin cô nương hãy về phòng trước, để cho tại hạ suy nghĩ, trễ nhất là sáng mai tại hạ sẽ rời khỏi Lạc Hà để không phụ lòng quan hoài của cô nương.

Châu Hoài Anh gật đầu:

- Diêu huynh đã nói vậy, Hoài Anh cũng chẳng tiện ép buộc, Diêu huynh cứ suy nghĩ cho kỹ và xin Diêu huynh chớ hoài nghi Hoài Anh có dụng tâm khác, như vậy là Hoài Anh yên tâm rồi.

Nói đoạn vòng tay thi lễ, quay người ra khỏi phòng.

Diêu Kiệt buông tiếng thở dài thật mạnh, hiển nhiên tâm trạng chàng cũng hết sức trĩu nặng.

Trong khi Diêu Kiệt với Châu Hoài Anh chuyện trò, tại khách điểm Thuận Phong trong Hưng Long Tập, Phùng Vũ Lân với Tiêu Ngọc Yến cũng đang gặp nhau bàn luận.

Tiêu Ngọc Yến nói:

- Vũ Lân, bây giờ huynh khỏi phải bày mưu tính kế nữa, đã có Cao đà chủ đứng ra dàn xếp, không lấy lãi một chữ, không chừng gia phụ sẽ cho tiểu muội mười vạn lạng bạc làm của hồi môn cũng nên.

Phùng Vũ Lân cười khẩy:

- Nàng thật là cố chấp, đã nói hàng trăm lần rồi, nàng không phải là con thân sinh của Tiêu Nhất Phong, cứ gia phụ mãi, thân thiết quá nhỉ.

Tiêu Ngọc Yến phụng phịu:

- Đã quen miệng rồi, nhất thời khó sửa đổi quá hà.

Phùng Vũ Lân trợn trừng mắt:

- Nàng bảo ông ta sẽ cho nàng mười vạn lạng bạc làm của hồi môn ư?

Tiêu Ngọc Yến giọng tin tưởng:

- Muội đoán là như vậy, nhưng ít ra năm vạn lạng ông ấy đã hứa chắc chắn phải có.

Phùng Vũ Lân cười khẩy:

- Cam đoan một lạng cũng chẳng có.

Tiêu Ngọc Yến nhú mày:

- Vũ Lân, chớ nói bậy!

Phùng Vũ Lân trầm giọng:

- Không bậy chút nào cả.

Tiêu Ngọc Yến trố mắt:

- Huynh có bằng chứng gì...

Phùng Vũ Lân lại cười khẩy:

- Đang đêm mà ông ta lại bảo nàng vào phòng Cao Như Đăng, rõ ràng chỉ muốn lợi dụng nàng giúp ông ta hoàn thành cuộc giao dịch này, xong việc ngân phiếu đêm nay chắc chắn ông ta sẽ không thềm đếm xỉa đến nàng nữa.

Tiêu Ngọc Yến chậm chậm lắc đầu:

- Có lẽ không đến đâu vậy đâu.

Giọng điệu nàng ta rõ ràng chứng tỏ lòng đã lung lay.

Phùng Vũ Lâm trầm giọng:

- Không cho bạc còn là việc nhỏ, chỉ sợ Ông ta sẽ giết nàng nữa đấy.

Tiêu Ngọc Yến nhướng mày, thoáng vẻ tức giận:

- Vũ Lâm, huynh rõ ràng là nói đùa, tại sao ông ấy lại phải giết muội kia chứ?

Phùng Vũ Lâm nhấn mạnh từng tiếng:

- Vì ông ta đã có hai mươi vạn lạng bạc, vạn nhất nàng động lòng tham...

Tiêu Ngọc Yến lắc mạnh đầu ngắt lời:

- Muội không tin.

Phùng Vũ Lâm bỗng nói:

- Ngọc Yến, ta hỏi nàng, một người con gái quan trọng nhất là gì?

Tiêu Ngọc Yến ngẫm nghĩ một lúc mới đáp:

- Tất nhiên là sự trong trắng.

Phùng Vũ Lâm gật đầu:

- Quan trọng hơn cả tính mạng phải không?

- Tất nhiên!

- Ngay cả sự trong trắng của nàng, Tiêu Nhất Phong còn không màng đến, lẽ nào ông ta lại lo nghĩ đến con người của nàng?

Tiêu Ngọc Yến đuối lý, nhất thời nói chẳng nên lời.

Phùng Vũ Lâm cười khẩy nói tiếp:

- Nàng hãy suy nghĩ cho kỹ, đừng tưởng là ta thật sự vì tiền tài mới bảo nàng giết Tiêu Nhất Phong, nói tóm lại chẳng qua sợ nàng bị hãm hại đó thôi.

Tiêu Ngọc Yến trở to mắt:

- Vũ Lâm, huynh nói thật đó chứ?

Phùng Vũ Lâm khẽ thở dài:

- Có một điều ta đã giấu nàng bấy lâu nay, bây giờ chẳng thể không nói ra...

Bỗng hạ thấp giọng nói tiếp:

- Ngọc Yến, nàng có biết lệnh đường đã chết trong trường hợp nào không?

Tiêu Ngọc Yến trầm ngâm:

- Theo lời gia phụ...

Phùng Vũ Lâm nạt ngang:

- Lại gia phụ nữa.

Tiêu Ngọc Yến vội nói chữa lại:

- Ông ta bảo là gia mẫu cùng ông ta hái thảo dược tại Xuyên Hán, chẳng may xảy chân xuống vực thăm táng mạng, ngay cả thi thể cũng không tìm được.

Hồi NHẬT AN THÒ LÂM CHA hùng Vũ Lâm cười khẩy:

- Láo, lệnh đường đã treo cổ tự tử vì xấu hổ mới đúng.

Tiêu Ngọc Yến thẳng thốt:

- Treo cổ tự tử ư?

Phùng Vũ Lân thở dài:

- Việc này kể ra rất dông dài...

Ngưng chốc lát mới chậm rãi nói tiếp:

- Lệnh tôn tên là Ngụy Quân Bình, ngoại hiệu Đoạt Mệnh Diêm La, ám khí độc môn Tỳ Ngộ Sách Hồn Đinh uy trấn võ lâm, có thể nói ai gặp cũng khiếp sợ, thật không ngờ về sau lại chết trong tay Tiêu Nhất Phong.

Tiêu Ngọc Yến mặt mày tái ngắt, khích động nói:

- Vũ Lân, việc này không phải chuyện đùa, phải có bằng chứng mới được.

Phùng Vũ Lân gật đầu:

- Tất nhiên, việc này đâu thể nói bừa được.

- Trước hết, huynh hãy nói nghe gia phụ đã chết trong tay Tiêu Nhất Phong như thế nào?

Phùng Vũ Lân chậm rãi nói:

- Vì vụ đánh cướp quan ngân, Tiêu Nhất Phong đã rủ thêm rất nhiều cao thủ hắc đạo, lệnh tôn là một trong số ấy. Sau khi đắc thủ, Tiêu Nhất Phong đã ngầm hạ độc thủ, giết chết hết những kẻ đồng lõa.

Tiêu Ngọc Yến thắc mắc:

- Vậy thì gia mẫu...

Phùng Vũ Lân tiếp lời:

- Lệnh đường tên là Hà Linh Chi, nguyên là nữ đệ tử phái Hoa Sơn, khi kết hôn với lệnh tôn, hai người đều là môn nhân phái Hoa Sơn. Về sau, lệnh tôn đam mê tài sắc, đã gây ra nhiều tội lỗi, nên hai người đều bị trục xuất khỏi phái Hoa Sơn. Kể từ đó, lệnh tôn đã chánh thức sa vào giới hắc đạo, nhưng lệnh đường lại rất đáng kính, xấu hổ vì đồng hành với lệnh tôn, bèn dẫn theo nàng đến nơi khác ẩn cư.

P Tiêu Ngọc Yến bỗng xen lời:

- Lúc bấy giờ muội...

Phùng Vũ Lân tiếp lời:

- Lúc ấy nàng ở trong tã ấp, chính vì nàng nên lệnh đường mới phải ngậm đắng nuốt cay tiếp tục cuộc sống...

Ngưng chốc lát nói tiếp:

- Mười bốn năm trước, lệnh tôn trong khi đang quan hệ thân thiết với một kỹ nữ nổi tiếng trong Lưu Hương Viện ở thành Khai Phong, lệnh tôn đã nói với nàng kỹ nữ ấy là phải cùng Ngọc Diện Hiệp đi làm ăn một chuyến, khi trở về sẽ chuộc thân cho y thị, nào ngờ lệnh tôn đã ra đi biệt, từ đó không còn gặp lệnh tôn trên chốn giang hồ nữa.

Tiêu Ngọc Yến “à” lên một tiếng, mắt nhìn chột vào mặt Phùng Vũ Lân như chờ y nói tiếp.

Phùng Vũ Lân chậm rãi nói tiếp:

- Lệnh đường tuy ẩn cư nơi khác, song lúc nào cũng quan tâm đến lệnh tôn, có lẽ cũng mong lệnh tôn hồi tâm chuyển ý, hối cải trở thành người tốt, nên vẫn thường theo dõi hành động của lệnh tôn. Sau khi lệnh tôn mất tích, lệnh đường đã đến tìm gặp nàng kỹ nữ kia, khi rõ chuyện liền đi tìm Tiêu Nhất Phong... Ngọc Yến, phần sau ta không tiện kể tiếp, hẳn nàng cũng có thể đoán ra.

Tiêu Ngọc Yến nóng lòng giục:

- Hãy kể tiếp mau đi.

Phùng Vũ Lân thở dài:

- Nàng hãy đi hỏi những người trong giới võ lâm hồi mười bốn năm về trước, chắc chắn ai cũng sẽ bảo lệnh đường là một mỹ nhân tuyệt thế, khi Tiêu Nhất Phong vừa gặp, lập tức nảy sinh tà niệm, thế là... thế là...

- Nói mau đi.

Phùng Vũ Lân bỗng hỏi:

- Ngọc Yến, năm nay nàng đã mười tám tuổi phải không?

Tiêu Ngọc Yến gật đầu:

- Phải, phải, hãy nói mau đi.

- Lúc bấy giờ nàng mới lên bốn tuổi, Tiêu Nhất Phong đã uy hiếp bằng tính mạng của nàng, buộc lệnh đường phải hiến dâng thể xác cho y, có lẽ nàng cũng có thể tưởng tượng được tình trạng lúc ấy. Hôm sau, lệnh đường đã treo cổ tự tử.

Tiêu Ngọc Yến mặt mày đã trắng bệch:

- Vậy thì Tiêu Nhất Phong chính là kẻ thù đã giết cha và hãm hiếp mẹ Ngọc Yến ư?

Phùng Vũ Lân gật đầu:

- Đúng vậy. Tội nghiệp cho nàng đã nhận kẻ thù làm cha trong mười bốn năm qua. Ôi! Thảo nào nhìn bề ngoài Tiêu Nhất Phong đối xử với nàng rất tốt, hơn nữa lúc ấy nàng mới bốn tuổi, chẳng biết chút gì...

Tiêu Ngọc Yến ngắt lời:

- Vũ Lân, chẳng phải muội không tin huynh, nhưng làm thế nào huynh lại biết tận tường như vậy?

- Cao Như Đăng đã nói với ta.

- Làm sao Cao Như Đăng lại biết?

Phùng Vũ Lân trầm ngâm:

- Sau khi xảy ra vụ cướp quan ngân, Cao Như Đăng cũng liền tiến hành điều tra hung phạm, tất nhiên là vì muốn chia phần, căn cứ rất nhiều dấu tích, Tiêu Nhất Phong rất đáng khả nghi, bên phải người tiềm phục bên cạnh Tiêu Nhất Phong nên mới hiểu rõ như vậy. Vì bao năm qua chưa phát hiện được nơi cất giấu quan ngân, để khỏi đứt dây động rừng...

Tiêu Ngọc Yến ngắt lời:

- Nếu đúng thật như vậy, Ngọc Yến nhất định sẽ moi tìm Tiêu Nhất Phong để cúng tế vong linh song thân.

Phùng Vũ Lân dịu giọng:

- Nàng hãy nghe lời ta, tuyệt đối không nên vọng động.

Tiêu Ngọc Yến cúi mặt:

- Dĩ nhiên là muội nghe theo lời huynh rồi.

Phùng Vũ Lân nghiêm giọng:

- Nàng hãy giả vờ như không biết gì hết, chờ đến khi y giao dịch với Cao Như Đăng xong, ngân phiếu đến tay hãy bất thần rút kiếm giết vào tim y, kể rõ tội trạng và vuộc y phải cung khai.

Tiêu Ngọc Yến bỗng băng khoản nói:

- Vũ Lân, có thể nào Cao Như Đăng có dụng ý gì khác không?

Phùng Vũ Lân lắc đầu quả quyết:

- Không thể nào!

- Dựa vào đâu?

- Cao Như Đăng bình sanh rất căm ghét những kẻ tự phụ chính phái trong giới võ lâm nhưng lại rất quan tâm giúp đỡ mọi người trong giới hắc đạo, việc ấy mọi người đều biết.

- Đó thì lại khác...

- Nhưng có quan hệ liên đới. Ngọc Yến, Cao Như Đăng là người rất hiếu sắc, nàng đã phụng mệnh Tiêu Nhất Phong đến gặp ông ta, dùng nhan sắc quyến rũ, vì sao ông ta không động tà niệm?

Tiêu Ngọc Yến chớp mắt:

- Theo lời ông ta, ông ta rất thương mến huynh nên muốn tác thành cuộc hôn nhân giữa hai ta.

Phùng Vũ Lâm nghiêm giọng:

- Đó chỉ là một phần, nguyên nhân chủ yếu là vì nàng là cốt nhục của Ngụy Quân Bình, nếu nàng mà là con thân sinh của Tiêu Nhất Phong thì Cao Như Đăng đã làm ô nhục đến thể xác của nàng rồi.

Tiêu Ngọc Yến lẩm bẩm:

- Vậy thì những gì Cao Như Đăng đã nói đều là sự thật?

- Đương nhiên là thật rồi. Ngọc Yến, khi về hãy làm như không biết gì, chờ thời cơ hành động.

Tiêu Ngọc Yến gật đầu, bỗng ngẩng lên nói:

- Vũ Lâm, muội muốn hỏi điều này.

Phùng Vũ Lâm nhướng mày:

- Hỏi gì vậy?

- Nghe nói huynh không bao giờ thật lòng yêu thương bất kỳ người phụ nữ nào, có đúng vậy không?

Phùng Vũ Lâm gật đầu:

- Có lẽ là đúng.

Tiêu Ngọc Yến hoảng kinh:

- Vậy đối với muội...

Phùng Vũ Lâm đặt hai tay lên vai nàng, nói nhanh:

- Ngọc Yến, nhưng đối với nàng thì hoàn toàn là thật lòng.

Tiêu Ngọc Yến băng khoăn:

- Vì sao vậy?

Phùng Vũ Lâm nghiêm giọng:

- Phùng Vũ Lâm...

...thiếu mấy hàng...

Phùng Vũ Lâm bỗng ngưng lời, làm mặt xấu với Tiêu Ngọc Yến.

Tiêu Ngọc Yến vội dục:

- Sao không nói tiếp nữa?

- Nếu ta lừa dối nàng, nhất định nàng sẽ căm hận ta mà ra tay hạ sát ta, ta rất biết tự lượng sức mình, chưa đủ bản lĩnh để đối phó với trường kiếm của nàng.

Tiêu Ngọc Yến đành mặt nạt:

- Chớ nói bậy.

Đoạn đứng lên nói tiếp:

- Muội phải về sớm, hãy xem thử giùm ngoài hành lang có ai không?

Phùng Vũ Lân mở cửa nhìn ra ngoài một hồi, quay lại khoát tay nói:

- Không ai cả, đi mau.

Tiêu Ngọc Yến liền nhanh bước ra khỏi phòng bỏ đi.

Chờ cho bước chân nàng đi xa, Phùng Vũ Lân đóng cửa lại. Đột nhiên, một người từ sau màn bước ra.

Người ấy trạc tứ tuần, mắt bé mày trệ, dáng người gầy ốm nhưng hai mắt sáng ngời, cười ha hả nói:

- Tiểu lãng tử, nghĩa phụ ngươi bảo ngươi nên nói nhiều, vậy mà ngươi lại nói suốt hơn nửa giờ, cũng may là Tứ thúc đây ngoại hiệu là Hồn Giang Long, thường lặn đi dưới nước, biết cách bế khí, bằng không đã bị ả nha đầu ấy phát giác rồi.

Thì ra người ấy là Hồn Giang Long Lý Văn Hạo, lão Tứ trong Thất Long Hội, chẳng những rất giỏi về thủy tính mà đôi song câu cũng có hỏa hầu.

Phùng Vũ Lân chau mày nói:

- Tứ thúc, nói đến lúc hứng khởi, ngay cả bản thân mình cũng không biết là đã đặt điều nói dối.

Lý Văn Hạo trợn mắt:

- Ai bảo là đặt điều nói dối?

Phùng Vũ Lân ngăn người:

- Chẳng lẽ Tiêu Ngọc Yến thật sự là con gái của Ngụy Quân Bình sao?

Lý Văn Hạo gật đầu:

- Đúng vậy, thật không ngờ Ngụy Quân Bình lại ra nông nổi thế kia.

Phùng Vũ Lân trầm giọng:

- Vậy thì nếu Tiêu Ngọc Yến mà giết chết Tiêu Nhất Phong cũng rất là đúng.

Lý Văn Hạo cười:

- Báo thù cho cha mẹ đó là lẽ đương nhiên nhưng chúng ta phải nhân cơ hội này chiếm lấy hai mươi vạn lạng bạc. Tiểu lãng tử, phen này thì ngươi được cả tài lẫn người rồi.

Phùng Vũ Lân trở mắt:

- Được cả tài lẫn người là sao?

Lý Văn Hạo cười ha hả:

- Tiền bạc có phần của ngươi, kể cả ả nha đầu Ngọc Yến, vậy chẳng phải được cả tài lẫn người là gì?

Phùng Vũ Lân chau mày lắc đầu:

- Tiểu diệt không dám cưới nàng ta đâu.

Lý Văn Hạo ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Phùng Vũ Lân cười ảo não:

- Tiểu diệt quan hệ với Tiêu Ngọc Yến đã gần nửa năm, trước nay vẫn giữ gìn trong sạch, đó chính là không dám cưới nàng, không thì tiểu diệt đâu có đứng đắn như vậy?

Lý Văn Hạo thắc mắc lắc đầu:

- Ta thật chẳng hiểu ý nghĩ của ngươi ra sao.

- Ngọc Yến dường như có tính ngang tàng của phụ thân nàng, mà tiểu diệt tự biết không thể nào sửa đổi được cái tật có mới nới cũ, đã vậy thì trêu vào nàng ta làm gì?

Lý Văn Hạo cười phá lên:

- Thật không ngờ một con mèo đã quen ăn cá như người mà lại cũng có ngày sợ xương cá mắc cổ...

Bổng trầm giọng nói tiếp:

- Phen này e rằng không thể do người đâu, nghĩa phụ người đã có ý chọn Tiêu Ngọc Yến làm dâu rồi. Tiểu lăng tử, hãy đi theo ta, không thể tiếp tục ở lại đây được nữa.

Phùng Vũ Lân kinh ngạc:

- Vì sao vậy?

Lý Văn Hạo khoát tay:

- Đừng hỏi, đó là mệnh lệnh của nghĩa phụ người, bắt đầu kể từ bây giờ người phải đi theo Tam thúc và Tứ thúc, không được rời xa một bước, đi mau.

Phùng Vũ Lân lưỡng lự:

- Nếu Ngọc Yến lại đến...

Lý Văn Hạo ngắt lời:

- Nàng ta không đến nữa đâu, cho dù có đến thì điểm gia cũng có cách trả lời nàng ta, Tứ thúc đã có căn dặn rồi.

Đoạn nắm lấy tay Phùng Vũ Lân cùng đi ra khỏi phòng.

Lúc này mới đầu giờ Mùi, trong điểm trường còn khá nhiều thực khách, khi hai người đi đến gần, Lý Văn Hạo quét mắt nhìn quanh, lộ vẻ ngạc nhiên khẽ nói:

- Vũ Lân, người hãy ra ngoài trước, chờ Tứ thúc một lát.

Phùng Vũ Lân chưa kịp trả lời, Lý Văn Hạo đã đi thẳng về một chiếc bàn nơi góc điểm đường.

Chiếc bàn ấy chỉ có một người khách mặc cẩm bào ngồi quay lưng lại, Lý Văn Hạo đi đến phía sau người đó, cao giọng nói:

- Vị này chẳng phải là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu ư?

Người đó quả đúng là Phàn Cửu, nghe đối phương lên tiếng, đành phải quay người lại, ra chiều bất ngờ ha hả cười nói:

- Thì ra là Lý lão tứ trong Thất Long Hội. Hân hạnh, hân hạnh.

Lý Văn Hạo nghênh ngang ngồi xuống đối diện với Phàn Cửu, lạnh lùng nói:

- Cửu gia, trong võ lâm chia ra giới hắc bạch, hai ta đâu sao cũng là cùng chung một giới tuyến, việc gì cũng phải nói rõ ràng trước, Tổng đà chủ bọn này muốn biết Cửu gia từ xa đến Lạc Hà này thật ra để làm gì?

Phàn Cửu thoáng chau mày:

- Được Cao lão quan hoài, Phàn Cửu này chẳng thể không biết điều...

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Lý lão tứ là người thông minh, Phàn mỗ đã phải mang tiếng xấu suốt mười bốn năm dài...

Lý Văn Hạo ngắt lời:

- Vậy là Cửu gia định truy cứu đến cùng chứ gì?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy.

Lý Văn Hạo cười khẩy:

- Có ý định nhắm vào tiền tài không?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không hề.

Lý Văn Hạo dịu mặt, khẽ cười nói:

- Vậy thì dễ giải quyết, tại hạ có thể thay mặt lão đại nói một câu, phen này nhất định sẽ khiến Cửu gia được hả dạ, nhưng Cửu gia phải đứng ngoài cuộc mới được.

Phàn Cửu ôm quyền thi lễ:

- Cao đà chủ nhất ngôn cửu đỉnh, Phàn mỗ đâu dám bất tuân, xin Lý lão tứ hãy nhận lời cảm tạ dùm cho.

Lý Văn Hạo mỉm cười:

- Không cần phải cảm tạ, vậy là một lời đã định, xin cáo biệt.

Vòng tay thi lễ, đứng lên bỏ đi.

Phàn Cửu đưa mắt nhìn theo nhếch môi cười.

* ** Nửa giờ sau, Phàn Cửu và Diêu Kiệt lại có mặt trên vách núi nằm sau ngôi nhà cháy.

Buổi chiều thời tiết đột biến, không còn nắng gắt như lúc trưa nữa, trở nên âm u như sắp đổ mưa.

Về mặt Diêu Kiệt cũng rất u ám, biểu hiện rõ rệt tâm trạng trĩu nặng của chàng.

Phàn Cửu đưa mắt nhìn lên trời, mây giăng đầy đặc, lảm bảm:

- Phùng Vũ Lân lại chung đường với Cao Như Đăng, thật là không ngờ, hẳn là phải có vấn đề.

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Vụ cướp quan ngân là do Tiêu Nhất Phong chủ mưu, điều ấy đã có thể khẳng định, qua việc y một mực vu khống tôn giá là hung thủ đã sát hại tiên phụ, y cũng rất đáng khả nghi. Còn về Cao Như Đăng, hiển nhiên là có ý định chiếm đoạt quan ngân, nhưng hãy còn hai điều tại hạ suy nghĩ không ra.

Phàn Cửu chú mắt hỏi:

- Hai điều gì?

- Việc Phùng Vũ Lân hẹn gặp Châu Hoài Anh cũng là do giả ý của Cao Như Đăng, hẳn vụ khống tại hạ là hung thủ đã sát hại Châu Bách Long, không có chứng cứ hẳn là Châu Hoài Anh không tin, lẽ ra Cao Như Đăng phải biết trước, vậy thì hành động ấy thực sự là nhằm mục đích gì?

- Ờm, còn điều gì nữa?

- Châu Bách Long là đã bị ai hạ sát, vì nguyên do gì?

Phàn Cửu gật gù:

- Điều này quả là khó hiểu.

Diêu Kiệt chậm rãi nói tiếp:

- Trong lời nói của Châu Hoài Anh cũng có điểm khả nghi, nhưng đáng về nàng ta lại rất thành khẩn. Nàng ta nhất mực khuyên tại hạ tức tốc rời khỏi Lạc Hà, thoát nghe như thể là nàng có biết bí mật gì đó, nhưng nghĩ kỹ thì quả thật là vì lo cho sự an nguy của tại hạ.

Phàn Cửu chú mắt:

- Lão đệ không nghiêm khắc gạn hỏi sao?

Diêu Kiệt thở dài:

- Cho dù có gạn hỏi cũng chỉ vô ích.

Phàn Cửu thờ ra hồi lâu, đoạn mới nói:

- Có lẽ đêm nay sự thật sẽ được sáng tỏ.

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Lão đệ có nghĩ đêm nay rất có thể lão đệ sẽ bị lâm vào tình trạng hai mặt giáp kích không?

Diêu Kiệt trở mắt:

- Như vậy nghĩa là sao?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Dụng ý của Tiêu Nhất Phong hết sức rõ ràng, y bảo lão đệ bắt thần ra tay chém đứt hai tay Cao Như Đăng, nhưng Cao Như Đăng đâu phải dễ đối phó, cho dù lão đệ đắc thủ thì cũng phải tiêu hao rất nhiều nội lực, biết đâu Tiêu Nhất Phong sẽ nhân lúc ấy ra tay đột kích lão đệ.

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Điều ấy tại hạ sớm đã nghĩ đến, không dễ dàng sa vào cạm bẫy đâu.

- Vậy thì quan ngân được đào lên, lão đệ sẽ động thủ với Tiêu Nhất Phong trước ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đó là điều tất nhiên, tại hạ phải hỏi về việc tiên phụ ngộ hại trước.

Phàn Cửu nhấn mạnh giọng:

- Phải biết Tiêu Nhất Phong cũng chẳng dễ đối phó, kiếm pháp của lão đệ có lẽ thắng được đôi Phán quan Bút của y, nhưng khi kiệt sức, làm sao chống nổi sự tấn công của Cao Như Đăng?

- Không sai, Cao Như Đăng đã quyết lòng chiếm lấy hai mươi vạn lượng quan ngân, nhất định y sẽ không buông tha cho tại hạ.

- Vậy đến lúc ấy lão đệ tính sao?

Diêu Kiệt giọng đầy hào khí:

- Dốc hết sức quyết chiến.

Phàn Cửu chậm chậm lắc đầu:

- Lão đệ nói vậy sai rồi.

Diêu Kiệt trở mắt:

- Sai chỗ nào?

- Sau khi chiến đấu với Tiêu Nhất Phong, lão đệ đương nhiên sẽ phải tiêu hao nhiều nội lực, e rằng không thể nào đương cự nổi với đôi hắc trảo của Cao Như Đăng.

Diêu Kiệt cười ảo não:

- Lúc ấy hung thủ đã đền tội, phụ thù đã được báo, tái đấu với Cao Như Đăng chẳng qua chỉ là để giữ lại số quan ngân kia, hoàn thành lời hứa của tiên phụ, dù bại đó cũng là do số trời, tại hạ chết cũng yên lòng hả dạ.

Phàn Cửu bỗng hỏi:

- Xin hỏi lão đệ, như thế nào gọi là hào hiệp?

Diêu Kiệt thoáng ngẫm nghĩ mới đáp:

- Mọi hành động đều phải quang minh lỗi lạc.

Phàn Cửu trầm giọng:

- Ngụ ý của bốn chữ quang minh lỗi lạc cũng không phải là dừng cảm kháng khái chịu chết, mà là chính đại đường hoàng, sống có ý nghĩa và chết xứng đáng, lão đệ chấp nhận cái chết như đã nói thật chẳng chút xứng đáng, thậm chí còn ngu xuẩn nữa là khác.

Tuy giọng điệu Phàn Cửu có vẻ dầy dõ, song Diêu Kiệt cũng hết sức khâm phục, ngơ ngẩn một hồi mới nói:

- Vậy ý của tôn giá là...

Phàn Cửu ngắt lời:

- Phàn Cửu này vượt ngàn dặm xa đến Lạc Hà để làm gì? Chính là muốn trút bỏ niềm oán hận trong lòng, đến lúc ấy Phàn mỗ sẽ ẩn nấp trong tối dùng Âm Thanh Tử giúp lão đệ một tay.

Diêu Kiệt lắc đầu nguây nguẩy:

- Không được.

Phàn Cửu kiên quyết:

- Sao lại không được? Trong võ lâm hiện nay chủ yếu là luận mưu chứ không phải luận kiếm, đấu trí chứ không đấu lực, những kẻ hiện đang có mặt tại Lạc Hà chẳng ai là không gian trá, hai ta hà tất ngoại lệ. Bất kể lão đệ nghĩ thế nào, Phàn mỗ đã nhất quyết như vậy rồi.

Dứt lời tung mình một cái, ra xa mấy trượng.

Diêu Kiệt vội gọi với theo:

- Tôn giá, khoan đi đã...

Chàng chưa dứt lời, Phàn Cửu đã mất dạng.

Diêu Kiệt buông tiếng thở dài cũng tung mình xuống vách núi, khi vượt qua khu nhà cháy, bất giác chừng bước đưa mắt nhìn đồng tro tàn, lòng nghe vô vàn cảm khái.

Hồi lâu, Diêu Kiệt mới quay người đi về phía con suối nhỏ.

Vừa mới vượt qua cầu tre, Diêu Kiệt chợt trông thấy một bóng người nhanh như chớp biến mất trong rừng phong.

Chàng biết rất rõ về thân pháp của Phàn Cửu, có thể nói là nhanh khôn tả, vậy mà bóng người ấy lại còn nhanh hơn.

Diêu Kiệt chợt động tâm, liền tức tung mình đuổi theo về phía rừng phong.

15. Bóng Người Thần Bí

Diêu Kiệt vừa vào đến trong rừng, liền vận hết nhãn lực sục tìm, khu rừng này tuy cảnh lá rậm rạp, nhưng khoảng cách giữa cây này với cây kia cũng khá rộng, vậy mà ngay một chú thỏ con cũng chẳng thấy.

Diêu Kiệt trở ra ngoài rừng, chỉ thấy bốn bề cỏ dại đung đưa theo gió, vẫn chẳng phát hiện bóng người nào.

Chả lẽ vừa rồi mình đã hoa mắt ư?

Nhưng Diêu Kiệt nhanh chóng bác bỏ sự hoài nghi của mình, kẻ luyện kiếm điều chủ yếu là luyện mắt, dù là một con côn trùng nhỏ bay qua, chàng cũng trông thấy rất rõ ràng, huống hồ là một người, hơn nữa lại trong ban ngày ban mặt, chàng quả quyết là mình tuyệt đối không nhìn lầm.

Trong khu rừng phong này, hiển nhiên có ẩn nấp một người thần bí, qua thân pháp nhanh như chớp vừa rồi, chứng tỏ người đó hẳn là một cao thủ tuyệt đỉnh. Do đó, Diêu Kiệt không khỏi nghĩ đến hung thủ đã sát hại Châu Bách Long, nếu bóng người vừa rồi chính là hung thủ mà hiện giờ vẫn còn ở lại đây, nhất định là có mưu đồ gì đó, xem chừng sự mẫn cảm của Châu Hoài Anh chẳng phải là vắn vơ.

Diêu Kiệt vừa suy nghĩ vừa sục tìm quanh khắp một lần nữa, vẫn chẳng phát hiện được gì, đoạn mới phóng về phía trấn Lạc Hà.

Nhìn trời, lúc này có vẻ đã là giờ Thân.

Tuy là giờ Thân, nhưng bầu trời u ám hết như đã hoàng hôn, trong phòng Châu Hoài Anh đã thấp đèn.

Nàng nghiêng người ngồi dựa vào thành giường, tay chống cằm suy tư, chỉ thấy nàng chau chặt mày, mặt đầy vẻ u sầu như có vô vàn tâm sự.

Lẽ dĩ nhiên, cha vừa mới thăm tử, hẳn là phải bị thương, song người tinh mắt có thể nhận ra, nàng mày chau mặt ủ không phải là do bị thương, bởi hai mắt ráo hoảnh, không hề có chút nước mắt.

Đột nhiên “cọc, cọc, cọc”, có tiếng gõ cửa vang lên, Châu Hoài Anh mày chau liền thư giãn, bước vội ra mở cửa, hiển nhiên nàng đã đoán biết đối phương là ai.

Quả đúng là Diêu Kiệt, chàng đứng nơi cửa khẽ nói:

- Tại hạ có điều cần nói với cô nương.

Châu Hoài Anh nghiêng người:

- Xin mời Diêu huynh vào.

Diêu Kiệt bước vào phòng ngồi xuống ghế, chờ cho Châu Hoài Anh đóng cửa lại, đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chàng mới chậm rãi nói:

- Khi này tại hạ có đến Phong Lâm Độ, đã phát hiện một nhân vật thần bí.

Châu Hoài Anh ánh mắt rực lên, vội hỏi:

- Đó là ai vậy?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Không trông thấy rõ, người đó thân pháp nhanh khôn tả, loáng cái đã biến mất.

- Ồ!

Châu Hoài Anh đắm mắt nhìn vào ngọn lửa đèn dầu, không nói gì thêm nữa.

Diêu Kiệt thẳng thắn nói trước:

- Quen biết nhau, quý là ở tấm lòng, dường như cô nương có điều bí mật gì đó chưa thổ lộ với tại hạ, khiến tại hạ hết sức băn khoăn trong dạ. Châu cô nương...

Châu Hoài Anh ngắt lời:

- Diêu huynh quá đa nghi rồi. Tối qua Hoài Anh đối với Phùng Vũ Lâm thế kia, đủ chứng tỏ tấm lòng của Hoài Anh...

Ngưng chốc lát, giọng thành khẩn nói tiếp:

- Bất kỳ ai cũng có điều bí mật trong lòng, dĩ nhiên Hoài Anh cũng không ngoại lệ, thế nhưng, Hoài Anh hoàn toàn với lòng thành đối với Diêu huynh, chỉ cần Diêu huynh tạm rời xa Lạc Hà, cho dù Hoài Anh có điều gì bí mật thì cũng không liên quan đến Diêu huynh. Diêu huynh, xin hãy hiểu cho tâm ý của Hoài Anh.

Diêu Kiệt tuy nghe Châu Hoài Anh có điều bí mật giấu giếm mình, song chàng vẫn thản nhiên nói:

- Tại hạ quyết định sẽ đi ngay sáng mai, không bao giờ phụ bỏ lòng tốt của cô nương. Tuy nhiên, tại hạ lại chẳng thể nào an tâm về cô nương.

Châu Hoài Anh gượng cười:

- Diêu huynh khỏi phải nhọc tâm, Hoài Anh biết tự lo cho mình.

Diêu Kiệt thành khẩn:

- Cô nương mới chịu tang cha, nay lại dấn thân trong vòng nguy hiểm, tại hạ không lo lắng cho cô nương sao được?

Châu Hoài Anh mỉm cười:

- Hoài Anh xin nói rõ ràng hơn, trấn Lạc Hà đối với Diêu huynh có thể là vòng nguy hiểm, nhưng đối với Hoài Anh thì không đến nỗi như vậy. Diêu huynh nên rời khỏi đây đêm nay là hơn.

Diêu Kiệt chợt động tâm, nhưng chàng không hỏi tiếp nữa, qua thần sắc của Hoài Anh, chàng nhận thấy được nỗi quan tâm của nàng hoàn toàn là phát xuất từ đáy lòng, lẽ dĩ nhiên chàng không muốn khiến nàng phải khó xử.

Bèn thở ra một hơi dài nói:

- Nhưng tại hạ có một điều thỉnh cầu nho nhỏ.

Châu Hoài Anh mỉm cười:

- Diêu huynh hà tất phải nặng lời như vậy, xin cứ dặn bảo.

Diêu Kiệt nghiêm giọng:

- Tại hạ xin cô nương đêm nay bất kỳ trong tình huống gì cũng không nên ra khỏi phòng một bước.

Châu Hoài Anh kinh ngạc:

- Vì sao vậy?

- Xin cô nương đừng hỏi.

- Hoài Anh trước nay vẫn nghe theo sự dặn bảo của Diêu huynh, đâu có bước chân ra khỏi phòng.

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Thỉnh thoảng cô nương cũng có ra ngoài đi lại, nhưng đêm nay khác hẳn, cô nương tuyệt đối không nên rời khỏi gian phòng này.

Châu Hoài Anh mỉm cười:

- Diêu huynh quan tâm cho sự an nguy của Hoài Anh phải không?

Diêu Kiệt quay người đi, chậm rãi nói:

- Tại hạ nhận thấy rất rõ nỗi quan tâm của cô nương đã dành cho tại hạ hoàn toàn là thành thật, do đó tại hạ mới có sự thỉnh cầu như vậy. Tuy nhiên, cô nương không cần miễn cưỡng chấp nhận, một khi đã chấp nhận là phải tuyệt đối thực hành.

Châu Hoài Anh trầm ngâm lặng thinh, hồi lâu mới khẽ thở dài nói:

- E đành phải trái lời huynh nói.

Diêu Kiệt quay phắt lại, nhìn chót vào mặt nàng, lạnh lùng nói:

- Đêm nay cô nương định đi đâu phải không?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Diêu huynh đừng gặng hỏi nữa, Hoài Anh quả tình không thể trả lời được.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Đẳng nào thì đêm nay sự thật cũng sẽ sáng tỏ, tại hạ cũng chẳng cần phải vội, trường đồ tri mã lực, sự cử kiến nhân tâm, dụng ý của cô nương, tại hạ tự hiểu được rồi.

Châu Hoài Anh ra chiều khó xử:

- Hoài Anh cũng định nói câu ấy, mong Diêu huynh đừng kết luận quá sớm.

- Nhưng theo tại hạ thì đã quá muộn màng.

Đoạn vàng tay nói tiếp:

- Tại hạ xin cáo biệt.

Dứt lời liền quay người đi ra khỏi phòng.

Châu Hoài Anh mấy phen toan cất tiếng gọi lại, bày tỏ những điều trong lòng, song cuối cùng nàng đã dằn nén, chờ đến khi bước chân Diêu Kiệt đi xa, bất giác buông tiếng thở dài trĩu nặng.

Diêu Kiệt về đến phòng mình, đóng chặt cửa lại, ngồi xuống giường nhắm mắt trầm tư.

Qua cuộc đối thoại vừa rồi với Châu Hoài Anh chứng tỏ có một âm mưu gì đó rất bất lợi đối với chàng đang được âm thầm tiến hành, đó là âm mưu gì và do ai chỉ đạo?

Nghi vấn dường như mỗi lúc càng nhiều hơn, không sao tìm ra câu giải đáp.

Chàng rất muốn tìm Phàn Cửu bàn bạc, nhưng Phàn Cửu đã nhất quyết đòi giúp chàng một tay trong bóng tối, chưa đến lúc cần thiết hẳn sẽ không lộ diện, lúc này đi tìm cũng vô ích.

Diêu Kiệt bất giác buông tiếng thở dài, chợt cảm thấy cô đơn khôn tả.

Tư duy của con người hết sức kỳ diệu, ngay khi ấy, đôi mắt chứa chan tình ý của Châu Hoài Anh bỗng hiện lên trong trí óc chàng.

Chàng bất giác lẩm bẩm:

- Mình không hề cô đơn, ít ra cũng có một người đang quan tâm cho mình, nhưng... tâm ý của nàng mập mờ quá, thật khó thể hiểu nổi.

Diêu Kiệt mở bừng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này có lẽ đã đến giờ Dậu, trời đã tối hẳn, nhưng ngọn đèn trong lòng chàng vẫn sáng tỏ như ban ngày.

Chàng cảm thấy hết sức hối hận về những lời lẽ của mình vừa rồi đã nói với Châu Hoài Anh, tuy bảo vệ lòng tự tôn mãnh liệt của người đàn ông, nhưng lại thương tổn đến thiện ý của đối phương. Sự phân biệt thiện ý không phải ở hành động mà là ở cõi lòng một cá nhân. Châu Hoài Anh đã có điều giấu giếm chàng, đó là vì nàng có lập trường riêng của mình, tại sao mình lại khắc khe gay gắt đối với nàng thế kia?

Nghĩ vậy, chàng liền bước xuống giường, quyết định sang gặp Châu Hoài Anh nói chuyện một lần nữa.

Chàng không có ý định dùng thái độ và lời lẽ ôn hòa để moi ra điều bí mật trong lòng Châu Hoài Anh, nhưng ít ra cũng có thể bày tỏ sự biết lỗi của mình.

Cửa phòng Châu Hoài Anh đã đóng chặt. Diêu Kiệt đưa tay gõ, không có tiếng trả lời, chàng đẩy nhẹ, cửa phòng liền bật mở.

Trong phòng không có người, ngay cả chiếc túi hành lý nhỏ trên giường cũng đã biến mất. Diêu Kiệt đang đứng thừ ra, một điểm tiểu nhị đi đến sau lưng chàng khẽ nói:

- Khách quan định tìm Châu cô nương phải không?

Diêu Kiệt giật mình quay về với thực tại, vội gật đầu nói:

- Phải, phải. Châu cô nương...

Điểm tiểu nhị tiếp lời:

- Châu cô nương đã trả phòng rồi.

Diêu Kiệt sửng sốt, nhướn mày hỏi:

- Đã trả phòng ư? Bao giờ vậy?

- Trước đây một khắc.

Đoạn từ trong tay áo lấy ra một phong thư, nói tiếp:

- Thư này là của Châu cô nương bảo tiểu nhân trao cho khách quan.

Diêu Kiệt đón lấy phong thư, lòng thoáng xao động, song chàng cắn mạnh răng, ổn định lại tinh thần, vừa bước đi về phòng vừa bình thần hỏi - Tiền phòng và tiền ăn của Châu cô nương đã thanh toán chưa?

Điểm tiểu nhị tươi cười:

- Rồi. Còn thưởng cho tiểu nhân rất hậu nữa. Trời tối rồi, để tiểu nhân thắp đèn cho khách quan.

Diêu Kiệt khoát tay:

- Ta tự thắp lấy được rồi.

Vào phòng thắp đèn xong. Diêu Kiệt xé phong bì lấy thư ra, lòng hết sức bồn khoăn, nhất thời chưa dám mở thư ra xem.

Lá thư này sẽ mang đến cho chàng những gì đây?

Khi đọc xong thư, mình sẽ hiểu rõ nội tình hay là lại thêm một nghi vấn khác nữa?

Hồi lâu, chàng mới chậm rãi mở thư ra xem.

“Trong bao năm qua, tiên phụ vẫn luôn nhắc đến Diêu huynh, nên đã ngưỡng mộ Diêu huynh từ lâu, hằng trông mong sớm ngày được thấy phong thái của Diêu huynh. Nhưng tạo hóa trở trêu, đã khiến nguyện vọng Hoài Anh tan nát. Thời gian gần gũi với Diêu huynh tuy ngắn ngủi, nhưng lòng dạ trong sáng của Diêu huynh và nỗi chân thành đã dành cho Hoài Anh, khiến Hoài Anh vô vàn cảm kích. trong khi ấy, bởi Hoài Anh đối với Diêu huynh lại nửa chân thành nửa giả dối, sự chân thành là lòng sùng kính, ngưỡng mộ và quan tâm của Hoài Anh đối với Diêu huynh không hề thay đổi, bởi tình thế đột dị hiện nay, sự giả dối là do bởi lập trường bản thân mà Hoài Anh không thể bày tỏ điều bí mật trong lòng đối với Diêu huynh. Hiện tại Hoài Anh vẫn còn nuôi hy vọng là Diêu huynh có thể chấp nhận một điều thỉnh cầu sau cùng của Hoài Anh, đó là tức tốc rời khỏi Lạc Hà này, bất kể sống hay chết Hoài Anh đều hết sức cảm kích Diêu huynh và phong thái hiệp nghĩa của Diêu huynh cũng sẽ mãi mãi in sâu trong lòng Hoài Anh. Nếu Diêu huynh cương quyết không chấp nhận, ắt sẽ khiến Hoài Anh ân hận suốt đời. Lâm biệt gởi lời, hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng, nỗi niềm chân thành chỉ có trời thấu. Họ Tiêu không phải là người tốt, tuyệt đối không nên cả tin. Sau cùng xin cầu chúc Diêu huynh tiền đồ sáng lạng, chớ nên bận tâm đến Hoài Anh nữa.” Diêu Kiệt xem đi xem lại mấy lượt, lòng xúc động bồi hồi.

Đồng thời chàng cố nghiền ngẫm về hàm ý trong thư.

én hận suốt đời là sao?

Có lẽ Châu Hoài Anh đã biết từ lâu về việc Châu Bách Long có can dự vào vụ cướp quan ngân, nhưng phụ thân nàng đã bị sát hại, cho dù việc mưu hại Diêu Thập Bạng cũng có Châu Bách Long nhúng tay vào, lẽ ra Châu Hoài Anh cũng có thể nhận thấy được qua thái độ và lời lẽ của Diêu Kiệt, không bao giờ Diêu Kiệt lại tính toán món nợ máu ấy trên đầu nàng.

Nàng sợ ư? Nếu vậy thì chính nàng mới phải tức tốc rời khỏi Lạc Hà hoặc tìm cơ hội ngấm ngầm hạ thủ khử trừ Diêu Kiệt. Trong hai ngày qua, nàng có rất nhiều cơ hội hạ thủ, bởi Diêu Kiệt không hề có sự đề phòng đối với nàng, qua đó chứng tỏ nàng tuyệt đối không có ý định ấy.

Nếu Diêu Kiệt nhất quyết không rời khỏi Lạc Hà vì nhân tố gì đó, có thể nào nàng sát hại Diêu Kiệt chẳng? Nhưng đó là nhân tố gì? Cho dù thật sự có nhân tố như vậy, bằng vào võ công của nàng có thể thực hiện được chẳng?

én hận suốt đời? énh hận suốt đời?...

Diêu Kiệt lập đi lập lại nghiền ngẫm câu nói ấy, nhưng chung qui vẫn không sao hiểu ra được.

Họ Tiêu không phải là người tốt, qua những lời này, chứng tỏ Châu Hoài Anh sớm đã biết rõ về vụ cướp quan ngân, nàng đã tha thiết quan tâm cho Diêu Kiệt, vì sao ngay cả điều bí mật ấy nàng cũng không chịu thổ lộ với chàng? Trong trường hợp Châu Bách Long còn sống thì Châu Hoài Anh còn có lý do cần phải giấu giếm, nhưng phụ thân nàng đã chết rồi, nàng còn phải giấu giếm cho ai? Chắc chắn không phải tự giấu giếm cho mình.

Lá thư ngăn ngủi ấy đã mang đến cho Diêu Kiệt vô vàn băn khoăn thắc mắc, và cũng cảm thấy sung sướng bởi Châu Hoài Anh đã thẳng thắn bày tỏ lòng ái mộ với chàng, vậy chứng tỏ chàng đã trở thành một người đàn ông chín chắn, mà một người đàn ông là phải có khí khái anh hùng, không được thoái chí vì tình nhi nữ.

Nghĩ vậy, chàng liền nghe lòng thư thái, bất giác buông tiếng cười hào sảng, tiện tay toan đưa lá thư vào ngọn đèn toan đốt bỏ.

Đột nhiên, bóng dáng yêu kiều của Châu Hoài Anh từ trong ngọn lửa phóng ra, đó là ảo giác, nhưng còn rõ hơn là mặt đối mặt nhau. Ánh mắt nàng chan chứa tình, đôi mày liễu nàng chau chặt, vẻ mặt nàng sầu u uẩn.

Chàng bất giác rút tay về xếp bức thư lại bỏ vào lòng.

Ngay khi ấy, một điểm tiểu nhị bước vào phòng, khẽ nói:

- Khách quan, tối nay dùng món ăn gì, xin dặn bảo trước để tiểu nhân báo cho nhà bếp lo liệu.

Diêu Kiệt bình tĩnh, đưa mắt nhìn ra cửa sổ hỏi:

- Lúc này là giờ gì rồi?

Điểm tiểu nhị cung kính đáp:

- Đã sắp sang giờ Tuất rồi.

Diêu Kiệt thoáng ngẩn người, thật không ngờ mãi mê suy nghĩ, thời gian vô tình đã trôi qua một giờ.

Điểm tiểu nhị lại ân cần hỏi:

- Khách quan muốn dùng món ăn gì?

Diêu Kiệt buột miệng nói:

- Tùy tiện món gì cũng được.

- Có cần chút rượu không?

Diêu Kiệt khoát tay:

- Không cần tôi không muốn uống rượu.

- Thưa vâng.

Điểm tiểu nhị vừa định lui ra, Diêu Kiệt bỗng nói:

- Ún xong hãy tính tiền cho ta luôn thể.

Điểm tiểu nhị ngạc nhiên:

- Khách quan đêm nay không trọ nữa sao?

Diêu Kiệt nhếch môi cười:

- Chưa biết chừng, hãy dành lại thượng phòng cho ta. Thời tiết khó lường, họa phúc của con người cũng khó biết trước, chẳng qua ta không muốn quý điểm bị thiệt, cứ làm theo lời ta.

Điểm tiểu nhị rất hiểu, nội nhìn thanh trường kiếm luôn kề cận bên mình Diêu Kiệt thì cũng đủ hiểu hàm ý trong lời chàng.

Y bèn vòng tay cười nói:

- Tiểu nhân chúc khách quan hồng phúc ngang trời.

Dứt lời liền lui ra khỏi phòng.

Ún xong, đúng giờ Tuất, chờ cho điểm tiểu nhị dọn dẹp chén đĩa và tính toán tiền bạc xong rồi khỏi, Diêu Kiệt thổi tắt đèn, mặc nguyên áo quần nằm xuống giường chờ đợi Tiêu Ngọc Yên.

Thời gian thấm thoát trôi qua, chẳng bao lâu ngoài phố đã vang lên tiếng gõ canh một. Ngay khi ấy, có tiếng búng tay vang lên bên cửa sổ, Diêu Kiệt đã biết đó chính là Tiêu Ngọc Yến, trước khi tiếng búng ngón tay vang lên, Diêu Kiệt không hề phát giác một tiếng động khẽ nào, ngoại trừ Tiêu Ngọc Yến khinh công tuyệt đỉnh, không còn ai khác nữa. Chàng xuống giường đi đến bên cửa sổ khẽ hỏi:

- Ai đó?

Người bên ngoài khẽ đáp:

- Ngọc Yến đây!

Diêu Kiệt mở cửa sổ ra, Tiêu Ngọc Yến liền nhanh nhẹn phóng vào.

Diêu Kiệt thấp giọng hỏi:

- Cô nương đến dẫn đường phải không?

Tiêu Ngọc Yến gật đầu:

- Vâng, nhưng Ngọc Yến cần nói với thiếu hiệp vài lời.

Diêu Kiệt thoáng ngạc nhiên:

- Lệnh tôn bảo cô nương chuyển cáo phải không?

Tiêu Ngọc Yến lắc đầu:

- Không, đây là cửa riêng Ngọc Yến cần phải nói với thiếu hiệp.

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp:

- Tiêu Nhất Phong không phải là phụ thân của Ngọc Yến.

Diêu Kiệt rúng động cõi lòng, gằn giọng hỏi:

- Cô nương sao lại nói vậy?

Tiêu Ngọc Yến giọng xót xa:

- Đó hoàn toàn là sự thật. Phụ thân của Ngọc Yến là Ngụy Quân Bình, đã bị Tiêu Nhất Phong sát hại. Khi gia mẫu bỗng Ngọc Yến đến gặp Tiêu Nhất Phong hỏi thăm tin tức tiên phụ, lại bị Tiêu Nhất Phong làm nhục, sau đó gia mẫu quá xấu hổ đã treo cổ tự tử. Ngày hôm nay Ngọc Yến mới biết được sự thật.

Diêu Kiệt biết rõ nguồn tin ấy từ đâu có, song vẫn giả vờ hỏi:

- Cô nương biết được sự thật ấy từ đâu vậy?

- Thiếu hiệp đừng hỏi.

Sự việc này thật khó tin, nhưng chẳng phải không có thể, qua hành vi tội tệ mạo danh cướp bạc của Tiêu Nhất Phong, tất nhiên y cũng có thể gây ra điều thương thiên hại lý như vậy.

Trầm ngâm hồi lâu, Diêu Kiệt mới lại hỏi:

- Cô nương cho tại hạ biết điều này với dụng ý gì?

- Ngọc Yến muốn thiếu hiệp hiểu rõ con người của Tiêu Nhất Phong, đừng để mắc mưu y.

Diêu Kiệt giả vờ không hiểu:

- Tại hạ mắc mưu gì của Tiêu Nhất Phong kia chứ?

Tiêu Ngọc Yến thành thật:

- Vừa rồi khi Tiêu Nhất Phong bảo Ngọc Yến đến đây dẫn thiếu hiệp đến địa điểm cất giấu quan ngân, Ngọc Yến mới biết y đã đặt sẵn cạm bẫy, định lợi dụng thiếu hiệp đối phó với Hắc Trảo Long Cao Như Đăng.

Diêu Kiệt nhượng mày:

- Cao Như Đăng đánh cướp quan ngân rất là đáng ghét, tại hạ dĩ nhiên phải đối phó với y rồi.
- Thiếu hiệp quả nhiên đã bị y lừa dối, kẻ đánh cướp quan ngân không phải là Cao Như Đăng, mà chính là Tiêu Nhất Phong.
- Cô nương nghe ai nói vậy?

16. Quan Ngân Trong Sơn Động

Tiêu Ngọc Yến giọng nghiêm túc:

- Chính Tiêu Nhất Phong đã nói.

Điền Kiệt bình thản:

- Đa tạ cô nương đã cho biết nội tình, tại hạ sẽ liệu bề ứng phó.
- Còn điều này nữa, xin thiếu hiệp chấp thuận cho.

Điền Kiệt trố mắt:

- Điều gì?

Tiêu Ngọc Yến nghiêng răng:

- Đêm nay Ngọc Yến phải giết Tiêu Nhất Phong trả thù, xin thiếu hiệp đừng ngăn cản.

Điền Kiệt giật mình trầm giọng nói:

- Không được!

Tiêu Ngọc Yến ngạc nhiên hỏi:

- Vì sao vậy?
- Đó là kế ly gián của kẻ khác, cô nương chưa có bằng chứng thiết thực, sao thể manh động như vậy?

Tiêu Ngọc Yến cười khẩy:

- Qua việc bảo Ngọc Yến dùng sắc đẹp mê hoặc Cao Như Đăng, cũng đủ chứng tỏ Ngọc Yến không phải là con thân sinh của y.

Điền Kiệt trầm giọng:

- Cho dù vậy tại hạ cũng không cho phép cô nương động đến một sợi tóc của y.

Tiêu Ngọc Yến chau mày:

- Thiếu hiệp không tin hay là định tâm tiếp tay cho kẻ gian ác?

Điền Kiệt bỗng nghiêm giọng hỏi:

- Cô nương có biết tại hạ vì lẽ gì đến Lạc Hà này không?

Tiêu Ngọc Yến ngập ngừng:

- Đường như là truy tìm tông tích kẻ thù phải không?

Điền Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy. Khi xưa tiên phụ đã ngộ hại vì truy tra vụ đánh cướp quan ngân, nếu như cô nương nói không sai, quan ngân là do Tiêu Nhất Phong đánh cướp, vậy thì y là kẻ đáng hiềm nghi nhất trong việc mưu hại thân phụ.

Trước khi sự thật chưa sáng tỏ, dĩ nhiên tại hạ không thể để cho cô nương sát hại Tiêu Nhất Phong.

Tiêu Ngọc Yến phản bác:

- Cho dù lệnh tôn đúng là do Tiêu Nhất Phong sát hại thì cũng chỉ có thù giết cha, trong khi Ngọc Yến lại có thêm mối hận làm nhục mẹ, tính mệnh của Tiêu Nhất Phong đúng ra phải do Ngọc Yến xử lý.

Diêu Kiệt lắc đầu gằn giọng:

- Cho dù cô nương đúng là con gái của Ngụy Quân Bình thì cũng không có đủ tư cách xử lý tính mạng của Tiêu Nhất Phong.

Tiêu Ngọc Yến trở to mắt:

- Vậy nghĩa là sao?

- Cô nương có biết lệnh tôn vì sao mà chết không?

- Tiêu Nhất Phong rủ tiên phụ cùng đánh cướp quan ngân, sự hậu đã ra tay ám hại, chẳng những giết người diệt khẩu, giữ kín bí mật tuyệt đối, mà còn có thể độc chiếm quan ngân.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Đúng vậy. Lệnh tôn lúc sinh tiền đã gây nhiều tội ác, bị phái Hoa Sơn trục xuất, bị giết vì tham tiền tài, có thể nói chết là đáng tội. Nhưng còn tiên phụ cả đời hành hiệp trượng nghĩa, mọi người đều biết. Một cái chết nhẹ như lông hồng, còn một cái chết nặng như Thái Sơn, nếu Tiêu Nhất Phong quả đúng là hung thủ thì tính mạng phải do tại hạ định đoạt.

Tiêu Ngọc Yến tuy tin nghe Phùng Vũ Lâm, lòng rất căm hận, song dẫu sao cũng có chút không đành lòng, nghe Diêu Kiệt nói vậy, bất giác nảy sinh sự tính toán khác, vờ thở dài nói:

- Thiếu hiệp nói rất hữu lý, Ngọc Yến thật không nên tranh giành với thiếu hiệp.

- Vậy thì cô nương dẫn tại hạ...

Tiêu Ngọc Yến tiếp lệnh:

- Không phải vội, thời gian hãy còn sớm, Ngọc Yến còn phải hỏi thiếu hiệp điều này nữa. Không bao lâu nữa sự thật sẽ được sáng tỏ, thiếu hiệp phải chăng định thanh toán Tiêu Nhất Phong ngay tại chỗ?

Diêu Kiệt lắc đầu.

- Vì sao vậy?

- Tiêu Nhất Phong công lực chẳng kém, cho dù tại hạ có thể hạ sát y báo thù, nhưng cũng hao tổn rất nhiều nội lực, vạn nhất Cao Như Đăng thừa cơ ra tay, tại hạ nhất định đỡ nhiều lành ít.

Tiêu Ngọc Yến trở mắt:

- Vì lẽ gì Cao Như Đăng lại ra tay với thiếu hiệp?

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Vì hai mươi vạn lạng quan ngân, có sự hiện diện của tại hạ, y đừng mong lấy đi một chữ.

Tiêu Ngọc Yến sửng sốt:

- Thiếu hiệp muốn độc chiếm ư?

Diêu Kiệt nhấn mạnh giọng:

- Tiền tài của quan, trả lại cho quan, đó là tâm nguyện của tại hạ và cũng là di chí của tiên phụ.

- Đó là việc của thiếu hiệp, nhưng đối với Ngọc Yến thì thù giết cha và hận nhục mẹ không còn dằn nén được nữa. Ngọc Yến nhường một bước, giao Tiêu Nhất Phong vào tay thiếu hiệp cũng không hề gì, nhưng thiếu hiệp phải kết toán nợ máu với y ngay tại chỗ, bằng không...

Diêu Kiệt ngắt lời:

- Nếu tại hạ không báo thù Tiêu Nhất Phong tại chỗ thì cô nương tính sao?

Tiêu Ngọc Yến đánh giọng:

- Thì Ngọc Yến sẽ không đưa thiếu hiệp đến chỗ cất giấu quan ngân, như vậy sẽ không ai ngăn cản Ngọc Yến giết Tiêu Nhất Phong báo thù tiết hận.

Vừa dứt lời, người đã phóng qua cửa sổ, thân pháp nhanh như tia chớp.

Diêu Kiệt chẳng ngờ có vậy, vội lớn tiếng nói:

- Cô nương hãy khoan, có gì thưa mà nói...

Đồng thời cũng tung mình qua cửa sổ ra ngoài. Khi chàng ra đến hậu viện thì Ngọc Yến đã phi thân lên bờ tường, tung mình ra ngoài đường phố.

Diêu Kiệt đâu dám chậm trễ, tuy biết rõ khinh công mình kém hơn đối phương một bậc, song vẫn vận hết toàn lực tung mình đuổi theo, quyết không để Tiêu Ngọc Yến tẩu thoát.

Lúc này tuy đã canh một song chợ đêm vẫn chưa tan, trên đường phố vẫn còn nhiều người đi lại.

Khi vừa hạ chân xuống đường, Diêu Kiệt liền quét mắt nhìn hai bên, nhưng chẳng còn nhìn thấy bóng dáng Tiêu Ngọc Yến đâu cả.

Chàng bắt giác lặng người, đứng thừ ra tại chỗ.

Biến cố đột ngột này hoàn toàn ngoài dự liệu của chàng, nếu phen này kế hoạch bất thành, rồi đây khó mà tìm lại được tung tích kẻ thù.

Diêu Kiệt sau một thoáng ngẩn người, lòng liền tức nẩy ý, vội phóng nhanh về phía khách điểm Trường Phát, nếu Tiêu Nhất Phong và Cao Như Đăng bất kỳ bên nào chưa lên đường, chàng vẫn còn cơ hội bám theo sau đến địa điểm cất giấu quan ngân.

Chỉ thoáng chốc, Diêu Kiệt đã có mặt trước khách điểm Trường Phát, sau một thoáng ngẫm nghĩ, chàng quyết định vượt tường mà vào.

Trước tiên, chàng đến nắp bên cửa sổ phòng Tiêu Nhất Phong, nín thở ngưng thần lắng nghe một hồi biết bên trong phòng đã không có người.

Sau đó, chàng lại đến gian phòng của nhóm Kim Dao Minh, bên trong cũng không còn một ai.

Lúc này chàng bắt đầu cảm thấy hoang. Đêm cuối thu giá lạnh, mà trán chàng ướt đầm mồ hôi.

Vừa lúc có một điểm tiểu nhị đi tới, Diêu Kiệt liền chặn lại hỏi:

- Có biết một vị Cao gia ở trọ gian thượng phòng nào không?

- Vị Cao gia đến từ kinh thành phải không? Ông ấy trọ Ở khu nhà phía Đông, nhưng hiện giờ đã đi khỏi rồi.

Diêu Kiệt thoáng chau mày:

- Đã đi khỏi bao lâu rồi?

- Chừng thời gian một tuần trà.

Diêu Kiệt vội cảm tạ, ra khỏi khách điểm Trường Phát với cõi lòng và bước chân trĩu nặng khôn cùng.

Khi đang bước xuống bậc cấp, bỗng một người đi đến trước mặt chàng, hỏi hả nói:

- Lão đệ sao lại ở đây?

Thì ra là Phàn Cửu, Diêu Kiệt vui mừng khôn xiết liền tức phần chấn tinh thần.

Phàn Cửu nói tiếp:

- Phàn mỗ khi nãy bám theo bọn tay sai của Cao Như Đăng đến chỗ cất giấu quan ngân, nắp trong bóng tối, sau đó Tiêu Ngọc Yến đi một mình đến, nàng ta lên báo với Tiêu Nhất Phong là lão đệ đã ẩn nấp tại chỗ dự định xong rồi. Khi vừa nghe vậy, Phàn mỗ liền nhận thấy nhất định đã xảy ra biến cố, nên tức khắc đi tìm lão đệ. Thật ra việc gì đã xảy ra vậy?

Diêu Kiệt gượng cười:

- Thật hoàn toàn bất ngờ, cũng may là tôn giá tìm gặp tại hạ, không thì hoài công rồi. Hãy mau dẫn tại hạ đến chỗ cất giấu quan ngân. Chúng ta vừa đi vừa nói cũng được.

Phàn Cửu liền nắm lấy bắp tay Diêu Kiệt nói:

- Nói vậy chúng ta đi nhanh lên.

Chưa dứt lời đã tung mình lên, nhấc lấy Diêu Kiệt với tốc độ cực nhanh phóng đi về phía cửa Đông.

Diêu Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Địa điểm không phải ở Phong Lâm Độ sao?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đó cũng là điều bất ngờ, xem ra vụ cướp quan ngân rất có thể không liên quan đến Châu Bách Long..

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi:

- Lão đệ có biết Tiêu Ngọc Yến ngấm ngầm giở trò quái quỷ gì không?

Diêu Kiệt thở dài:

- Việc rất giống dài...

Đoạn bèn sơ lược kể cho Phàn Cửu nghe.

Phàn Cửu có vẻ trầm ngâm nói:

- Không chừng Tiêu Ngọc Yến quả đúng là con gái của Ngụy Quân Bình.

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Mười bốn năm trước, khi Ngụy Quân Bình đột nhiên mất tích, vợ y là Hà Linh Chi đã bỗng theo đứa con gái lên bốn đến tìm Tiêu Nhất Phong hỏi thăm tin tức, từ đó cũng biệt vô âm tín, hẳn là...

Diêu Kiệt tiếp lời:

- Vậy tin tức Tiêu Ngọc Yến có được là đúng sự thật ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Có lẽ là không sai.

Buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Hiện tất cả mọi người đều nhắm mắt nhắm mũi Tiêu Nhất Phong, xem chừng phen này y đã đến ngày tận số rồi.

Diêu Kiệt lắc đầu cười khẩy:

- Trước khi sự thật về tiên phụ ngộ hại sáng tỏ, chưa thể để y chết được.

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ lão đệ định tạm cứu mạng y sao?

- Châu Bách Long đã chết, nội tình chỉ còn mình Tiêu Nhất Phong được biết, nếu y lại bị Tiêu Ngọc Yến giết chết, sự thật sẽ không bao giờ được sáng tỏ nữa, và mối huyết hải thâm cừu của tại hạ cũng không thể nào báo được.

Phàn Cửu nhún mày:

- Rõ là tạo hóa trở trêu, đến lúc ấy chúng ta sẽ tùy cơ ứng biến.

Hai người phóng đi như bay, trong khi nói chuyện đã vượt qua hơn năm mươi dặm đường, trước mặt đã hiện ra một cửa cốc chật hẹp.

Phàn Cửu thấp giọng hỏi:

- Trong cốc có một sơn động, quang ngân chính là được cất giấu trong ấy, phía trước thế nào cũng có người do Cao Như Đăng bố trí canh phòng, chúng ta hãy bỏ đường chính, theo đường núi kia mà tiến vào.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Nhưng e khinh công của tại hạ khó mà theo kịp tôn giá, tôn giá hãy đi trước một bước.
- Hãy theo Phàn mỗ.

Phàn Cửu trong khi nói đã nắm lấy tay Diêu Kiệt nhắc lên, Diêu Kiệt liền cảm thấy người nhẹ hẫng, cùng Phàn Cửu phóng lên một tảng đá to cao hơn ba trượng.

Liên tiếp mấy lượt tung mình, hai người đã tiến vào con đường đá núi ngổn ngang và cây cối rậm rạp.

Phàn Cửu dừng lại khẽ nói:

- Sơn động kia ở ngay dưới chân chúng ta, để Phàn mỗ xem thử phải xuống bằng cách nào.

Diêu Kiệt vội đưa tay cản lại:

- Hãy khoan, Tiêu Nhất Phong đã bảo tại hạ ẩn nấp trong tối, bất thần ra tay vung kiếm chém đứt hai bàn tay của Cao Như Đăng, như vậy nhất định là phải có một nơi rất kín đáo, chỉ cần một cái tung mình là đến hiện trường ngay.

Phàn Cửu lẩm bẩm:

- Nơi cất giấu quang ngân hẳn là ở sâu trong sơn động, làm sao có thể tung mình một cái là đến được ngay nhỉ?

Diêu Kiệt ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Rất có thể trên nóc sơn động có lỗ hổng, chúng ta hãy tìm xem.

Phàn Cửu gật đầu phấn khởi:

- Nếu không nhờ lão đệ nhắc nhở, suýt nữa Phàn mỗ đã quên mất. Sự suy luận không sai, để Phàn mỗ đi tìm thử, lão đệ hãy đợi ở đây.

Không chờ ý kiến của Diêu Kiệt, Phàn Cửu đã tung mình phóng đi, chớp mắt đã biến mất trong màn đêm mịt mùng.

Diêu Kiệt cơ hồ một khoảnh khắc cũng không chịu được, nhưng tự biết khinh công kém xa Phàn Cửu, thay vì đuổi theo không kịp hai bên mất liên lạc, chỉ bằng cố gắng chờ đợi vẫn hơn.

Chốc lát sau Phàn Cửu trở lại hối hả nói:

- Lão đệ đoán không sai, quả đúng là có một lỗ hổng thông hắt đến nơi sâu nhất trong sơn động, nếu không nhờ ngửi thấy mùi khói đuốc, dù mười hôm nữa tháng cũng chưa chắc tìm ra được...

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Lỗ hổng ấy ở đâu?
- Cách đây không đầy một tầm tên bắn.

Diêu Kiệt như đã nóng lòng đến cực độ, nói nhanh:

- Vậy thì đi mau.

Phàn Cửu giơ tay cản lại:

- Chớ vội, chúng ta nên bàn tính kỹ trước, kéo đến lúc ứng phó không xong.

Diêu Kiệt chững bước, nhìn chột vào mặt Phàn Cửu, trong một thoáng, chàng chợt nhận thấy Phàn Cửu thật lão luyện vững vàng, và thầm mừng cho mình đã may mắn có được một trợ thủ đắc lực như vậy.

Phàn Cửu nghiêm nghị nói:

- Khi này Phàn mỗ có nhìn vào lỗ hổng, trong sơn động chỉ có hai cha con Tiêu Nhất Phong và Cao Như Đăng, Tiêu Nhất Phong tưởng là lão đệ đã mắc mưu, nên rất vững dạ. Còn Cao Như Đăng thì biết rõ Tiêu Nhất Phong có thể thừa cơ ra tay bất kỳ lúc nào, cũng hết sức thận trọng. So sánh thực lực thì Tiêu Nhất Phong yếu kém hơn, một khi quan ngân xuất hiện, cuộc chém giết sẽ xảy ra ngay. Đến lúc ấy chúng ta phải xen tay như thế nào, hãy bàn tính trước.

Diêu Kiệt thoáng ngẫm nghĩ:

- Để tại hạ ra mặt ngăn cản Tiêu Ngọc Yến động thủ trước, tôn giá khoan lộ diện...

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không ổn, hãy để Phàn mỗ dùng Ám Thanh Tử đả thương Cao Như Đăng và Tiêu Nhất Phong trước là hơn, kéo hao tổn tinh lực một cách vô ích.

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Vậy e rằng không ổn.

Phàn Cửu lạnh lùng:

- Lão đệ cố chấp quá. Hai người trước mắt cũng chẳng dễ đối phó, nếu không ra tay trước, chúng ta hẳn bị kém thế. Hơn nữa lại phải còn giữ lại mạng sống cho Tiêu Nhất Phong, khác nào trong lúc chiến đấu với mạnh hổ lại để một con rắn độc trong túi áo, vậy là hết sức nguy hiểm.

Diêu Kiệt không muốn mất thời gian nên nói:

- Đến lúc ấy hẵng tùy cơ ứng biến, chúng ta đi nhanh lên.

Phàn Cửu ngoắc tay:

- Hãy theo Phàn mỗ.

Lỗ hổng ấy do thiên nhiên tạo thành, to cỡ giếng nước, xung quanh đầy cỏ gai, điều kỳ diệu là lỗ hổng này nằm chênh chếch, bên trên thấy rõ bên dưới, nhưng bên dưới lại không thấy được bên trên.

Hai người nằm mọp trên miệng lỗ nhìn xuống, chỉ thấy Cao Như Đăng và Tiêu Nhất Phong đang đứng đối diện nhau, còn Tiêu Ngọc Yến thì đứng sau lưng Tiêu Nhất Phong và cầm sẵn trường kiếm trong tay.

Chỉ nghe Tiêu Nhất Phong hỏi:

- Chẳng hay Cao huynh có mang theo ngân phiếu không?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Chẳng những mang theo mà còn ghi sẵn số bạc, khi kiểm xong quan ngân, sẽ trao cho tôn giá ngay.

- Số bạc là bao nhiêu?

Cao Như Đăng giơ hai ngón tay đen ngòm lên:

- Hai mươi vạn lượng. Cao mỗ đã nói rồi, một chữ cũng không lùi, nhưng sau khi xong việc tôn giá phải thực hiện đúng như lời hứa.

Tiêu Nhất Phong cười ha hả:

- Ngọc Yến đã bằng lòng thì Tiêu mỗ còn cản trở làm gì?

Bỗng chìa tay ra nói tiếp:

- Có thể cho Tiêu mỗ xem qua ngân phiếu trước không?

Cao Như Đăng gật đầu, từ trong tay áo lấy ngân phiếu ra, chậm rãi mở ra nói:

- Nơi đổi ngân phiếu này là hiệu Hòa Thành ở kinh thành, đó là ngân hiệu lớn nhất của Cao mỗ. Cao mỗ đã phải khó khăn lắm mới tạo dựng được tín dụng trong kinh thành, nhất định không vì hai mươi vạn lạng bạc nhỏ nhoi này mà để mất uy tín, tôn giá tin được chứ?

Tiêu Nhất Phong sau khi xem rõ tấm ngân phiếu, ha hả cười nói:

- Đương nhiên là tin được, nhưng chẳng hay tấm ngân phiếu này có thể đổi được tại các ngân hiệu khác không?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Bảy tỉnh miền Bắc, chín tỉnh miền Nam, bất kỳ ngân hiệu nơi nào cũng đổi được.

- Vậy tốt lắm. Chẳng hay chúng ta trao đổi như thế nào?

Cao Như Đăng cười:

- Tôn giá đã chấp thuận hôn sự giữa Cao mỗ và Ngọc Yến cô nương, sau này Cao mỗ còn phải gọi tôn giá là nhạc phụ. Thế nhưng trong lúc này Cao mỗ vẫn phải đề phòng, dĩ nhiên là phải kiểm xong quan ngân mới có thể trao ngân phiếu cho tôn giá.

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Vậy là rất phải lẽ. Bây giờ Tiêu mỗ xin đưa Cao huynh đến chỗ cất giấu quan ngân.

Cao Như Đăng ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ quan ngân lại không phải đã cất giấu trong sơn động này sao?

Tiêu Nhất Phong mặt thoáng hiện vẻ cười nham hiểm, không trả lời, chậm rãi từ trong lòng rút ra đôi phan quan bút được rèn bằng hàn thiết vạn năm.

Cao Như Đăng mắt rực tinh quang, chậm chậm lui ra sau ba bước.

Tiêu Nhất Phong mỉm cười nói:

- Xin Cao huynh chờ hiểu lầm.

Vừa dứt lời, người đã vọt lên cao hơn trượng, hai cánh tay hệt như đại bàng xòe cánh, mỗi bút chia ra đâm vào hai mõm đá nhỏ trên vách núi.

Chỉ nghe “rẹt” một tiếng, vách đá đã tự động di chuyển sang bên, hiện ra một cửa đá.

Thì ra trong sơn động này còn có sơn động khác, và còn được lắp đặt máy móc điều khiển, thật đã phải tốn rất nhiều tâm trí và sức lực.

Tiêu Nhất Phong khoát tay nói:

- Ngọc Yến, hãy lấy ngọn đuốc trên vách xuống và đi trước dẫn đường Diêu Kiệt và Phàn Cửu đang theo dõi trên miệng lỗ hổng thấy vậy, bắt giác đều sững sờ.

Phàn Cửu khẽ nói:

- Lão đệ, bây giờ phải làm sao đây?

Diêu Kiệt trầm ngâm lặng thinh, bỗng nghe “bình” một tiếng, thì ra nhóm Tiêu Nhất Phong ba người đã tiến vào sơn động kia, cánh cửa đá lại tự động khép vào, trong sơn động đã trở nên tối mịt.

Phàn Cửu khẽ kêu lên:

- Hồng rồi!

Diêu Kiệt bình tĩnh nói:

- Đừng vội. Tiêu Nhất Phong đã nói với tại hạ, kẻ cướp bạc là Cao Như Đăng, bảo tại hạ ẩn nấp, chờ khi quan ngân xuất hiện, sẽ bắt thần xuất kiếm chém đứt hay tay Cao Như Đăng. Qua cuộc đối thoại vừa rồi,

rõ ràng Tiêu Nhất Phong đã tự thú nhận chính y mới là kẻ chủ mưu vụ cướp quan ngân, qua đó chứng tỏ chỗ này không phải là nơi ẩn nấp mà Tiêu Nhất Phong đã định trước cho tại hạ.

Phàn Cửu trở mắt:

- Vậy là còn có chỗ khác nữa ư?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy.

- Tìm kiếm bằng cách nào đây?

Diêu Kiệt mỉm cười:

- Dĩ nhiên là vẫn với phương pháp trước, ngọn đuốc trong tay Tiêu Ngọc Yến lửa khá to, bốc lên rất nhiều khói, sao tôn giá không sử dụng chiếc mũ linh mẫn của mình một lần nữa?

Phàn Cửu mừng rỡ:

- Lão đệ, làm nghề trộm đạo cũng đâu phải là chuyện dễ dàng, phải thân nhẹ, chân nhanh, mũi nhạy, tai thính, và dĩ nhiên chẳng thể thiếu một đôi mắt trộm...

Diêu Kiệt cướp lời:

- Đừng quên là phải có lòng dạ sắt đá, cho dù là tiền mua quan tài kẻ khác cũng trộm lấy như thường.

Phàn Cửu nhăn nhó:

- Lão đệ đừng vu oan cho Phàn mỗ, phân bạc nào Phàn mỗ cũng cứu giúp hết cho...

Diêu Kiệt ngát lời:

- Tại hạ hiểu, chỉ có mỗi mình tôn giá là một đạo tặc hiệp nghĩa, có tấm lòng bồ tát thôi.

Đoạn khoát tay nói tiếp:

- Tôn giá nhanh lên đi.

Phàn Cửu gật đầu:

- Lão đệ hãy theo sát Phàn mỗ.

Vừa dứt lời, người đã phóng vút đi. Diêu Kiệt cũng liền gỡ hết tốc lực khinh công theo sau.

Phàn Cửu trước tiên quan sát địa thế, nhận định hướng gió, sau đó mới chọn một vị trí đứng, hít mạnh vào ba hơi dài.

Bỗng khê reo lên:

- Phàn mỗ đã ngủi thấy rồi.

Diêu Kiệt vội hỏi:

- Ở đâu vậy?

Phàn Cửu đưa tay chỉ:

- Ở ngay phía trước không xa.

Đoạn cúi lom khom, vừa hít mạnh vừa chậm bước đi tới. Đi được chừng trăm bước thì Diêu Kiệt cũng đã ngủi thấy mùi khói nặc nồng.

Hai người lần theo mùi tìm tới, sau cùng đã phát hiện ra mùi khói từ trong khe một tảng đá tỏa ra.

Khe đá ấy rất hẹp, chỉ vừa đủ chui lọt một người.

Diêu Kiệt nói:

- Tôn giá hãy ở đây đoạn hậu cho tại hạ...

Phàn Cửu ngắt lời:

- Không được, xem tình hình có lẽ đang là lúc gay go, đâu thể để Phàn mỗ ở lại đây được.

Diêu Kiệt giọng cảm khái:

- Thật không giấu giếm, tại hạ chỉ muốn tự tay dùng Phích Lịch Kiếm giết chết kẻ thù chứ không muốn trông cậy vào Âm Thanh Tử của tôn giá.

Tôn giá hãy ở lại đây là hơn. Nếu tại hạ có bề gì cũng phải có người thu liệm thi thể chứ.

Phàn Cửu chau mày lắc đầu:

- Lão đệ nói vậy đâu phải, kẻ thù của lão đệ cũng chính là kẻ đã khiến Phàn mỗ phải mang tội danh đánh cướp quan ngân, để cho Phàn mỗ được nhìn thấy kẻ ấy bị lão đệ giết chết, vậy chẳng phải là điều vui sướng ư? Đi mau. Lỗi nhải mãi e là sẽ lỡ việc mất.

Diêu Kiệt khẽ buông tiếng thở dài, đoạn nghiêng người chui vào khe đá.

Khe đá chênh chếch đi xuống và khúc khuỷu.

Lần mò đi được hơn trăm bước thì không còn thẳng người đi được nữa, hai người đành nằm xuống bò tới.

Được hơn mười trượng, thì đã trông thấy ánh lửa và nghe tiếng cười rồn rảng. Diêu Kiệt thò đầu nhìn, nơi chàng cách mặt đất chừng hai trượng, nếu nghe theo lời Tiêu Nhất Phong, từ đây phóng xuống. Cao Như Đăng quả khó thoát khỏi bị chém đứt tay.

Dưới đất có sáu chiếc rương gỗ, trong số có bốn chiếc đã được mở ra, thấy đều đựng đầy những nén bạc năm mươi lạng.

17. Người Chết Sống Lại

Cao Như Đăng buông tiếng cười vang, hồi lâu mới ngưng cười, trầm giọng nói:

- Mỗi nén năm mươi lạng, mỗi rương là một ngàn nén, bốn rương tổng cộng đúng hai mươi vạn lạng.

Tiêu Nhất Phong lạnh lùng:

- Số quan ngân này lẽ ra là của Cao đà chủ, Tiêu mỗ theo đến đây chẳng qua là muốn được chia một phần, ngân phiếu Cao đà chủ đã hứa xin trao cho Tiêu mỗ.

Cao Như Đăng ha hả cười to:

- Ngọc Diện Hiệp, lời nói của tôn giá có vấn đề, chính Cao mỗ theo tôn giá đến đây, sao tôn giá lại nói...

Bỗng cười hăng hắc lạnh lùng nói tiếp:

- Để Cao mỗ nói cho tôn giá biết, phục binh do tôn giá sắp đặt đã không đến, chẳng những vậy mà còn rõ âm mưu của tôn giá từ lâu rồi.

Tiêu Nhất Phong biến sắc mặt, hai tay đột nhiên vung lên, đôi Phán Quan Bút nhanh như chớp điểm thẳng vào mặt Cao Như Đăng.

Thốt nhiên, sau lưng y vang lên tiếng quát lạnh lạnh:

- Tiêu Nhất Phong, muốn sống thì đừng động đây.

Thì ra Tiêu Ngọc Yến đã giở thanh đoản kiếm vào sau tim Tiêu Nhất Phong.

Tiêu Nhất Phong lặng người, kinh hãi nói:

- Ngọc Yến, sao ngươi lại đối xử với phụ thân...

Chưa dứt lời, Tiêu Ngọc Yến đã trầm giọng nói:

- Tiêu Nhất Phong, đừng vờ vĩnh nữa, người là kẻ thù đã giết cha nhục mẹ của bốn cô nương, hôm nay người đã đến ngày tận số rồi.

Tiêu Nhất Phong hơ hải:

- Ngọc Yến, người đừng mắc mưu kẻ khác, người là cốt nhục thân sinh của ta mà.

Cao Như Đăng mặt đầy vẻ hung tợn, cười khẩy nói:

- Ngọc Diện Hiệp, điều bí mật này chính Cao mỗ đã tiết lộ với Ngọc Yến cô nương, vì để Ngọc Yến cô nương tin nơi Cao mỗ, và để cho tôn giá tâm phục khẩu phục, Cao mỗ bắt buộc phải nêu ra chút bằng chứng.

Ngưng chốc lát, chậm rãi nói tiếp:

- Hồi mười bốn năm về trước, sau khi đánh cướp quan ngân đắc thủ, tôn giá đã cứu một người đang bị đàn sói tấn công tại Bắc Thương Châu, người ấy vừa câm vừa điếc, nên tôn giá đã giữ người ấy bên mình để sai bảo. Thật ra, người ấy không hề câm điếc, chẳng qua tôn giá có mắt như mù thôi. Tôn giá có nằm mơ cũng không ngờ đến người ấy chính là Thiết Vỹ Long Giang Lưu Vân lão Thất trong Thất Long Hội.

Tiêu Nhất Phong nhướn mày:

- Y là Giang Lưu Vân ư?

Cao Như Đăng cười hăng hắc:

- Cao mỗ đã bảo lão Thất tiềm phục bên cạnh tôn giá với mục đích dò la nơi cất giấu quan ngân, nhưng không ngờ lại được chứng kiến một hành vi xấu xa của tôn giá...

Trầm giọng nói tiếp:

- Hà Linh Chi bỗng theo Ngọc Yến cô nương đến tìm tôn giá hỏi thăm tin tức của Ngụy Quân Bình, tôn giá có thể trả lời là không biết hoặc giết quách đi để trừ hậu hoạn, nhưng tôn giá lại niềm nở tiếp đãi, lén bỏ thuốc loạn tình vào trong nước trà, để khiến Hà Linh Chi phải chịu ô nhục. Sự hậu là Hà Linh Chi vì Ngọc Yến cô nương, đã không quản tử hống hết lời van xin tôn giá nuôi dưỡng Ngọc Yến cô nương, rồi sau đó treo cổ tự tuyệt. Chẳng rõ tôn giá thật sự giữ lời hay là Ngọc Yến cô nương linh lợi khả ái, mới nuôi dưỡng nên người.

Nhưng không ngờ lại để một mầm họa, hôm nay phải đòi mạng tôn giá để báo mối thù giết cha nhục mẹ khi xưa.

Tiêu Nhất Phong mặt mày tái ngắt, vội nói:

- Ngọc Yến, đừng mắc mưu Cao Như Đăng, đó chẳng qua là y muốn lợi dụng người thôi. Sau khi người giết ta, nhất định y sẽ không buông tha cho người đâu. Ngọc Yến, xin người hãy...

Cao Như Đăng ngắt lời:

- Bởi công tôn giá đã nuôi dưỡng Ngọc Yến khôn lớn nên người, Cao mỗ xin cho tôn giá biết điều này, Ngọc Yến chính là con dâu của Cao mỗ, lẽ nào Cao mỗ lại giết nàng ta?

Tiêu Nhất Phong ngó người, tức giận quát:

- Họ Cao người không hề có con cái, chớ dối gạt người.

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Nhưng Cao mỗ có một minh linh nghĩa tử là Phùng Vũ Lân, người yêu của Ngọc Yến, tôn giá có thể yên tâm rồi chứ?

Tiêu Nhất Phong bất giác bật lên một tiếng sững sốt.

Tiêu Ngọc Yến trầm giọng quát:

- Tiêu Nhất Phong, lẽ ra bốn cô nương phải moi tìm người ra để tế vong linh song thân, nhưng vị tình người mười bốn năm nuôi dưỡng bốn cô nương, thôi thì để cho người chết được toàn thây...

Cao Như Đăng bỗng giơ tay lớn tiếng nói:

- Ngọc Yến cô nương, hãy khoan động thủ.

Tiêu Ngọc Yến nhướng mày:

- Chẳng lẽ còn để y sống sao?

Cao Như Đăng không đáp, chỉ dùng tay ra dấu với nàng, sau đó cất bước đi về phía hai chiếc rương chưa mở ra.

Lúc này Phàn Cửu đã chen lên nằm bên Diêu Kiệt, khẽ nói:

- Lão đệ bao giờ chúng ta động thủ đây?

Diêu Kiệt không đáp, chỉ dùng khuỷu tay thúc nhẹ y một cái, ra ý bảo y đừng lên tiếng.

Cao Như Đăng lúc này đã mở nắp một chiếc rương lên, bên trong thì ra là một đồng xương khô, xem chừng có đến năm sáu người.

Cao Như Đăng cúi xuống lấy từ trong rương ra một chiếc túi da, chậm rãi nói:

- Ngọc Yến cô nương, cô nương hãy bình tĩnh, trong chiếc túi này chính là Tỷ Ngộ Đình chấn động giang hồ của lệnh tôn, vậy thì lệnh tôn đúng là đã ngộ hại rồi.

Tiêu Ngọc Yến nghiêng rằng:

- Cao gia, hãy để tiểu nữ giết chết kẻ thù...

Cao Như Đăng thấp giọng quát:

- Hãy khoan, Cao mỗ còn phải thỉnh giáo Ngọc Diện Hiệp vài điều...

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói:

- Ngọc Diện Hiệp, dấu sao tôn giá cũng là nhân vật có tiếng tăm trong võ lâm, hẳn là không xem sự sống chết quá nghiêm trọng, đúng chẳng?

Tiêu Nhất Phong cười khẩy:

- Đừng hòng Tiêu mỗ van xin tôn giá tha mạng cho.

Cao Như Đăng cười:

- Cao mỗ không bao giờ dám mơ tưởng như vậy. Thế nhưng tôn giá hãy còn một hy vọng sống, không nên bỏ lỡ là hơn.

Tiêu Nhất Phong liền phẫn khởi hỏi:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Cao Như Đăng chậm rãi nói:

- Phụ thù bất công đới thiên, lẽ ra Ngọc Yến cô nương phải băm vằm tôn giá ra làm muôn mảnh, nhưng ơn dưỡng dục cũng cao sâu như trời biển, chẳng thể không báo đền, Cao mỗ có một cách vẹn toàn đôi bên.

Tiêu Nhất Phong trở mắt:

- Nói nghe thử xem.

Cao Như Đăng nghiêm giọng:

- Tôn giá hãy ném bỏ Phán Quan Bút, với tay không tiếp Ngọc Yến cô nương ba chiêu, nếu tránh được thì kẻ như tôn giá mạng to, từ đây ân thù kết thúc. Còn như không tránh khỏi, đó là lẽ trời linh hiển, tôn giá chết cũng nhắm mắt.

Tiêu Ngọc Yến vội phản đối:

- Cao gia, như vậy không được...

Cao Như Đăng ngắt lời:

- Ngọc Yến cô nương đã sắp trở thành con dâu của Cao mỗ, đâu thể không vâng lời Cao mỗ thế này?

Tiêu Ngọc Yến tuy mặt có vẻ hậm hực, nhưng không lên tiếng phản đối nữa.

Tiêu Nhất Phong thừa cơ ném đôi Phán Quan Bút xuống đất nói:

- Tiêu mỗ xin tuân mạng.

Cao Như Đăng gơ tay nói:

- Hãy khoan, với thân thủ của tôn giá, tránh khỏi ba chiêu của Ngọc Yến cô nương cũng chẳng phải khó khăn, cho nên phải có một điều kiện phụ kèm theo.

Tiêu Nhất Phong nhướng mày:

- Tôn giá nói đi.

Cao Như Đăng chậm rãi nói:

- Cao mỗ bình sinh rất căm ghét sự giả dối, từ khi bước chân vào chốn giang hồ đến nay bao giờ cũng thích gì làm nấy, do đó, trước nay đã bị những người chính phái trong giới võ lâm chê trách và khinh khi. Thế nhưng, Cao mỗ cũng chẳng xem những kẻ đã tự phụ chính phái ra gì...

Ngưng chốc lát, giọng nghiêm túc nói tiếp:

- Tuy nhiên, Cao mỗ hết sức kính trọng một người, tuy người ấy luôn trăm phương ngàn kế đối chọi với Cao mỗ, nhưng Cao mỗ không chút oán hận người ấy.

Tiêu Nhất Phong bỗng hỏi:

- Người ấy là ai?

Cao Như Đăng nhấn mạnh giọng:

- Diêu Thập Bạng, mạc nghịch chi giao của tôn giá.

Tiêu Nhất Phong bật lên một tiếng sững sốt, lặng thinh không nói gì nữa.

Phàn Cửu không nén được, lại khẽ nói:

- Lão đệ, xem ra chúng ta đành phải bỏ qua cho Hắc Trảo Long thôi.

Diêu Kiệt lại dùng khuỷu tay thúc mạnh y một cái.

Cao Như Đăng chậm rãi nói tiếp:

- Cao mỗ phen này đến đây không phải là vì hai mươi vạn lượng quan ngân này.

Tiêu Nhất Phong thoáng ngạc nhiên:

- Vậy chứ gì cái gì?

Cao Như Đăng gơ ba ngón tay lên - Vì ba việc, một là vén mở thân thế của Ngọc Yến cô nương, để nàng ta cùng Phùng Vũ Lân sớm nên duyên chồng vợ, hai là vạch trần bộ mặt giả dối của tôn giá, ba là điều tra sự mất tích của Diêu Thập Bạng...

Ngưng chốc lát, mỉm cười nói tiếp:

- Hẳn là tôn giá đã rõ điều kiện phụ, chính là muốn tôn giá nói cho mình bạch.

Tiêu Nhất Phong thoáng ngẫm nghĩ:

- Cao đà chủ có thể thủ tín chăng?

Cao Như Đăng cười lạnh lùng:

- Thất Long Hội từng giết người cướp của, từng làm biết bao điều thương thiên hại lý, nhưng chưa từng thất tín bao giờ.

Tiêu Nhất Phong ngẫm nghĩ một hồi, mới nói:

- Vậy thì xin mở chiếc rương cuối cùng kia ra.
- Trong chiếc rương ấy là hài cốt Diêu Thập Bằng ư?

Tiêu Nhất Phong gật đầu:

- Đúng vậy.

Diêu Kiệt rung động cõi lòng, co người toan phóng xuống.

Phàn Cửu vội đề giữ chàng lại, nói khẽ:

- Lão đệ, chớ vội, hãy chờ xem diễn biến ra sao.

Diêu Kiệt hít sâu một hơi, quả nhiên nằm im bất động, đưa mắt nhìn xuống, Cao Như Đăng không hề mở rương, chỉ buông tiếng thở dài:

- Diêu Thập Bằng chết trong tay mặc nghịch chi giao hãn cũng khó yên tâm dưới chín suối. Ngọc Diện Hiệp, tôn giá tàn ác quá.

Tiêu Nhất Phong cụp mắt xuống:

- Diêu Thập Bằng không phải do Tiêu mỗ sát hại. Tiêu mỗ chỉ hủy bỏ võ công của y mà thôi.

Cao Như Đăng trở mắt:

- Ồ, vậy chứ ai sát hại?

Tiêu Nhất Phong ngẩng lên:

- Vô Địch Thần Tiên Châu Bách Long.

Cao Như Đăng gật gù:

- Quả nhiên Châu Bách Long đã có nhúng tay.
- Tiêu mỗ cùng Châu Bách Long sau khi đánh cướp quan ngân tại Thương Châu đã đang đem mua một trăm xe tào, ngầm giấu quan ngân vận chuyển đến đây chôn giấu, hơn nữa lúc hành động lại mạo danh Cẩm Y Đạo Phàn Cửu, những tưởng không ai hay biết, nào ngờ vẫn bị Diêu Thập Bằng điều tra ra.

Cao Như Đăng giọng chua xót:

- Rất tiếc là Diêu Thập Bằng tuy điều tra được quan ngân là do hai người đánh cướp nhưng lại không phát hiện được tâm địa hiểm ác của hai người.

Tiêu Nhất Phong nói tiếp:

- Diêu Thập Bằng đến Phong Lâm Độ trách mắng bọn này và bảo phải trao ra quan ngân, bọn này đã giả vờ bằng lòng, trên đường đến đây, Tiêu mỗ đã ra tay ám toán, dùng Nghịch Huyết Thủ hủy bỏ võ công Diêu Thập Bằng...

Ngưng chốc lát nói tiếp:

- Tiêu mỗ chỉ muốn y dừng buộc bọn này trao ra quan ngân nữa, nhưng Châu Bách Long lại dùng Nhuyễn Tiên siết cổ y đến chết.

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Diệt cỏ không trừ tận gốc, xuân đến hắt lại mọc. Vì sao lúc bấy giờ lại không giết luôn đứa con trai độc nhất của Diêu Thập Bằng?
- Đó là vì Tiêu mỗ đã hết sức ngăn cản.

Cao Như Đăng lại cười khẩy:

- Kể ra tôn giá cũng còn có chút lương tâm.

Ngưng chốc lát, bỗng lại hỏi:

- Một trăm xe tảo hân cũng có một trăm xa phu, có lẽ đều bị giết cả rồi chứ gì?

- Đó là do tình thế bắt buộc.

Cao Như Đăng giơ ngón tay cái lên:

- Tàn ác thật đúng mức, có lẽ Châu Bách Long cũng là chết dưới tay tôn giá chứ gì?

Tiêu Nhất Phong lắc đầu:

- Tiêu mỗ không hề sát hại Châu Bách Long.

Cao Như Đăng lại cau mày lẩm bẩm:

- Lạ thật, vậy thì ai đã sát hại Châu Bách Long thế nhỉ?

- Tiêu mỗ cũng hết sức thắc mắc.

Cao Như Đăng thở ra một hơi dài:

- Đăng nào thì y cũng đã gặp báo ứng. Tôn giá đã không sát hại Diêu Thập Bằng và lại ngăn cản Châu Bách Long diệt trừ hậu duệ của y, nếu tôn giá tránh được ba chiêu kiếm của Ngọc Yến cô nương, khi Diêu Kiệt tìm đến báo thù, Cao mỗ sẽ đứng ra nói hộ, yêu cầu y tha chết cho tôn giá. Tuy nhiên, tôn giá phải hứa với Cao mỗ một điều ngay bây giờ.

Tiêu Nhất Phong trở mắt:

- Lại còn điều kiện nữa ư?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Không kể được là điều kiện, chỉ cần tôn giá quỳ trước hài cốt của Diêu Thập Bằng và cung kính dập đầu vái ba lạy, sau đó mở nắp rương ra để Cao mỗ điều tể một phen.

Dứt lời, vung chân hất đôi Phán Quan Bút dưới chân Tiêu Nhất Phong sang bên, quay sang Tiêu Ngọc Yến khoát tay nói:

- Ngọc Yến cô nương hãy nói tay.

Tiêu Ngọc Yến liền rút kiếm về đứng sang bên.

Phàn Cửu hớn hở khoe nói:

- Thật không ngờ Cao Như Đăng lại có tâm ý như vậy, quả làm rạng rỡ mặt mày cho hắc đạo.

Diêu Kiệt chau mày:

- Như vậy trái lại đã làm rắc rối cho tại hạ.

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Rắc rối gì?

- Lẽ lẽ một phía của Tiêu Nhất Phong chưa chắc đúng sự thật, trong khi Châu Bách Long đã chết không còn đối chứng.

Phàn Cửu ngắt lời:

- Lát nữa hẵng liệu, hãy xem Tiêu Nhất Phong đã quỳ xuống thật, để xem Cao Như Đăng xử lý thế nào.

Diêu Kiệt đưa mắt nhìn, thấy Tiêu Nhất Phong quả nhiên đã quỳ xuống trước chiếc rương gỗ đóng kín.

Tiêu Nhất Phong giọng trĩu nặng nói:

- Diêu huynh, tiểu đệ thật hết sức hối hận.

“Cốp, cốp, cốp” liên tiếp đập đầu lạy ba cái. Nghe tiếng vang, có lẽ đã toác da đầu chảy máu.

Diêu Kiệt bất giác buông tiếng thở dài trĩu nặng. Phàn Cửu khẽ nói:

- Xem ra Tiêu Nhất Phong quả là hối hận thật, và những lời nói vừa rồi cũng đáng tin, kẻ đã sát hại lệnh tôn rất có thể là Châu Bách Long.

Diêu Kiệt không màng đến những lời nói của Phàn Cửu, đắm mắt nhìn vào Tiêu Nhất Phong. Chỉ thấy Tiêu Nhất Phong chậm chậm đưa hai tay lên, mở nắp rương ra.

Thốt nhiên Tiêu Nhất Phong rút lên thảm thiết, một cánh tay phải đã lìa khỏi vai bay đi. Liền theo đó, một chuỗi cười to ghê rợn vang lên, và một bóng người từ trong rương phóng ra như bay.

Phàn Cửu khẽ reo lên:

- Châu Bách Long!

Diêu Kiệt sửng sốt:

- Không trông lầm chứ?

- Lão đệ hãy xem.

Diêu Kiệt đưa mắt nhìn, quả đúng là Châu Bách Long. Lúc trong ngôi nhà lá, chàng từng xem xét thi thể của Châu Bách Long, xác định là tâm mạch đã bị chấn đứt, vậy mà giờ đây sống lại, vậy là sao thế này?

Chàng chợt nhớ đến những lời nói của Châu Hoài Anh, lá thư thành khẩn nhưng lại hàm ý không rõ rệt kia...

Chỉ nghe Châu Bách Long cười hăng hắc nói:

- Xin chào Cao đà chủ.

Cao Như Đăng thần sắc hết sức điềm tĩnh, lạnh lùng nói:

- Thật không ngờ Vô Dịch Thần Tiên lại biến thành Vô Dịch Thần Chưởng.

Tiêu Nhất Phong tuy bị đứt mất một cánh tay, song chưa ngã xuống, trừng mắt nghiêng răng quát:

- Châu Bách Long... ngươi thật là tàn ác.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Nhất Phong lão đệ, lão đệ chẳng những tàn ác mà còn xảo trá hơn cả lão phu. Lão đệ phái người mang thư đến, lão phu đã tử tế với rượu thịt tiếp đãi y, không ngờ y lại cố ý làm rơi phong thư vào trong ly rượu của lão phu. Lão đệ, thì ra trong phong thư có tấm kịch độc, sau khi độc chết lão phu, lão đệ sẽ độc chiếm hai mươi vạn lạng quan ngân này, có đúng không nào?

Tiêu Nhất Phong dùng tay trái bụm lấy miệng vết thương, ngồi xuống dựa vào vách, lạnh lùng nói:

- Đó là may mắn cho ngươi, nhưng Tiêu mỗ định giết ngươi không phải là vì muốn độc chiếm quan ngân.

Châu Bách Long hất hàm:

- Vậy chứ là gì?

- Nghĩ đến việc ngươi hạ độc thủ với Thập Bàng huynh, thật đáng ghê tởm.

Châu Bách Long cười phá lên:

- Nhưng không ngờ đã bị lão phu phát giác, một chưởng đánh chết người mang thư rồi cải dạng thành lão phu, chẳng những lão đệ đã bị lừa mà kẻ khác cũng bị lừa.

Tiêu Nhất Phong cười khẩy:

- Có một người không bị lừa, đó là Diêu Kiệt, đứa con trai độc nhất của Diêu Thập Bàng.

Châu Bách Long cười khằng khặc ghê rợn:

- Lão phu chẳng hề xem tên tiểu tử đó ra gì, vì để bảo vệ hai mươi vạn lượng quan ngân, đã phải tổn bao tâm huyết mới có được, lão phu đã khổ luyện chương pháp mười bốn năm dài, nay có thể cam đoan là thiên hạ vô địch.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Cao mỗ là người luyện chương, qua sự ra tay khi nãy, tôn giá quả là không khoác lác...

Châu Bách Long ngắt lời:

- Cao đà chủ, đừng nói chuyện vãn vợ, sở dĩ lão phu đã để cho Tiêu Nhất Phong được sống trong mười bốn năm qua, và nghe theo lời y không trừ khử đứa con duy nhất của Diêu Thập Bàng, chẳng qua là để cho Tiêu Nhất Phong đứng ra tiêu thụ quan ngân. Cuối cùng Tiêu Nhất Phong đã không phụ lòng mong muốn của lão phu, tìm được tôn giá đến đây, giờ hãy trao ngân phiếu cho lão phu đi thôi.

Cao Như Đăng thần nhiem mỉm cười:

- Cao mỗ là thương nhân, dĩ nhiên không tiện từ chối cuộc giao dịch này, nhưng Cao mỗ hãy còn có điều e ngại.

Châu Bách Long trố mắt:

- Có điều e ngại gì?

Cao Như Đăng thẳng thắn:

- E rằng sau khi đã trao ngân phiếu, Cao mỗ sẽ không ra khỏi sơn động này được, hẳn là tôn giá không muốn cho mọi người biết về điều bí mật này.

Châu Bách Long sầm mặt:

- Cao đà chủ cũng khá thông minh đấy.

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Chẳng những vậy, Cao mỗ cũng sớm biết là tôn giá chưa chết.

Châu Bách Long ngắt người:

- Cao đà chủ đã sớm biết ư? Vậy xin hỏi, tôn giá đã biết được là nhờ đâu?

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Cao mỗ đã bảo Phùng Vũ Lâm hẹn gặp lệnh ái, giả vờ bảo tôn giá là do Diêu Kiệt sát hại, nếu như tôn giá đã chết thật thì lệnh ái nhất định sẽ bán tín bán nghi, nhưng lệnh ái lại rút nhuyễn tiên động thủ với Phùng Vũ Lâm ngay tại chỗ và mắng y đã ngậm máu phun người. Cao mỗ vốn đã hoài nghi về cái chết của tôn giá, phóng hỏa đốt nhà và thiêu luôn hài cốt, lại thêm dáng vẻ khác thường của lệnh ái, đã giúp cho mỗ khẳng định sự suy đoán trong lòng.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Cao minh lắm, cao minh lắm...

Đoạn chìa tay ra nói tiếp:

- Cho dù tôn giá liệu sự như thần thì bây giờ cũng phải trao ngân phiếu cho lão phu.

Cao Như Đăng lắc mạnh đầu, giọng đanh thép:

- Không bao giờ.

Châu Bách Long thấp giọng quát, đột nhiên một chương tung ra, liền theo đó là tiếng đá vỡ nứt, vách động lập tức bị lỗ.

Diêu Kiệt và Phàn Cửu nấp trong khe đá đều giật mình kinh hãi, đưa mắt nhìn nhau sững sờ.

Song Cao Như Đăng vẫn thản nhiên lạnh lùng nói:

- Thành thật mà nói, chưởng lực hùng hậu của tôn giá có thể nhất cử đánh chết Cao mỗ, nhưng Cao mỗ khuyên tôn giá không nên vọng động là hơn.

Châu Bách Long gằn giọng:

- Vậy thì hãy trao ngân phiếu ra đây.

Cao Như Đăng mỉm cười:

- Cao mỗ không tro ngân phiếu, mà muốn trao ra một món quý trọng khác.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Vật khác lão phu không thèm.

18. Ác Chiến Trong Sơn Động

Cao Như Đăng nhấn mạnh giọng:

- Cao mỗ xin nhắc tôn giá một điều, Cao mỗ phen này đến đây có dẫn theo lão Tam và lão Tứ.

Châu Bách Long cười khẩy ngắt lời:

- Bọn họ chẳng chịu nổi một ngón tay của lão phu.

Cao Như Đăng vẫn thản nhiên mỉm cười:

- Thôi thì nói rõ ra vậy. Lệnh ái Châu Hoài Anh hiện đang nằm trong tay hai người ấy, hẳn là tôn giá chẳng đến đổi cả tính mạng của lệnh ái cũng không màng đến chứ?

Châu Bách Long lại cười khẩy:

- Đừng mong dọa được lão phu.

Cao Như Đăng chậm rãi từ trong lòng lấy ra một gói vải ném xuống đất:

- Hãy xem đi, áo khoác và xoa hoàn của lệnh ái, kể cả ngọn nhuyễn tiên thành danh của tôn giá, hẳn là không phải lệnh ái đã tự nguyện trao ra chứ?

Châu Bách Long đưa chân đá, gói vải bung ra, khi đã trông rõ ngọn nhuyễn tiên thành danh của mình, y bất giác ngớ người.

Phàn Cửu khê nói:

- Hắc Trảo Long khá thật, lão đệ...

Chưa dứt lời, Diêu Kiệt đã tung mình phóng ra.

Diêu Kiệt đột nhiên từ trên không phóng xuống, tất cả mọi người hiện diện thấy đều sửng sốt, nhất là Châu Bách Long.

Diêu Kiệt chân vừa chạm đất liền quay sang Châu Bách Long vòng tay nói:

- Châu lão tiên sinh cuối cùng rồi cũng nói cho tại hạ biết kẻ thù đã sát hại tiên phụ.

Vừa dứt lời, “choang” một tiếng, trường kiếm đã rút ra cầm tay.

Châu Bách Long giơ tay nói:

- Hãy khoan.

- Châu lão tiên sinh còn gì để nói nữa?

Châu Bách Long thở dài:

- Lão phu trăm kén một hổ, hần là ý trời diệt ta. Người báo thù cho phụ thân, lão phu tuyệt đối không động thủ, nhưng phải chấp nhận lão phu vài điều.

Diêu Kiệt lạnh lùng:

- Nếu như có thể được.

Châu Bách Long giọng nảo nề:

- Việc này không liên quan đến Hoài Anh, con bé ấy lòng dạ lương thiện, tuyệt đối không được để cho Hắc Trảo Long làm hại.

Diêu Kiệt chưa kịp đáp, Cao Như Đăng đã xen lời:

- Tôn giá yên tâm, Cao mỗ không bao giờ tàn hại phụ nữ yếu đuối.

Châu Bách Long nhẹ gật đầu:

- Hai mươi vạn lượng quan ngân này người định xử lý thế nào?

Diêu Kiệt trầm giọng:

- Cướp của quan thì trả lại cho quan, đó là di chí của tiên phụ...

Đưa mắt nhìn Cao Như Đăng, nói tiếp:

- Hần là Cao đà chủ cũng không phản đối chủ trương của tại hạ chứ?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Xin nghe theo lời dặn bảo của thiếu hiệp.

Châu Bách Long hỏi tiếp:

- Theo lão phu được biết, quan phủ có treo thưởng năm vạn lượng bạc, nghe đâu người đã hứa cho Kim Đào Minh minh chủ Lý Ngọc Côn, chẳng hay có đúng vậy không?

Diêu Kiệt gật đầu:

- Đúng vậy, tại hạ nhất định sẽ tuân thủ lời hứa, không cần phiền lão nhọc tâm.

Châu Bách Long chậm rãi nói:

- Có điều này lão phu cần phải nói rõ, Lý Ngọc Côn chính là cháu khác họ của lão phu, và đã hứa gả Hoài Anh cho y. Phen này cũng bởi Kim Đào Minh cần khuếch đại môn phái, phí hộ rất lớn, nên mới bức thiết tiêu thụ quan ngân. Vụ cướp khi xưa không liên quan đến y, và y cũng không dính dáng gì đến việc sát hại Thập Bạng huynh, hãy niệm tình lão phu xuôi tay chịu chết, đừng làm hại y.

Diêu Kiệt gật đầu:

- Điều này thật tại hạ không ngờ đến, nhưng tại hạ xin tuân mạng.

Đoạn trầm giọng nói tiếp:

- Còn gì nữa không?

Châu Bách Long lắc đầu:

- Hết rồi, người động thủ đi, mong người hãy cho lão phu được chết một cách nhanh chóng.

Đoạn liền nhắm mắt lại.

Diêu Kiệt vốn tưởng ắt sẽ có một cuộc chiến đẫm máu, thật không ngờ kết cuộc lại nhẹ nhàng như vậy, cũng như rất nhiều điều thật khiến người ta thật không ngờ đến.

Chàng chậm chậm gờ trường kiếm lên, trở vào vùng tim Châu Bách Long, nhưng không đâm ngay.

Tiêu Nhất Phong lúc này bởi chảy máu quá nhiều, đã gần ngất xỉu bỗng lên tiếng nói lớn:

- Hiền điệt, hãy moi lấy tim gan của y trước...

Diêu Kiệt nghe vậy, lòng căm thù liền tức trào dâng, đâm mạnh kiếm tới...

Bỗng ngay khi ấy, một giọng trong trẻo thảng thốt vang lên:

- Phụ thân, phụ thân...

Diêu Kiệt không cần ngoảnh lại cũng biết đó là Châu Hoài Anh.

Châu Bách Long vụt mở bừng mắt, hữu chưởng toàn lực đẩy ra, Diêu Kiệt liền cảm thấy hổ khẩu thoáng tê dại, thanh trường kiếm đã trượt qua dưới nách Châu Bách Long.

Châu Hoài Anh lao như bay đến, theo sau là Lý Ngọc Côn cùng ba thủ hạ, một người trong số tay xách hai cái đầu người.

Lý Ngọc Côn hướng về Châu Bách Long nói:

- Cổn Địa Long và Hồn Giang Long đã bắt Hoài Anh biểu muội mang đi, may nhờ tiểu điệt gặp được, đã chém đầu họ rồi.

Đoạn khoát tay, hai đầu người liền tức từ trong tay gã đại hán kia bay ra, lăn long lóc đến chân Cao Như Đăng.

Châu Bách Long cười ha hả nói:

- Cao đà chủ hẳn là không ngờ có vậy phải không?

Cao Như Đăng nghiêng răng gần giọng nói:

- Châu Bách Long, hãy xuất chiêu đi, hôm nay Cao mỗ nhất quyết liều mạng với ngươi.

Châu Hoài Anh bỗng lớn tiếng nói:

- Cao đà chủ hãy khoan.

Đoạn đi đến trước mặt Diêu Kiệt, giọng náo nê nói:

- Diêu huynh, cho Hoài Anh thay cha chịu tội được chăng?

Diêu Kiệt lặng người, cổ trắn tỉnh nói:

- Lòng hiếu thảo của cô nương rất đáng kính, nhưng xin thứ cho tại hạ không thể vâng lời được.

Châu Hoài Anh thở dài:

- Diêu huynh, sớm muộn rồi thì cũng phải giết Hoài Anh thôi.

Diêu Kiệt nhượng mày:

- Cô nương nói vậy là sao?

Châu Hoài Anh giọng chua xót:

- Diêu huynh biết báo thù cha, Hoài Anh cũng vậy, nếu gia phụ bị giết, chắc chắn Hoài Anh sẽ động thủ với Diêu huynh. Vì tự vệ, Diêu huynh hẳn sẽ giết Hoài Anh, vả lại Hoài Anh cũng chẳng phải đối thủ của Diêu huynh, sao không để cho Hoài Anh được chết ngay bây giờ hầu kết liễu mối oán thù?

Diêu Kiệt thở dài:

- Nếu tại hạ may mắn diệt trừ được hung thủ, cô nương muốn trả thù, tại hạ sẽ xuôi tay chịu chết. Bây giờ xin cô nương hãy tránh ra, không thì kiếm hạ vô tình.

Giọng của chàng như đánh thép, không sao lay chuyển được.

Châu Bách Long gần giọng nói:

- Hoài Anh, đừng ngu xuẩn như vậy, để ta giết quách tên tiểu tử này cho rồi.

Vừa dứt lời đã vung tay phóng ra một chưởng, một luồng kinh phong đẩy Châu Hoài Anh ra xa hơn một trượng. Diêu Kiệt đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức vung kiếm, một luồng sáng lạnh nhắm ngay cổ Châu Bách Long bay tới.

Cao Như Đăng cũng tung mình lên, đôi Hắc Trảo chụp xuống đầu Lý Ngọc Côn, thế công vô cùng hung hiểm.

Bốn ngọn đao vàng của Kim Dao Minh sớm đã ra khỏi vỏ, lập tức triển khai thế giáp công, nên một trảo của Cao Như Đăng chưa thể đắc thủ.

Tiêu Ngọc Yến dĩ nhiên là lòng hướng về Cao Như Đăng, thanh đoản kiếm trong tay vung lên, cũng định gia nhập vào vòng chiến.

Châu Hoài Anh lách người cản lại nói:

- Cô nương không cần ra tay, oán có đầu, nợ có chủ, để mặc họ tự giải quyết lấy.

Tiêu Ngọc Yến cười khẩy:

- Đừng hiểu lầm, Ngọc Yến phải giúp Cao Như Đăng một tay.

Châu Hoài Anh ngạc nhiên:

- Vì sao vậy?

- Ngọc Yến là con thân sinh của Ngụy Quân Bình, phải báo thù giết cha.

Châu Hoài Anh sững sốt, hồi lâu mới thở dài nói:

- Vậy thì cô nương phải tính nợ với Tiêu Nhất Phong mới đúng chứ.

Tiêu Ngọc Yến ngoảnh lại nhìn, thấy Tiêu Nhất Phong bởi chảy máu quá nhiều đã tắt thở từ bao giờ.

Nàng bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt, thanh đoản kiếm trong tay cũng bất giác buông lỏng xuống.

Bên kia, Diêu Kiệt và Châu Bách Long đã giao chiến nhau hơn hai mươi chiêu. Phích Lịch Kiếm Pháp của Diêu Kiệt tuy nhanh như tia chớp, song chưởng pháp đã khổ luyện mười bốn năm trời của Châu Bách Long cũng lợi hại phi phàm, chưởng lực cực kỳ thâm hậu, đã khiến hơn hai mươi chiêu kiếm của Diêu Kiệt hoàn toàn vô hiệu.

Diêu Kiệt không những lòng thâm kinh hãi, mà còn cảm thấy hết sức bi ai, bởi cơ hội báo thù cho cha thật là mong manh.

Ngay khi ấy, Châu Bách Long liên tiếp tung ra ba chưởng, bức lùi Diêu Kiệt mười mấy bước.

Tình hình chiến đấu của Cao Như Đăng cũng không được như ý, nhóm Lý Ngọc Côn bốn người tuy thấy đều thọ thương, song Cao Như Đăng cũng áo quần tơi tả, người đã bị đao chém trúng mấy chỗ, máu me bê bết, chiến đấu hết sức vất vả.

Tuy nhiên, Cao Như Đăng vẫn lo sợ cho sự an nguy của Diêu Kiệt, vừa giao chiến vừa lớn tiếng nói:

- Diêu thiếu hiệp, hôm nay hy vọng thành công rất mong manh, chi bằng rút lui ngay, việc báo thù hãy để sau rồi hẵng liệu, Cao mỗ sẽ liều chết đoạn hậu cho thiếu hiệp.

Diêu Kiệt giọng kiên quyết:

- Đa tạ mỹ ý của Cao đà chủ, tại hạ đã chọn sơn động này làm nơi chôn thân rồi.

Trong khi nói, giốc hết toàn lực liên tiếp công ra ba chiêu.

Châu Bách Long dễ dàng tránh khỏi, vung chưởng phản công. Chưởng này vô cùng hung hiểm, tạo ra một cơn gió cuốn cao hơn ba thước, khiến Diêu Kiệt liên tiếp lùi sau mấy bước.

Đến đây, Diêu Kiệt đã có vẻ kiệt sức, như thể không còn đủ sức để công ra thêm một thế kiếm nữa.

Nhưng Châu Bách Long không thừa cơ tấn công, chỉ ha hả cười nói:

- Kiếm pháp của tiểu tử ngươi cũng khá lắm, nhưng đối với lão phu chẳng khác nào trẻ con múa gậy, không chịu nổi một đòn...

Ngung chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Nếu ngươi chịu rút kiếm chịu thua ngay, lão phu cũng không muốn khiến cố hữu không người nổi dõi tông đường, chỉ hủy bỏ võ công rồi tha cho ngươi sống.

Diêu Kiệt chưa kịp đáp, bỗng nghe Châu Hoài Anh lớn tiếng nói:

- Phụ thân, lão nhân gia...

Châu Bách Long gần giọng quát:

- Ngươi chớ nói nhiều, hãy canh giữ cửa động, không được để cho bất kỳ người nào thoát ra.

Diêu Kiệt cắn răng, dồn hết sức còn lại vào cánh tay phải, định xuất kỳ bất ý ném kiếm ra, nếu trúng thì sống, còn như trật thì đành nhắm mắt chờ chết.

Đột nhiên vung tay, trường kiếm bay đi như tia chớp, nhưng Châu Bách Long đã lẹ làng vung chưởng, đánh bật trường kiếm sang bên và rơi xuống đất.

Châu Bách Long cười gằn nói:

- Tiểu tử, ngươi đã muốn chết thì lão phu thành toàn cho ngươi vậy.

Vừa dứt lời đã vung tay phóng ra một chưởng.

Diêu Kiệt đứng yên nhắm mắt lại. Cao Như Đăng tung mình lên cao, thoát khỏi thế giáp công của nhóm Lý Ngọc Côn, từ trên không nhắm sau cổ Châu Bách Long chộp xuống, đồng thời hét to:

- Thiếu hiệp, chạy mau.

Thế trào của Cao Như Đăng đã khiến Châu Bách Long bất buộc phải triệt chiêu thu thế, tạt người sang bên tránh, thế là đã giải nguy cho Diêu Kiệt.

Diêu Kiệt lòng đã quyết, nếu không báo được thù cha thì cũng phải theo vong linh cha già nơi chín suối chứ không bỏ chạy.

Chàng nhắm chuẩn cơ hội, bỗng nhào lặn xuống đất, chộp lấy thanh trường kiếm đã ném ra khi nãy, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, dồn hết sức mình đâm thẳng vào trước ngực Châu Bách Long.

Châu Bách Long buông tiếng cười hăng hắc, vung tay phóng ra một chưởng.

“Bình” một tiếng, Diêu Kiệt bị đánh văng bay đi, va mạnh vào vách đá, một vòi máu tươi từ miệng chàng phun ra.

Ngay từ đầu, bất cứ ai cũng có thể nhận thấy Diêu Kiệt quyết không phải là đối thủ của Châu Bách Long, kết cuộc như vậy là điều không sao tránh khỏi, vậy mà Cẩm Y Đạo Phàn Cửu lại không ra tay trợ giúp Diêu Kiệt, và thậm chí cũng không hề ném một ngọn ám khí nào, điều ấy thật là quái lạ.

Cao Như Đăng vốn đã giơ cao bàn tay đen ngòm, toan gỡ chiêu thức thí mạng chộp vào sau tim Châu Bách Long, đột nhiên quay người, nắm lấy cổ tay Diêu Kiệt, tung mình phóng ra cửa động.

Lý Ngọc Côn giơ đao ngăn cản, Tiêu Ngọc Yến liền tức vung động thanh đoản kiếm trong tay, liên tiếp công ra ba chiêu.

Cao Như Đăng phóng đi rất nhanh, tuy xách theo Diêu Kiệt đang thọ trọng thương, một cái tung mình cũng xa hơn mười trượng.

Châu Bách Long quát to:

- Chạy đâu cho thoát.

Châu Bách Long vừa định đuổi theo...

Bỗng có người nói:

- Châu lão tiên sinh, xin tạm dừng bước.

Vừa dứt tiếng, người đã xuất hiện, thì ra là Cẩm Y Đạo Phàn Cửu.

Châu Bách Long ngẩn người, còn Lý Ngọc Côn thì lập tức nháy mắt với thủ hạ sẵn sàng ra tay.

Phàn Cửu mỉm cười nói:

- Chư vị không nên có thái độ thù nghịch với Phàn mỗ.

Châu Bách Long trầm giọng hỏi:

- Các hạ đến đây làm gì?

Phàn Cửu vẫn mỉm cười:

- Phàn mỗ khét tiếng giang hồ về sử dụng Âm Thanh Tử, khi nãy ở trong khe đá, từ trên cao chỉ cần phóng ra một ngọn Âm Thanh Tử là chiến cuộc hiện nay đã khác hẳn.

Lý Ngọc Côn bỗng ha hả cười to:

- Thì ra là các hạ đã phản bội lại Diêu Kiệt.

Châu Bách Long sầm mặt:

- Lão phu không nhận thịnh tình ấy, Âm Thanh Tử của các hạ chưa chắc đã làm gì được lão phu.

Phàn Cửu thản nhiên:

- Châu lão tiên sinh không cần phải giành phần thắng về mình, hiện phải giải quyết hai mươi vạn lạng quan ngân này như thế nào, đó mới là vấn đề cấp thiết.

Châu Bách Long trầm giọng:

- Các hạ có cách giải quyết ư?

Phàn Cửu gạt đầu:

- Không sai, Phàn mỗ đã lộ diện dĩ nhiên là phải giúp ý kiến cho lão tiên sinh. Thế nhưng Phàn mỗ phải hỏi điều này trước...

Phàn Cửu chưa dứt lời, Châu Bách Long bỗng tung mình lên cao, toan đuổi theo Cao Như Đăng và Diêu Kiệt.

Song Châu Bách Long người vừa cất lên, bỗng lại rơi trở xuống, thì ra là Châu Hoài Anh đang nắm chặt hai chân lão.

Châu Bách Long chới hai chân liên hồi và quát:

- Nha đầu, buông tay ra mau.

Châu Hoài Anh cố hết sức ôm chặt Châu Bách Long, quyết không chịu buông và van vãn:

- Phụ thân, hãy buông tha cho họ đi thôi.

Châu Bách Long trừng mắt chau mày, nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Châu Hoài Anh lại ngoảnh ra sau nói:

- Ngọc Côn, đừng làm hại Ngọc Yến cô nương.

Lý Ngọc Côn quả nhiên vâng lời Châu Hoài Anh, nghe nói liền triệt chiêu thu thế, đồng thời khoát tay ra hiệu cùng thủ hạ lùi sau mấy bước.

Tiêu Ngọc Yến ngoảnh lại ngược mắt nhìn Châu Hoài Anh, đoạn tung mình phóng đi theo sau Cao Như Đăng và Diêu Kiệt.

Châu Bách Long tức giận nói:

- Nha đầu thật không biết lợi hại, để cho Cao Như Đăng và tên tiểu tử Diêu Kiệt tẩu thoát là việc nhỏ, ta làm sao giải quyết số quan ngân này đây?

Châu Hoài Anh biết lúc này ba người đã ra khỏi sơn động, mới buông tay ra nói:

- Xin phụ thân hãy nguôi giận, đó là vì nữ nhi không muốn phụ thân giết quá nhiều người thất đức thôi.

- Hay nhỉ, người dám giáo huấn ta hả?

Phàn Cửu bỗng xen lời:

- Lão tiên sinh hãy nguôi giận, họ đã đi xa và có thể báo quan, phải nhanh chóng giải quyết số quan ngân này mới được.

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp:

- Trong chưởng kinh của lão tiên sinh dường như có hàm chứa Hủ Cốt Công phải không?

Châu Bách Long cười ha hả:

- Các hạ quả là người hiểu biết, đó chính là Hủ Cốt Chưởng đã thất truyền lâu năm trong võ lâm. Tên tiểu tử Diêu Kiệt đã bị trúng một chưởng, sau bảy ngày chắc chắn toàn thân xương cốt sẽ mục nát mà chết.

Phàn Cửu chậm chậm gật đầu:

- Vậy thì Phàn mỗ có một cách.

Châu Bách Long trở mắt:

- Cách gì hãy nói mau...

Phàn Cửu tiếp lời:

- Lão tiên sinh hãy cho biết phương pháp chữa thương, rồi Phàn mỗ sẽ đi tìm Cao Như Đăng, buộc y không được báo quan và trao ngân phiếu, bằng không, Phàn mỗ không cho y biết phương pháp chữa thương, Diêu Kiệt chắc chắn phải chết.

Châu Bách Long nhú mày:

- Các hạ nghĩ là Cao Như Đăng bằng lòng trao ra ngân phiếu hai mươi vạn lạng quan ngân ư?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Cao Như Đăng xem ra rất có nghĩa khí.

Châu Bách Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Nếu xong việc, các hạ muốn thù lao thế nào?

- Ngân phiếu thuộc lão tiên sinh, còn hai mươi vạn lạng quan ngân này thuộc về Phàn mỗ.

- Các hạ có cách tiêu thụ số quan ngân to tát này ư? E rằng chẳng dễ đâu.

Phàn Cửu mỉm cười tự tin:

- Phàn mỗ cả đời sống bằng nghề trộm đạo, việc tiêu thụ quan ngân vốn là chuyên môn mà.

Châu Bách Long gật đầu:

- Được, lão phu bằng lòng.

Lý Ngọc Côn bỗng nói:

- Hãy khoan, làm sao mà biết được các hạ sẽ thủ tín?

Phàn Cửu phá lên cười:

- Lý minh chủ đã quá lo xa rồi. Nếu mà Phàn mỗ mà có lòng giúp Diêu Kiệt thì khi nãy đã phóng ra Âm Thanh Tử ám toán Châu tiên sinh rồi. Qua đó đủ thấy Phàn mỗ chẳng muốn giúp ai mà cũng chẳng muốn

đắc tội ai, chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này mà mưu lợi cho mình thôi. Hơn nữa, nếu làm cho Châu lão tiên sinh tức giận, mặt đất tuy rộng lớn, Phàn mỗ cũng chưa chắc thoát khỏi được bàn tay của lão tiên sinh.

Châu Bách Long ha hả cười nói:

- Phàn Cửu, các hạ đúng là một củ gừng già, lão phu tin rồi.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một quyển sách nhỏ, đến gần ngọn đuốc mở ra xem.

Ngoài bìa quyển sách nhỏ ấy có bốn chữ “Hủ Cốt Đại Toàn”.

Phàn Cửu ánh mắt rục lên, liền cất bước theo sau Châu Bách Long.

Song Châu Hoài Anh đã kéo y lại, lạnh lùng nói:

- Đúng là biết mặt mà không biết lòng. Diêu thiếu hiệp đã kết giao làm một người bạn.

Phàn Cửu cười ha hả trả đũa:

- Diêu Kiệt đã xem cô nương là hồng phấn tri kỷ, rõ cũng là đui mù.

- Khi này bốn cô nương đã báo đền hết ơn tri ngộ cho y rồi.

Phàn Cửu mỉm cười:

- Phàn mỗ bây giờ cũng chẳng phải cũng đang vì y mà thọ giáo phương pháp chữa thương với lệnh tôn là gì?

Châu Hoài Anh buông tiếng cười khẩy, không thèm đếm xỉa đến Phàn Cửu nữa.

Chỉ nghe Châu Bách Long nói:

- Các hạ hãy đến đây xem, phương pháp chữa thương viết ở đây này.

Phàn Cửu quay người đi về phía Châu Bách Long.

19. Hiệp Đạo Tổ Oan Tình

Một ngôi nhà nhỏ nằm sâu trong rừng trúc, bên trong ánh đèn leo lét, dưới đất là một chiếc chiếu, Diêu Kiệt nằm trên ấy, sắc mặt trắng bệch, hơi thở gấp rút, hiển nhiên đã bất tỉnh nhân sự.

Cao Như Đăng ngồi bệt dưới đất cạnh Diêu Kiệt, mặt mày ủ dột rầu rĩ, vết đao thương trên người y đã được bó thuốc nhưng áo quần chưa thay, đáng vẻ hết sức thảm não.

Đột nhiên trong rừng trúc có tiếng chân vang lên.

Cao Như Đăng đứng phắt dậy, ngưng thần lắng nghe và ra chiều giới bị.

Tiếng chân bước gần dần, vẻ mặt Cao Như Đăng bỗng thư giãn, và sải bước đi ra cửa đón. Một bóng người lách vào, thì ra là Phùng Vũ Lân, nghĩa tử của Cao Như Đăng.

Cao Như Đăng vội hỏi:

- Vũ Lân, Ngọc Yến đâu? Đã mời được Hồ đại phu đến chưa?

Phùng Vũ Lân khẽ đáp:

- Hải nhi cùng Ngọc Yến đến Lạc Hà, vừa định đi tìm Hồ đại phu thì lại gặp Cẩm Y Đạo Phàn Cửu...

Cao Như Đăng ngắt lời:

- Phàn Cửu đã nói gì?

- Y bảo thương thế của Diêu Kiệt có mời đại phu đến mấy cũng vô dụng, chỉ y là biết phương pháp chữa trị thôi.

-Ồ! Y đâu?

- Vì chưa được nghĩa phụ cho phép nên hài nhi không dám tự ý quyết định, Ngọc Yến đang cùng y ở cách đây ba dặm, hài nhi đến đây bẩm báo trước, xin nghĩa phụ định đoạt.

Cao Như Đăng khoát tay:

- Hãy bảo y mau đến đây, nhưng phải hết sức thận trọng, lưu ý xem có ai theo dõi không?

- Tuân mạng!

Phùng Vũ Lân vội bỏ đi ngay. Chừng một tuần trà sau, tiếng bước chân lại vang lên.

Liên sau đó, Phàn Cửu cùng Phùng Vũ Lân và Tiêu Ngọc Yến lần lượt bước vào nhà.

Phàn Cửu vừa vào đến cửa đã khoát tay với Phùng Vũ Lân và Tiêu Ngọc Yến nói:

- Hai người hãy ra ngoài cẩn thận canh phòng, Phàn mỗ phải bàn với Cao đà chủ một đại sự cơ mật.

Hai người đưa mắt nhìn Cao Như Đăng, Cao Như Đăng gật đầu, hai người mới sải bước ra ngoài.

Phàn Cửu đi đến bên Diêu Kiệt, đưa tay sờ lên mũi và tim, đoạn lắc đầu nói:

- Hủ Cốt Chương thật là bá đạo.

Cao Như Đăng nhướng mày:

- Diêu thiếu hiệp bị trúng phải Hủ Cốt Chương đã lâu vắng bật trong võ lâm ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy, sau bảy ngày toàn thân xương cốt sẽ mục nát mà chết!

- Tôn giá bảo là có phương pháp chữa trị ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Phải, Phàn mỗ sẽ chữa trị cho Diêu thiếu hiệp ngay, nhưng trước tiên Cao đà chủ phải chấp nhận Phàn mỗ một điều.

Cao Như Đăng cười khẩy giọng khinh bỉ nói:

- Quả đúng như Cao mỗ đã tiên liệu, cho giá đi!

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Tạm cho mượn ngân phiếu hai mươi vạn lượng quan ngân sử dụng!

Cao Như Đăng tức giận gằn giọng:

- Mượn ư? Sao không thẳng thẳng nói là thừa cơ uy hiếp cho rồi? Người có còn nhân tính không hả?

Phàn Cửu cười nhún nhúm:

- Quả tình là mượn thật, Phàn mỗ cam đoan sẽ hoàn trả trong vòng ba hôm.

- Cho dù là mượn hay uy hiếp cũng vậy, hai mươi vạn lượng quan ngân cũng chẳng là gì đối với Cao mỗ. Tuy nhiên, người phải chữa khỏi thương thế cho Diêu thiếu hiệp trước đã!

- Vậy là Cao đà chủ đã bằng lòng rồi chứ gì?

Cao Như Đăng trầm giọng:

- Cao mỗ tuy là người trong giới hắc đạo, nhưng lòng dạ không đen tối, đã nói là quyết giữ lời.

Phàn Cửu nhếch môi cười cay đắng, đoạn ngồi xổm xuống bên cạnh Diêu Kiệt, vung tay chỉ điểm vào người Diêu Kiệt.

Cao Như Đăng bỗng quát to:

- Hãy khoan!

Đưa bàn tay đen ngòm ra cản lại, trầm giọng nói:

- Người định làm gì vậy?
- Chữa thương cho Diêu thiếu hiệp!
- Chữa bằng cách nào?
- Nhất thời cũng khó thể nói rõ, chỉ cần Cao đà chủ tin ở Phàn mỗ là được rồi.

Cao Như Đăng rút tay về, trầm giọng nói:

- Cao mỗ xin nói trước, tôn giá tuy khinh công trác tuyệt, nhưng nếu có gì dối trá, tôn giá cũng đừng mong thoát khỏi ngôi nhà này.

Phàn Cửu vừa vung chỉ điểm vào người Diêu Kiệt vừa nói:

- Phàn mỗ với Diêu thiếu hiệp cũng kể được là bạn bè với nhau, hơn nữa trong đời Phàn mỗ cũng chỉ kính trọng mỗi mình Diêu Thập Bạng, lẽ nào lại đi ám toán hậu duệ của ông, Cao đà chủ hãy yên tâm.

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Vậy thì sao tôn giá lại dùng sự chữa thương uy hiếp, đòi hỏi hai mươi vạn lạng bạc?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Cao đà chủ tiếc phải không?

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Hai mươi vạn lạng bạc chẳng là gì đối với Cao mỗ cả.

Phàn Cửu đứng lên thở dài nói:

- Kỳ thực đó là Phàn mỗ có uẩn khúc riêng thôi.

Cao Như Đăng xẵng giọng:

- Cao mỗ không muốn nghe những lời nhân nghĩa đạo đức của tôn giá...

Đưa tay chỉ Diêu Kiệt nói:

- Tại sao Diêu thiếu hiệp vẫn còn hôn mê?

Phàn Cửu giọng nghiêm túc:

- Thương thế do Hủ Cốt Chương gây ra không phải tầm thường, trước tiên phải giữ vững khí huyết gân mạch cho kẻ thọ thương, rồi sau mới giải trừ chất độc Hủ Cốt, cuối cùng còn phải bồi công dưỡng nguyên, vừa rồi Phàn mỗ chỉ mới tiến hành chữa trị giai đoạn một thôi.

- Phải bao lâu mới hồi tỉnh?

- Chừng nửa giờ sau mới có thể giải trừ chất độc cho Diêu thiếu hiệp, kể từ lúc hồi tỉnh, nhanh nhất cũng phải một giờ mới xong.

- Vậy thì trước khi Diêu thiếu hiệp hồi tỉnh, tôn giá đừng hòng rời khỏi đây một bước.

Phàn Cửu mỉm cười:

- Khi chưa có ngân phiếu, Phàn mỗ đâu thể bỏ đi được.

Bổng hạ giọng nói tiếp:

- Nhân lúc này, Cao đà chủ bằng lòng nghe niềm uẩn khúc trong lòng Phàn mỗ chăng?

Cao Như Đăng lại cười khẩy:

- Nếu như tôn giá không sợ mồm miệng thì cứ mà bịa đặt, Cao mỗ không bao giờ tin.

Phàn Cửu thở dài:

- Đừng nói là Cao đà chủ nhểc mắng Phàn mỗ thế này, mà lát nữa đây Diêu thiếu hiệp hồi tỉnh nhất định cũng sẽ quở trách Phàn mỗ. Thật ra thì Phàn mỗ cũng không ngờ đến kết cuộc lại như thế này.

- Cao mỗ tuy chưa gần gũi với Diêu thiếu hiệp, nhưng cũng có nghe nói về con người của y rất là quang minh lỗi lạc, chẳng khác gì phụ thân, lẽ nào lại quở trách hạng tiểu nhân như tôn giá?

Phàn Cửu cười chua chát:

- Cao đà chủ đã mắng lầm người rồi!

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Cao mỗ trong đời chỉ mắng lầm mỗi Diêu Thập Bạng một người, không thì ngày nay đâu có xen vào việc này.

- Cao đà chủ hãy bình tâm nghe Phàn mỗ bày tỏ uẩn khúc trong lòng...

Ngưng chốc lát, nghiêm túc nói tiếp:

- Lúc Diêu thiếu hiệp ẩn nấp trong khe đá theo dõi, Phàn mỗ cũng có mặt bên cạnh.

- Ra vậy, Diêu thiếu hiệp đã rủ tôn giá đi cùng ư?

Phàn Cửu gật đầu:

- Không sai, hai người ẩn nấp trong khe đá tạm thời không hiện thân là vì muốn hiểu rõ sự thật. Theo sự suy luận của Diêu thiếu hiệp thì kinh dịch sẽ gặp ngày hôm nay là Cao đà chủ và Tiêu Nhất Phong, nào ngờ kẻ địch thật sự lại là Châu Bách Long.

- Chính Cao mỗ cũng không ngờ đến.

- Theo dự tính thì quan ngân xuất hiện, Diêu thiếu hiệp ra mặt, nhất định sẽ khiến Tiêu Nhất Phong và Cao đà chủ liên thủ giáp công. Diêu thiếu hiệp kiếm pháp tuy chẳng kém, nhưng cũng khó đương cự nổi hai người, vạn nhất gặp nguy hiểm, Phàn mỗ sẽ sử dụng Âm Thanh Tử trợ giúp...

Cao Như Đăng ngắt lời:

- Nghe đâu thủ pháp ném Âm Thanh Tử của tôn giá hết sức trác tuyệt, dù mặt đối mặt cũng khiến đối phương lúng túng, khó ứng phó nổi. Khi này tôn giá ở trong bóng tối và lại từ trên cao, nếu tôn giá mà ném ra Âm Thanh Tử thì chưa chắc Diêu thiếu hiệp thọ thương dưới tay Châu Bách Long.

Phàn Cửu cười áo não:

- Đó chính là uẩn khúc mà Phàn mỗ đã nói.

Cao Như Đăng lại cười khẩy:

- Thôi đừng nói nữa, nếu Diêu thiếu hiệp mà không thọ thương thì tôn giá làm sao có cơ hội vào hai mươi vạn lạng bạc?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Cao đà chủ đã hiểu lầm rồi! Trong đời Phàn mỗ tuy trộm cướp rất nhiều vụ, nhưng không đến nỗi thừa lúc kẻ khác lâm nguy mà trục lợi...

Ngưng chốc lát, nói tiếp:

- Diêu thiếu hiệp nhất quyết từ chối việc Phàn mỗ dùng Âm Thanh Tử trợ giúp, đó là do lòng hiếu thắng của tuổi trẻ mà nên. Nhưng Phàn mỗ lòng đã định, nếu Diêu thiếu hiệp có khả năng thủ thắng thì thôi, còn như gặp nguy hiểm thì Phàn mỗ sẽ ra tay trợ giúp, Châu Bách Long võ công tuy cao, nhưng cũng khó mà đối phó nổi với Âm Thanh Tử do tại hạ ném ra từ trong bóng tối.

Cao Như Đăng cười khẩy:

- Tôn giá nói nghe đằng hoàng tử tế lắm, nhưng khi này tôn giá lại không ra tay cứu giúp, nếu không nhờ Châu Hoài Anh ngăn cản thì Diêu thiếu hiệp với Cao mỗ hẳn đã táng mạng rồi.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Cao đà chủ lại lầm nữa rồi! Lúc bấy giờ Phàn mỗ đã cầm sẵn ba mươi hai ngọn Phi Vũ Tiễn trong tay, trong khi Châu Bách Long thừa thắng truy kích, Phàn mỗ liền hoàn phóng ra, Châu Bách Long khó mà tránh khỏi.

- Tôn giá tuy có chuẩn bị nhưng không hành động, vậy thì chỉ là nói suông còn gì?

- Châu Hoài Anh đã ngăn cản, Cao đà chủ và Diêu thiếu hiệp đã không còn nguy hiểm nên Phàn mỗ không cần phải phát ra Phi Vũ Tiễn nữa.

Cao Như Đăng gằn giọng:

- Trước khi Diêu thiếu hiệp trúng chưởng thì đã có dấu hiệu thua bại, tôn giá không thấy sao?

- Nhận thấy chứ!

- Vậy sao tôn giá không phát ra Phi Vũ Tiễn để cứu nguy cho Diêu thiếu hiệp? Hạng người táng tận lương tâm như Châu Bách Long mà tôn giá còn thương hại sao?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không phải thương hại mà là Hủ Cốt Chưởng đã cứu mạng y!

Cao Như Đăng trở mắt ngạc nhiên:

- Vậy nghĩa là sao?

Phàn Cửu nghiêng rằng:

- Khi Châu Bách Long vừa hiện thân thì Phàn mỗ đã quyết định, cho dù y không chết dưới kiếm Diêu thiếu hiệp thì cũng sẽ tán mạng dưới Ấm Thanh Tử của Phàn mỗ.

- Vậy sao tôn giá lại thay đổi ý định?

- Vì khi Châu Bách Long vừa xuất thủ thì Phàn mỗ đã phát hiện ra trong chưởng lực của y có hàm chứa Hủ Cốt Công.

Cao Như Đăng ngơ ngẩn:

- Lời nói của tôn giá khó hiểu quá!

- Dĩ nhiên là phải có nguyên do.

- Tôn giá nói nghe thử.

Phàn Cửu bỗng sầm mặt, nhướng mày hỏi:

- Cao đà chủ còn nhớ đã bao nhiêu năm chưa thấy Hủ Cốt Chưởng này không?

Cao Như Đăng ngẫm nghĩ một hồi mới đáp:

- Có lẽ đã hơn mười năm!

Phàn Cửu nhếch môi cười:

- Cao đà chủ nói quá rồi, Hủ Cốt Chưởng tuyệt tích giang hồ chỉ có tám năm ba tháng thôi!

Cao Như Đăng trở mắt:

- Tôn giá nhớ rõ quá!

Phàn Cửu lại hỏi:

- Cao đà chủ còn nhớ cơn sóng gió đã do Hủ Cốt Chưởng gây ra trong võ lâm khi xưa không?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Nhớ! Chưởng phong như bài sơn đảo hải, chiêu thức ảo diệu khôn lường, khi trúng chưởng sẽ xương mục thịt tiêu, bảy ngày ắt chết, giới võ lâm chẳng ai là không táng đởm kinh tâm.

- Thế nhưng, những kẻ bị chết dưới Hủ Cốt Chưởng thấy đều là hạng vô cùng gian ác.

Cao Như Đăng gật đầu tán đồng:

- Đúng vậy!

Phàn Cửu mắt ánh lên vẻ kỳ lạ:

- Cao đà chủ có biết người đã luyện thành Hủ Cốt Chưởng dương oai võ lâm đó là ai không?

Cao Như Đăng lắc đầu:

- Người trúng chưởng tức khắc hôn mê cho đến khi chết, nên không ai biết người đó là ai!

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Người đó họ Phàn, tên Dịch Tà, rất căm thù những kẻ gian ác!

Cao Như Đăng ngẩn người:

- Thì ra là đồng tông của tôn giá!

Ngưng chốc lát, trở mặt nói tiếp:

- Trông tôn giá thái độ nghiêm trang và lời lẽ có vẻ ca ngạo thế này, phải chăng là Phàn Dịch Tà có quan hệ thân thuộc với tôn giá?

Phàn Cửu ôm quyền:

- Cao đà chủ quả là pháp nhãn cao minh, chính là gia phụ!

Cao Như Đăng ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, nhưng giọng nói lại hết sức nhạt nhẽo:

- Ra vậy, thảo nào tôn giá biết phương pháp chữa trị thương thế Hủ Cốt.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Cao đà chủ lầm rồi, phương pháp chữa trị này là do Châu Bách Long vừa mới cho Phàn mỗ biết.

Cao Như Đăng ngó người lầm bầm:

- Lạ thật, vì sao y lại cho tôn giá biết?

- Dĩ nhiên là vì hai mươi vạn lượng bạc, nhưng Phàn mỗ lại có toan tính khác...

Cao Như Đăng ngắt lời:

- Cao mỗ đã hiểu phần nào rồi!

Phàn Cửu mỉm cười:

- Cao đà chủ khỏi nhọc tâm suy đoán, Phàn mỗ nói ra nhuệ úy ngay đây.

Ngưng chốc lát, chậm rãi nói tiếp:

- Gia phụ trong đời chỉ mê nghiên cứu chưởng pháp, trong khi Phàn mỗ trời sinh lại có đôi diệu thủ và đôi chân nhanh nhẹn, chỉ thích hợp để luyện khinh công và ám khí, từ bé đã ưa ném chim chĩa cá, hề gia phụ nhắc đến chưởng pháp là Phàn mỗ rùng mình.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Phải rồi, tính bẩm sinh mỗi người một khác, việc luyện võ phải dựa trên tư chất mà chọn lựa mới có thành tựu.

Phàn Cửu nói tiếp:

- Gia phụ lúc đầu còn ép buộc Phàn mỗ phải cố luyện, bắt đắc dĩ Phàn mỗ phải bỏ nhà ra đi.

- Lệnh tôn không đi tìm tôn giá sao?

Phàn Cửu cười chua chát:

- Cho dù gia phụ có tìm kiếm thì chưa chắc đã gặp. Về sau, Phàn mỗ đã theo nghề trộm đạo, với cá tính căm thù sự gian ác như gia phụ, không bao giờ lại nhìn nhận người con như Phàn mỗ nữa.

- Chẳng lẽ từ đó hai cha con không còn gặp lại nhau nữa?

- Có gặp một lần, chính là vào lúc tám năm ba tháng trước, suýt nữa là gia phụ đã dùng Hủ Cốt Chương lấy mạng Phàn mỗ rồi!

- Ờ ra vậy!

Phàn Cửu giọng náo nùng nói tiếp:

- Hẳn là Cao đà chủ cũng có nghe nói, Phàn mỗ tuy hành nghề trộm đạo nhưng hầu hết của cải lấy được đều dùng vào việc cứu người nghèo khổ.

Cao Như Đăng vẻ mặt dần dịu lại, gật đầu nói:

- Quả đúng là tôn giá đã nói thật!

- Lúc bấy giờ Phàn mỗ cũng đã giải thích với gia phụ như vậy, nên gia phụ mới tha mạng cho Phàn mỗ, khi ấy Phàn mỗ mới biết Hủ Cốt Chương đã xuất xứ từ gia phụ.

Cao Như Đăng vẻ trầm ngâm:

- Lệnh tôn đã đi đâu đến những tám năm ba tháng, và Châu Bách Long đã học được Hủ Cốt Chương từ đâu nhỉ?

Phàn Cửu gơ tay nói tiếp:

- Xin Cao đà chủ hãy nghe Phàn mỗ thư thả kể, lúc bắt giờ sự hiềm khích giữa hai cha con đã hoàn toàn tiêu tan, lẽ dĩ nhiên là hai cha con bắt đầu hàn huyên tâm sự, Phàn mỗ có ngờ ý là Hủ Cốt Chương quá ư bá đạo, và một khi xuất thủ là kẻ địch ắt phải táng mạng.

- Chẳng phải Cao mỗ bênh vực cho lệnh tôn, kẻ vạn ác mục xương mà chết cũng là đáng kiếp. Cao mộ cũng từng làm mưa làm gió và gây ra nhiều tội lỗi, nhưng cũng từng làm nhiều điều tốt, nên lệnh tôn mới không tìm đến Cao mỗ, vậy đủ chứng tỏ lệnh tôn không bao giờ giết chóc bừa bãi.

Phàn Cửu thở dài:

- Gia phụ đã dùng Hủ Cốt Chương hạ sát tất cả một trăm lẻ một người, trong số một trăm người chết quả rất đáng tội, nhưng có một người đã chết oan.

- Người đó là ai?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Việc đã qua nói ra cũng chẳng ích gì! Khi Phàn mỗ nói với gia phụ là người đó đã chết oan, gia phụ cũng thừa nhận. Nhưng sau khi đã thương đối phương, gia phụ không còn cứu chữa được nữa.

Cao Như Đăng thắc mắc hỏi:

- Vậy sao Châu Bách Long lại biết cách chữa trị?

- Xin Cao đà chủ bình tâm nghe Phàn mỗ từ từ kể...

Ngưng chốc lát, chậm rãi nói tiếp:

- Lúc bấy giờ gia phụ đã bảo là sẽ tìm một nơi kín đáo để tìm cách chữa trị, sau đó sẽ tìm một người chính trực để làm truyền nhân, hầu thừa kế chí hướng trừ gian diệt ác của ông, và hẹn năm năm sau sẽ gặp lại Phàn mỗ.

- Vậy hai cha con có gặp lại nhau đúng hẹn hay không?

Phàn Cửu chậm rãi lắc đầu:

- Kể từ đó không gặp lại nhau nữa! Cao đà chủ hắc là có thể mừng tượng được sự kinh ngạc của Phàn mỗ khi phát hiện trong chưởng pháp của Châu Bách Long có hàm chúc Hủ Cốt Công. Điều thiếu hiệp vì báo thù cha. Nhưng Phàn mỗ lại muốn tìm tung tích gia phụ, dĩ nhiên là Phàn mỗ phải đổi ý, không phát Phi Vũ Tiên, bởi nếu Châu Bách Long mà chết thì Phàn mỗ biết hỏi thăm ai về tung tích gia phụ?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Thật không ngờ lại có ân tình như thế này.

Ngưng chốc lát, bỗng lại hỏi:

- Nếu như Châu Bách Long không chống nổi Phích Lịch Kiếm Pháp của Điều thiếu hiệp, tôn giá định liệt thể nào?

- Phàn mỗ sẽ hiện thân ngăn cản và nói rõ nguyên ủy, khẩn cầu Điều thiếu hiệp tạm để lại mạng sống cho Châu Bách Long. Điều thiếu hiệp là người thông tình đạt lý, hắc không cự tuyệt.

- Nếu như Châu Hoài Anh không ngăn cản, Châu Bách Long đuổi theo, nhất định Điều thiếu hiệp tính mạng lâm nguy, tôn giá sẽ như thế nào?

- Phàn mỗ sẽ phóng ra ba mươi hai ngọn Phi Vũ Tiên ngay. Việc hỏi tìm tung tích gia phụ tuy quan trọng, nhưng chẳng thể không màng đến tính mạng của Điều thiếu hiệp. Tuy nhiên Phàn mỗ có cách lưỡng toàn.

Cao Như Đăng chú mắt:

- Cách lưỡng toàn thể nào?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Phàn mỗ chỉ phóng Phi Vũ Tiên vào khuỷu tay Châu Bách Long, khiến y không xuất chưởng được nữa chứ không lấy mạng y.

- Tôn giá nắm chắc như vậy ư?

Phàn Cửu mỉm cười có phần đắc ý:

- Phàn mỗ không có sở trường gì khác, nhưng thủ pháp phóng Âm Thanh Tử của Phàn mỗ khó có ai chống đỡ nổi.

Cao Như Đăng cười bông đùa:

- Một ngày nào đó Cao mỗ cũng muốn thử xem.

Phàn Cửu sầm mặt:

- Cao đà chủ chó có nói đùa.

Đoạn nghiêm giọng nói tiếp:

- Hủ Cốt Chưởng của Châu Bách Long công lực rất thâm hậu và còn biết phương pháp trị thương, hiển nhiên là do gia phụ truyền thụ.

Cao Như Đăng cau mày trầm ngâm:

- Hắc là lệnh tôn đã chọn y làm truyền nhân rồi! Lệnh tôn cả đời căm thù sự gian ác, phen này lại nổi giáo cho giặc, có lẽ là đã nhận lầm người.

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không phải đâu! Nếu như Cao đà chủ chọn truyền nhân, có khi nào lại chọn một người già nua không?

Cao Như Đăng ngó người:

- Vậy thì Châu Bách Long đã học được Hủ Cốt Chưởng từ đâu?

- Quả đúng là do gia phụ truyền thụ, nhưng có lẽ là do gia phụ đã bị dối gạt. Cho dù gia phụ đúng là đã chọn Châu Bách Long làm truyền nhân, nhưng cũng chẳng thể mất tích từ đó.

- Theo tôn giá thì...

- Bên trong hẳn là có vấn đề!

- Sao tôn giá không hỏi thẳng Châu Bách Long?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không được! Như vậy ắt đứt dây động rừng, do đó Phàn mỗ mới phải tạm mượn ngân phiếu của Cao đà chủ, chỉ cần giữ chút mưu kế là có thể tìm ra nguyên ủy.

Cao Như Đăng mỉm cười sőt sáng:

- Mưu kế gì hãy nói ra nghe xem, không chừng Cao mỗ có thể giúp tôn giá một tay cũng nên.

Phàn Cửu vòng tay cười:

- Xin đa tạ thịnh tình, Phàn mỗ đang cần Cao đà chủ tiếp sức đây.

Đưa tay chỉ Diêu Kiệt nói tiếp:

- Đã hơn nửa giờ rồi, Phàn mỗ phải chữa trị tiếp cho Diêu thiếu hiệp, lát nữa hẳn nói tiếp.

- Đoạn lại ngồi xổm xuống bên cạnh Diêu Kiệt, chăm chú xoa bóp các yếu huyệt khắp người chàng.

Cao Như Đăng lúc này đã hoàn toàn tin cậy Phàn Cửu, e ở bên cạnh khiến Phàn Cửu phân tâm, bèn cất bước ra khỏi nhà.

Cao Như Đăng sống trong giới hắc đạo nhiều năm, đã quen đi đường đêm, tuy trong tối vẫn có thể nhận ra được người và vật trong vòng trăm bước. Ngay khi y vừa ra khỏi cửa, chợt thấy một bóng đen lướt nhanh qua.

Đó là một bóng người, Cao Như Đăng hết sức quả quyết, song y giả vờ như không trông thấy, vẫn thản nhiên cầm cúi bước đi.

Đột nhiên, bóng người ấy đã im lìm hiện ra trước mặt. Cao Như Đăng sớm đã vận tụ công lực, vừa định vung tay chụp ra, nhưng nhìn kỹ thì ra là giáo chủ, cánh tay phải giơ lên liền dừng lại giữa không trung.

Châu Hoài Anh khẽ nói:

- Cao đà chủ, xin đừng lớn tiếng.

Cao Như Đăng buông tay xuống:

- Thì ra là Châu cô nương.

Châu Hoài Anh ngoắc tay:

- Xin mời Cao đà chủ đến đây nói chuyện.

Đoạn quay người đi đến chỗ cách xa ngôi nhà.

Cao Như Đăng theo sau đến hỏi:

- Châu cô nương có điều chi kiến giáo?

- Phàn Cửu có đến đây không vậy?

Cao Như Đăng gật đầu:

- Có!

- Để trị thương cho Diêu thiếu hiệp phải không?

Cao Như Đăng dĩ nhiên không tiện nói ra nguyên ủy, bởi dẫu sao Châu Hoài Anh cũng là con gái của Châu Bách Long, đề phòng vẫn hơn, nên giả vờ bực tức nói:

- Phải, tên trộm ấy đang trị thương cho Diêu thiếu hiệp, nhưng với cái giá là tám ngàn phiếu hai mươi vạn lạng bạc.

20. Bảo Tàng Nhữ Ác Ma

Châu Hoài Anh nào nùng nói:

- Tiểu nữ không tiện phê bình Cẩm Y Đạo Phần Cửu, phen này liều chết đến đây hoàn toàn là vì cứu Diêu thiếu hiệp, xin Cao đà chủ hãy tin vào lòng thành của tiểu nữ.

Cao Như Đăng gật đầu:

- Cao mỗ rất tin cô nương!

- Theo lời gia phụ, phương pháp trị thương đã cho Phần Cửu biết quả là không phải giả, có điều là thiếu một liều thuốc, nếu không có liều thuốc này, tuy tính mạng Diêu thiếu hiệp được bảo toàn nhưng sẽ mất hết võ công, như vậy còn đau khổ hơn là chết.

Cao Như Đăng kinh hãi:

- Có thật như vậy chăng?

- Cao đà chủ hãy tin lời tiểu nữ.

Cao Như Đăng thở dài:

- Dù Cao mỗ tin thì cũng chẳng cứu Diêu thiếu hiệp được.

Châu Hoài Anh vội tiếp lời:

- Tiểu nữ đã lấy trộm được liều thuốc ấy nên vội vàng liều chết đến đây, cần phải cho Diêu thiếu hiệp uống vào khi thi triển thủ pháp xong và người chưa hồi tỉnh, bằng không linh đơn diệu dược này cũng vô dụng.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc trao cho Cao Như Đăng.

Cao Như Đăng đón lấy nói:

- Đa tạ cô nương!

Quay người toan đi vào nhà.

Châu Hoài Anh bước nhanh tới cản lại:

- Cao đà chủ hãy khoan!

Cao Như Đăng chú mắt hỏi:

- Cô nương có điều cần Cao mỗ chuyển báo với Diêu thiếu hiệp phải không?

Châu Hoài Anh lắc đầu:

- Không, tiểu nữ chẳng còn gì để nói với Diêu thiếu hiệp cả, mà chỉ báo cho Cao đà chủ biết là chung quanh đây đã bị bao vây. Sau khi Diêu thiếu hiệp hồi tỉnh, mọi người nên rời khỏi ngôi nhà này, đến một nơi khác, tạm thời đừng nên ra mặt thì hơn.

Cao Như Đăng thâm kinh hãi, y vốn tưởng Phùng Vũ Lân với Tiêu Ngọc Yến canh phòng rất cẩn mật, vậy mà vẫn không hề phát giác.

Sau một thoáng ngần người mới nói:

- Cô nương có biết dụng ý của lệnh tôn không?

Châu Hoài Anh đáp nhanh:

- Đề phòng Phần Cửu bỏ trốn khi lấy được ngân phiếu trong tay. Tiểu nữ chẳng tiện ở lâu, xin cáo từ!

Đoạn liền tung mình phóng đi, chớp mắt đã thấy mất dạng trong bóng đêm.

Cao Như Đăng cũng vội bước nhanh vào nhà.

Lúc này Phàn Cửu cũng đã dừng tay, chỉ thấy y toàn thân ướt đầm mồ hôi, ra chiều hết sức mệt mỏi.

Vừa thấy Cao Như Đăng đi vào, Phàn Cửu liền lớn tiếng nói:

- Đã thành công rồi, chừng sau một tuần trà nữa, Diêu thiếu hiệp sẽ hồi tỉnh!

Cao Như Đăng đưa lọ thuốc ra nói:

- Hãy mau cho Diêu thiếu hiệp uống thuốc này vào, không thì sẽ mất hết võ công.

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Thuốc gì vậy?

Cao Như Đăng nói nhanh:

- Nếu không uống thuốc này trước khi hồi tỉnh, Diêu thiếu hiệp sẽ trở thành người bình thường, không biết chút võ công. Lão ma đầu Châu Bách Long khi cho tôn giá biết phương pháp trị thương đã giữ lại một chiêu, sau đó Châu Hoài Anh đã hay biết, nên đã lấy trộm thuốc đem đến đây ngay.

Phàn Cửu ngẫm nghĩ một hồi mới nói:

- Có đáng tin chẳng?

Cao Như Đăng quả quyết:

- Tuyệt đối đáng tin! Nếu không nhờ Châu Hoài Anh thì Cao mỗ mất mạng rồi. Nàng ta đã cứu giúp lẽ nào giờ lại giở kế hại người?

Phàn Cửu đành gật đầu:

- Đành phải mạo hiểm một phen thôi.

Cao Như Đăng trao lọ thuốc chop Phàn Cửu và nói:

- Để Cao mỗ phanh miệng Diêu thiếu hiệp ra cho tôn giá bỏ thuốc vào.

Đoạn bèn đưa tay bóp hai má Diêu Kiệt để chàng há miệng ra. Phàn Cửu lẹ làng mở nắp lọ thuốc, trút thuốc bột màu xanh nhạt rất thơm vào miệng Diêu Kiệt.

Sau đó, Cao Như Đăng vận nội lực đẩy thuốc vào bụng Diêu Kiệt.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, bất giác cùng thở phào ra một hơi dài.

Cao Như Đăng hỏi:

- Chừng bao lâu Diêu thiếu hiệp mới có thể hồi tỉnh?

- Chừng thời gian một tuần trà nóng!

Cao Như Đăng mỉm cười lắc đầu:

- Cho người hôn mê uống thuốc thật toát mồ hôi, ngoài kia gió rất mát, chúng ta đi ra dạo một lát cho khỏe.

Phàn Cửu ngồi xuống phanh mắt Diêu Kiệt ra xem một hồi, đoạn mới theo sau Cao Như Đăng đi ra khỏi nhà.

Ngước nhìn khung trời tối mịt, Phàn Cửu như vô vẩn cảm khái, thở dài nói:

- Cao đà chủ, Phàn mỗ lo cho Hoài Anh cô nương quá!

- Sợ Châu Bách Long phát giác ra việc nàng ta lấy trộm thuốc ư?

Phàn Cửu lắc đầu:

- Không phải, mà là lo lắng cho tương lai của nàng ta.

- Nghe đồn tôn giá là người đa mưu túc trí, mỗi lần trộm cướp đều tính toán rất kỹ nên chưa bao giờ thất bại. Việc đối phó với lão ma đầu Châu Bách Long khó khăn hơn việc trộm cướp rất nhiều, tôn giá phải tính thật kỹ mới được.

Phàn Cửu mỉm cười:

- Phàn mỗ đã có sẵn kế hoạch rồi!

Cao Như Đăng nghiêm giọng:

- Người nào cũng biết tính toán, nhưng thường thì đại đa số không được như ý.

- Phàn mỗ sẽ hết sức thận trọng. Cổ nhân có câu, mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, nếu thêm ba phần vận may, Phàn mỗ chắc chắn sẽ khiến cho Châu Bách Long thảm bại.

- Những mong là vậy!

- Cao đà chủ, về việc ngân phiếu...

Cao Như Đăng mau mắn trả lời:

- Yên tâm! Cao mỗ đã hứa là nhất định trao cho tôn giá, nhưng có điều Cao mỗ cảm thấy lo lắng cho tôn giá.

Phàn Cửu ngạc nhiên:

- Lo lắng gì kia?

- Chỉ sợ Châu Bách Long khi cầm được ngân phiếu trong tay, tức khắc sẽ hạ sát tôn giá, vậy thì mưu kế của tôn giá sẽ không còn thực thi được nữa.

Phàn Cửu cười khẩy:

- Châu Bách Long tạm thời chưa muốn giết Phàn mỗ đâu!

Cao Như Đăng ngạc nhiên:

- Tôn giá nói vậy là sao?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Đã là con người là phải có nhược điểm!

- Nhược điểm của Châu Bách Long là tham tài quá mức.

Phàn Cửu gật đầu:

- Đúng vậy, Phàn mỗ chính là nhắm vào nhược điểm này của y.

Đoạn kẻ tai Cao Như Đăng thầm thì một hồi.

Cao Như Đăng cau mày nói:

- Kế ấy cũng tạm có thể thực hiện, nhưng cần phải hết sức thận trọng, Châu Bách Long chẳng những chướng lực hùng hậu mà còn quỷ kế đa đoan, tuyệt đối không nên khinh xuất.

Phàn Cửu vòng tay:

- Xin đa tạ Cao đà chủ đã quan tâm cho, Phàn mỗ nhất định khắc ghi những lời vàng ngọc của Cao đà chủ.

Cao Như Đăng thở dài:

- Tôn giá không nên khách sáo, chúng ta tuy đứng trong giới hắc đạo, nhưng cũng còn hiểu được hai chữ nhân nghĩa, cầu mong trời cao sẽ giúp chúng ta...

Khoát tay nói tiếp:

- Chúng ta hãy vào xem Diêu thiếu hiệp đi, tấm chân tình của Hoài Anh cô nương đã mang thuốc đến, tuyệt đối không để hoài phí.

Đoạn liền dẫn trước đi về nhà, Phàn Cửu cũng liền cất bước theo sau.

Phàn Cửu tuy đi sau, nhưng lại vào nhà trước một bước, chỉ bước vào một chân, bỗng sao bật lên thành tiếng.

Cao Như Đăng cũng đã nhận ra nguyên nhân khiến cho Phàn Cửu sững sốt, thì ra Diêu Kiệt đã biến mất.

Trên mặt đất có bốn hàng chữ do Diêu Kiệt dùng mũi kiếm viết.:

“Phụ thù bất cộng đới thiên, Diêu Kiệt thề quyết báo phục, hung thủ hiểm độc tàn bạo, hai vị chó nên xen vào.” Ồ chàng rõ ràng là không muốn liên lụy đến Cao Như Đăng và Phàn Cửu.

Phàn Cửu đưa tay sờ lên chiếu, nói nhanh:

- Chiếu còn hơi ấm, chỉ vừa mới bỏ đi thôi, đuổi theo mau!

Cao Như Đăng vội xua tay:

- Đuổi theo cũng vô ích! Diêu thiếu hiệp đã không muốn chúng ta liên lụy, đêm tối thế này chỉ cần nấp trong lùm cỏ là chúng ta không sao tìm được.

Phàn Cửu bối rối:

- Vậy biết làm sao đây? Thương thế y chưa lành, công lực chưa khôi phục...

Cao Như Đăng tiếp lời:

- Hơn nữa Châu Bách Long đã cho người bao vây quanh đây!

Phàn Cửu giật mình kinh hãi:

- Thật vậy ư?

- Chính Châu cô nương vừa mới cho hay, có lẽ không sai được.

Phàn Cửu chau mày thắc mắc:

- Nhằm mục đích gì?

- Sợ tôn giá khi cầm được ngân phiếu trong tay sẽ bỏ trốn.

Phàn Cửu vội nói:

- Cao đà chủ trao ngân phiếu cho Phàn mỗ ngay bây giờ được chăng?

- Được chứ sao không?

Cao Như Đăng nói xong liền móc ra một chiếc túi da, trao cho Phàn Cửu và nói tiếp:

- Trong đây là hai mươi tám ngân phiếu, mỗi tấm là một vạng lạng bạc, có thể đổi tại bất kỳ ngân hiệu nào ở khai Phong, Trịnh Châu và Lạc Dương.

Phàn Cửu, tiền bạc là việc nhỏ, Cao mỗ rất lo cho kế hoạch của tôn giá.

Phàn Cửu cất lấy ngân phiếu nói:

- Cao đà chủ hãy yên tâm, số ngân phiếu này nhất định Phàn mỗ sẽ trao trả đầy đủ.

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp:

- Diêu thiếu hiệp chưa biết nơi đây đã bị Châu Bách Long cho người bao vây, Phàn mỗ phải đi dụ cho Châu Bách Long lộ diện, kéo Diêu thiếu hiệp bại lộ hành tung.

Vừa dứt lời đã tung mình ra khỏi nhà, thân pháp nhanh khôn tả.

Cao Như Đăng vội lớn tiếng gọi:

- Phàn Cửu, khoan đi đã!

Phàn Cửu vốn đã đi xa, nghe tiếng quay trở lại, đứng nơi cửa hỏi:

- Cao đà chủ còn gì dặn bảo nữa vậy?

Cao Như Đăng thành khẩn:

- Cao mỗ muốn giúp tôn giá một tay.

- Cao đà chủ đã giúp đỡ rất nhiều, Phàn mỗ không dám liên lụy đến Cao đà chủ nữa.

Cao Như Đăng khẳng khái:

- Để tỏ chút lòng thành khẩn với Diêu Thập Bằng đại hiệp, và không phụ chút lòng nhân nghĩa của chúng ta, cho dù chết cũng đâu có gì đáng kể.

Phàn Cửu thoáng ngẫm nghĩ:

- Cao đà chủ đã nói vậy, Phàn mỗ cũng không tiện từ chối. Thành thật mà nói, có Cao đà chủ giúp, Phàn mỗ hết sức yên tâm, nhưng Cao đà chủ phải chấp nhận một điều kiện.

Cao Như Đăng cười bông đùa:

- Phải chăng muốn lấy thêm ngân phiếu hai mươi vạn lạng nữa? Cao mỗ đâu có nhiều đến vậy!

- Cao đà chủ chớ đùa...

Phàn Cửu hạ giọng nói tiếp:

- Ngụy Quân Bình cũng kể được là trong giới hắc đạo, hành vi của y lúc sinh tiền chúng ta không kể, kết cuộc y đã thảm tử, chỉ để lại mỗi mình nha đầu Ngọc Yến, chúng ta cần phải bảo toàn cho y. Phùng Vũ Lân trước kia tuy phóng đảng bê tha, nhưng hiện nay lại tỏ ra rất cung kính với Cao đà chủ, chứng tỏ bản tính của y cũng không phải xấu ác, tương lai rất là sáng lạng, phải để cho hai người này đứng ngoài cuộc mới được.

Cao Như Đăng rơm rớm nước mắt, thở dài nói:

- Tôn giá nghĩ chu đáo quá, Cao mỗ còn gì để nói nữa, lát nữa sẽ bảo họ trở về kinh thành ngay.

Phàn Cửu khoát tay:

- Cao đà chủ hãy đến gần đây!

Cao Như Đăng liền đi đến bên Phàn Cửu.

Phàn Cửu kề tai Cao Như Đăng thầm thì một hồi. Sau đó Cao Như Đăng gật đầu nói:

- Cao mỗ xin sẵn sàng.

Phàn Cửu vòng tay nói lời cáo biệt, tung mình phóng đi.

Với khinh công tuyệt thế của y, cho dù thiên binh vạn mã bao vây cũng chưa chắc trông thấy bóng người, song vì y có ý đồ riêng, nên khi đi ra khỏi rừng trúc, y chậm rãi đi trên một con đường nhỏ.

Chừng thời gian một tuần trà, đã cách xa ngôi nhà nhỏ hơn mười mấy dặm, tuy bảo đi chậm, song so với người thường vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Quả nhiên, một bóng người lướt ra cản lối đi.

Đó là một đại hán tay cầm kim đao, tay phải đưa lên, tay trái đặt lên chuôi đao, thi lễ nói:

- Châu lão tiên sinh bảo tại hạ đến đây hỏi tôn giá, điều đã hứa với lão nhân gia ấy đã lo liệu xong chưa?

Phàn Cửu vờ như không biết, trợn mắt hỏi:

- Bằng hữu là ai?

- Huynh đệ Kim Đao Minh!

- Phàn mỗ đã hẹn gặp lại Châu lão tiên sinh tại sơn động, dĩ nhiên Phàn mỗ phải tới đó.

- Sơn động là nơi cất giấu quang ngân, Châu lão tiên sinh không tiện ở đó chờ tôn giá.

- Vậy Châu lão tiên sinh ở đâu?

Gã đại hán giơ tay chỉ:

- Ở trên ngọn núi kia.

Phàn Cửu không nói gì thêm, quay người phi thân về phía ngọn núi ấy.

Gã đại hán toan đưa đao cản lại, song chưa kịp đưa ra, Phàn Cửu đã lướt qua và ra xa mấy trượng.

Trong bóng tối lại có một bóng người phóng ra, thì ra là Kim Dao Minh minh chủ Lý Ngọc Côn.

Lý Ngọc Côn khê quát:

- Đồ ngu, bằng người mà đuổi kịp Cẩm Y Đạo hử?

Gã đại hán cúi gầm mặt, hai tay buông thõng không dám hó hé.

Lý Ngọc Côn dứt lời, liền tức tung mình đuổi theo, thân pháp cũng khá nhanh, nhưng so với Phàn Cửu thì hãy còn kém xa.

Hãy nói về Phàn Cửu liên tiếp mấy lượt tung mình thì đã đến dưới chân núi, y buông tiếng huýt khê, tung mình ngang người đi trên vách núi, hiển nhiên là muốn biểu diễn cho Châu Bách Long xem.

Lên đến đỉnh núi, vừa đứng yên thì đã nghe Châu Bách Long cười ha hả và chậm bước đi đến.

Phàn Cửu vòng tay nói:

- Châu lão tiên sinh đã phải chờ lâu.

Châu Bách Long phớt cười:

- Cũng không lâu lắm.

Đoạn chìa tay ra nói tiếp:

- Ngân phiếu đâu?

Phàn Cửu vờ liếc mắt nhìn hai bên, đoạn hạ thấp giọng hỏi:

- Trên đây còn ai khác nữa không?

Châu Bách Long lắc đầu:

- Ngoài hai ta không còn ai khác nữa, người hỏi chi vậy?

Phàn Cửu mỉm cười:

- Ngân phiếu đã lên tay, vì sợ Cao Như Đăng giở trò, rút cuộc chỉ là một mảnh giấy trắng, nên khi trị thương cho Diêu Kiệt, Phàn mỗ đã giữ lại một miếng.

- Xem ra người còn mưu mẹo hơn cả lão phu, ngân phiếu đâu?

Phàn Cửu phá lên cười:

- Châu lão tiên sinh lịch lãm giang hồ, chim bay ngang qua còn phân biệt được trống mái. Thật ra thì đã sớm biết Phàn mỗ dù có hai mươi vạn lượng quan ngân cũng vô dụng, chẳng kể quan phủ truy lùng, mà ngay cả những bạn thân của Phương tổng bộ đầu cũng chẳng buông tha, Châu lão tiên sinh hẳn hiểu rất rõ.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Phàn Cửu, người muốn phản bội lời hứa?

Phàn Cửu cười giả lả:

- Phàn mỗ dù có gan bằng trời cũng không dám nuốt lời hứa với Châu lão tiên sinh.

- Vậy hãy mau trao ngân phiếu ra đây, lão phu không phụ công người đâu, khi nào đổi được ngân phiếu, ít nhiều cũng sẽ cho người tiêu dùng.

Phàn Cửu nhếch môi cười:

- Châu lão tiên sinh dù có cho hết hai mươi vạn lạng bạc này, chưa chắc Phàn mỗ sẽ hài lòng.

Châu Bách Long cười gằn:

- Hắn là người đã chán sống rồi!

Phàn Cửu cười giả lả:

- Châu lão tiên sinh hãy nguôi giận, để cho Phàn mỗ nói rõ nội tình...

Hạ thấp giọng nói tiếp:

- Phàn mỗ giúp Châu lão tiên sinh lấy được ngân phiếu trong tay Cao Như Đăng chẳng phải vì mưu lợi mà chỉ là muốn biểu hiện chút lòng thành đối với lão tiên sinh, như vậy chúng ta mới có thể hợp tác đi tìm một kho tàng to lớn khác.

Châu Bách Long tiến tới một bước, trầm giọng nói:

- Người nói vậy là sao?

Phàn Cửu nghiêm mặt:

- Có một kho tàng to lớn hơn hai mươi vạn lạng bạc này gấp mấy trăm lần, vậy mà Châu lão tiên sinh lại bỏ qua, trong khi Phàn mỗ đã uống phí thời gian mười mấy năm trời mà không có cơ duyên được gặp.

Châu Bách Long trở mắt:

- Người hãy giải thích xem thử!

Phàn Cửu chậm rãi hỏi:

- Châu lão tiên sinh có biết một người tên là Phàn Dịch Tà không?

Châu Bách Long chứng người, không đáp mà lại hỏi:

- Thế nào?

Phàn Cửu nghiêm giọng:

- Xin Châu lão tiên sinh hãy thành thật trả lời.

Châu Bách Long ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu:

- Lão phu có biết.

Phàn Cửu chú mắt nói tiếp:

- Hủ Cốt Chương của Châu lão tiên sinh đã học được từ Phàn Dịch Tà phải không?

Châu Bách Long gật đầu:

- Phải!

- Châu lão tiên sinh có biết Phàn Dịch Tà đã luyện thành Hủ Cốt Chương như thế nào không?

Châu Bách Long vẻ trầm ngâm:

- Hắn đã khổ công luyện tập.

Phàn Cửu nhẹ lắc đầu:

- Đâu phải chỉ khổ công luyện tập, trước khi khởi luyện Hủ Cốt Chương, Phàn Dịch Tà đã phải trải qua hơn hai mươi năm trộm cướp để chuẩn bị cho công việc luyện tập.

Châu Bách Long chau mày:

- Lão phu chẳng hiểu gì cả.

- Bởi khi luyện tập Hủ Cốt Chưởng, cần phải chôn hai mươi lạng vàng dưới đất sâu ba thước, hằng ngày vùng chưởng đánh trăm lần, luyện đến khi cát bụi không còn tung bay, vàng ở dưới đất đã kết thành một khối thì mới thành công. Sau đó lại phải dùng trăm viên minh châu treo trên vách đá, cách không phóng chưởng, vách đá không suy suyễn mà minh châu lún dần vào, đến khi không còn thấy ánh sáng do minh châu phát ra thì mới luyện thành.

Châu Bách Long chau chặt mày:

- Lão phu không hề trải qua quá trình luyện tập như vậy.

Phàn Cửu mỉm cười:

- Dĩ nhiên rồi, bởi lúc Phàn Dịch Tà luyện tập hoàn toàn là dựa vào suy luận, nên bắt buộc phải như vậy mới được. Đến khi công thành thì ông ấy đã hiểu ra khẩu quyết tâm pháp, và thế là luyện thành được Hủ Cốt Chưởng.

Châu Bách Long nhẹ gật đầu:

- Người nói không sai, y chỉ truyền thụ tâm pháp và khẩu quyết, sau ba năm miệt mài luyện tập, lão phu đã luyện được Hủ Cốt Chưởng đến chín thành hỏa hầu.

Phàn Cửu mỉm cười lắc đầu:

- Phàn mỗ không có ý bàn luận về pho chưởng pháp ấy.

Châu Bách Long trở mặt:

- Vậy chứ người muốn bàn luận gì?

Phàn Cửu cười:

- Về hai mươi vạng lạng vàng với trăm hạt minh châu.

- Lão phu không tin có vậy.

- Châu lão tiên sinh cứ thử xem, nếu quả thật tìm được vàng và minh châu, tùy ý Châu lão tiên sinh muốn cho Phàn mỗ bao nhiêu cũng được, còn như không tìm được thì bất quá chỉ mất chút thời gian của Châu lão tiên sinh mà thôi.

Châu Bách Long thoáng ngẫm nghĩ:

- Đi đâu mà tìm?

Phàn Cửu vờ ra vẻ thần bí, hạ giọng thật thấp:

- Dĩ nhiên là ở nơi luyện công của Phàn Dịch Tà. Thật chẳng giấu giếm, Phàn mỗ đã tìm kiếm nơi ấy mười mấy năm trời...

Châu Bách Long lạnh lùng ngắt lời:

- Làm sao lão phu biết được nơi luyện công của Phàn Dịch Tà?

- Ýa, chẳng lẽ Châu lão tiên sinh đã luyện thành Hủ Cốt Chưởng ở ngoài hoang dã hay sao?

- Ở trong một sơn động!

- Vậy thì đúng rồi!

- Sao biết đó chính là nơi Phàn Dịch Tà đã chôn dấu vàng và minh châu?

- Nơi luyện công của Châu lão tiên sinh nhất định cũng là nơi ẩn thân của Phàn Dịch Tà, và cũng là nơi luyện tập Hủ Cốt Chưởng khi xưa.

Châu Bách Long ngẫm nghĩ một hồi, nhẹ lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc, nhưng lão phu quyết định đưa người đến đó xem thử...

Trầm giọng nói tiếp:

- Phàn Cửu, lão phu nói trước, ngươi đừng nên giở trò với lão phu.

Phàn Cửu cười giả lả:

- Phàn mỗ đứng chân trong giới hắc đạo hoàn toàn nhờ vào đôi mắt sáng, đối với Châu lão tiên sinh mà giở mưu kế khác nào tự chuốc phiền toái còn gì?

Châu Bách Long cười khẩy:

- Ngươi biết vậy thì tốt, nếu thật sự tìm được vàng và minh châu, lão phu không bao giờ bạc đãi ngươi. Thôi, hãy đi theo lão phu.

Đoạn liền phi thân xuống núi, thậm chí quên cả đề cập đến hai mươi vạn lượng bạc.

Phàn Cửu tuy khinh công trác tuyệt nhưng không muốn thi triển trước mặt Châu Bách Long, giả vờ tụt sau một bước.

Hai người phóng đi được chừng một tuần trà thì đến một khe suối đã khô cạn, đáy khe suối rất gồ ghề và chật hẹp, hai người bắt buộc phải đi chậm lại.

Chừng một tuần trà sau, Châu Bách Long bỗng đứng lại và ngưng thần lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Phàn Cửu khẽ hỏi:

- Đã đến rồi ư?

- Ở ngay phía trước, lão phu tin ngươi nên chỉ đi một mình, mong là ngươi đừng có giở trò gian trá.

- Châu lão tiên sinh đa nghi quá, Diêu Kiệt thương thế chưa lành, công lực chưa hồi phục, Cao Như Đăng cũng đang thọ thương, một mình Phàn mỗ sao dám giở trò với Châu lão tiên sinh.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Nhưng lão phu rõ ràng nghe có tiếng bước chân phía sau.

Phàn Cửu giật mình, chẳng lẽ hành tung của Cao Như Đăng đã bị Châu Bách Long phát giác?

Châu Bách Long nhìn chột vào mặt Phàn Cửu hỏi:

- Sao ngươi đứng thừ ra vậy?

Phàn Cửu vội đáp:

- Phàn mỗ đang lắng nghe!

- Đã nghe được gì?

- Chỉ nghe tiếng lá và cỏ khua.

- Lão phu cũng tin chắc là một ai dám vượt râu hùm, ta đi nào!

Đoạt lại tiếp tục tiến bước.

Phàn Cửu theo sau thềm nhủ:

- Tiếng bước chân mà Châu Bách Long đã nghe được hẳn là của Cao Như Đăng, nhưng y lại không chút bận tâm, chẳng rõ là giả vờ hay là đã có sự chuẩn bị.

Nghĩ vậy liền thềm đề cao cảnh giác.

Khi rẽ qua khúc quanh, Châu Bách Long bỗng ngưng thần lắng nghe.

Phàn Cửu ngạc nhiên hỏi:

- Châu lão tiên sinh lại phác giác động tĩnh gì ư?

Châu Bách Long mở to mắt:

- Cẩn thận vẫn hơn, trên cõi đời có quá nhiều người mê thích vàng bạc châu báu.

Phàn Cửu cười:

- Châu lão tiên sinh khi nãy đã nói rồi, ai dám vuốt râu hùm chứ?

Châu Bách Long gật đầu thoáng vẻ đắc ý:

- Ờm! Sơn động mà Phàn Dịch Tà đã luyện công chính là đây.

Phàn Cửu quay nhìn quanh, chẳng thấy sơn động nào cả, ngạc nhiên nói:

- Phàn mỗ có thấy gì đâu?

Châu Bách Long đưa tay chỉ một đồng đá núi ngổn ngang:

- Kia chính là cửa động, nhưng đã bị lão phu phong bế. Người hãy lên trên cao canh chừng, để lão phu phóng chưởng đánh mở.

Phàn Cửu liền tung mình lên trên vách núi, thoáng chốc đã lên đến đỉnh núi, một mặt là làm theo lời Châu Bách Long, mặt khác cũng để xem thử phục binh đã đến chưa.

Ngay khi vừa dừng chân trên đỉnh núi, bỗng thấy một bóng người phóng đến nhanh như chớp, Phàn Cửu chưa kịp trông thấy rõ thì người ấy đã biến mất.

Tuy nhiên, Phàn Cửu đã nhận ra người ấy không phải là Cao Như Đăng.

Là ai thế nhỉ? Châu Hoài Anh hay là...

Ngay khi ấy, bỗng nghe “ầm” một tiếng vang rền, cúi xuống nhìn, cát bụi bay mù mịt.

Y biết là Châu Bách Long đã phá mở cửa động, vội tung mình xuống, quả nhiên đồng đá đã tách ra hai bên, nơi vách núi hiện ra một cửa động nhỏ.

Chỉ thấy Châu Bách Long đã thở mạnh, đứng dựa lưng vào vách núi nhắm mắt điều tức, chứng tỏ một chưởng kinh thiên động địa này đã tiêu hao khá nhiều nội lực của y.

Đó chính là mục đích của Phàn Cửu, trước tiên phải khiến cho Châu Bách Long mỏi mệt thì mới có thể thừa cơ hạ thủ.

Do đó, y không để cho Châu Bách Long điều tức dưỡng thần, liền nói:

- Chưởng lực của Châu lão tiên sinh thật là khủng khiếp.

Châu Bách Long vẫn nhắm mắt lẩm bẩm:

- Người có phát hiện ra gì không?

- Chẳng thấy bóng ma nào cả, chúng ta vào động đi.

- Lão phu cần phải nghỉ ngơi một hồi.

- Không nên chậm trễ, mình châu lún sâu trong vách núi, vàng chôn dưới đất, phải tốn nhiều thời gian mới đào lên được, hãy...

Châu Bách Long bỗng mở bừng mắt:

- Hắc hắc! Người tưởng lão phu vô dụng đến độ chỉ một chưởng đã suy kiệt sao? Đó chẳng qua là muốn thử người xem có gian ý hay không thôi.

Phàn Cửu thầm kinh hãi, cũng may là mình không hấp tấp, không thì đã mắc mưu Châu Bách Long rồi.

Bèn vội cung kính nói:

- Châu lão tiên sinh, Phàn mỗ đâu dám có gian ý.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Liệu người cũng chẳng dám, có đem theo hỏa tập không?

Phàn Cửu gật đầu:

- Có!

Châu Bách Long khoát tay:

- Người hãy vào trong trước, lão phu theo sau. Vào trong mười bước rồi hăng bật hỏa tập lên, đừng để ánh lửa hắt ra ngoài.

Phàn Cửu lần mò đi vào sơn động, liền ngửi thấy mùi ẩm mốc nực nồng.

Xưa nay dù bất kỳ việc gì y cũng luôn rất bình tĩnh, không quá bận tâm đến sự sống chết. Vậy mà lúc này bước chân y hết sức trĩu nặng, bởi phụ thân y chắc chắn đã vùi xương tại đây, và liệu y có báo thù cha tại đây không? Do đó tâm trạng của y không thể nào nhẹ nhõm được.

Lần mò đi được mười mấy bước, Phàn Cửu bật cháy hỏa tập.

Châu Bách Long đi sau khẽ quát:

- Tiếp tục tiến vào!

Phàn Cửu lặng thinh chậm rãi bước đi, sơn động dần rộng ra, bước chân hai người cũng tăng nhanh hơn.

Châu Bách Long bỗng nói:

- Đến rồi!

Phàn Cửu giơ cao hỏa tập trong tay soi quanh, ngoài núi đá lạnh ngắt và mặt đất ẩm ướt trơn trượt, chẳng còn gì khác.

Châu Bách Long đưa tay chỉ vách động nói:

- Nơi Phàn Địch Tà luyện công chính là ở trong vách động này.

Nghe vậy, Phàn Cửu mới phát hiện trên vách động có một chỗ không mấy ngay ngắn, hẳn cũng đã bị Châu Bách Long phong bế.

Châu Bách Long đứng thủ thế, trầm giọng quát:

- Tránh xa ra.

Phàn Cửu vừa lách người, Châu Bách Long đã vung chưởng bổ ra.

“Ầm” một tiếng vang lên, đá vụn văng bay tung tóe, cát bụi mịt mù, hết như long trời lở đất.

Chỉ nghe Châu Bách Long buông tiếng cười to, tung mình phóng qua lỗ hổng. Phàn Cửu chẳng chút chậm trễ, cũng liền tung mình theo sau.

Châu Bách Long đón lấy hỏa tập trong tay Phàn Cửu, đảo mắt nhìn quanh, dường như lúc này y đã một lòng tìm kiếm vàng và minh châu.

Trong khi ấy, Phàn Cửu chỉ lưu ý tìm kiếm hài cốt của phụ thân, nhưng y không tìm thấy, chỉ thấy một chiếc khăn chít đầu, một chiếc áo dài và một chiếc giày, các vật hết sức quen thuộc đối với Phàn Cửu, chính là di vật của Phàn Địch Tà. Nhưng người đâu? Cho dù chết thì cũng phải có hài cốt chứ?

Châu Bách Long bỗng trầm giọng quát:

- Phàn Cửu, hãy mau tìm vàng và tìm minh châu đi chứ, người làm gì mà thừ ra đó hả?

Phàn Cửu không đáp, đắm mắt nhìn vào y vật trên mặt đất và lẩm bẩm:

- Phàn Địch Tà đã chết rồi ư?

- Đương nhiên, không thì để cho chúng ta tự do tìm kiếm vàng và minh châu sao?

- Nhưng thi thể ông ấy đâu?

Châu Bách Long cười hăng hắc:

- Y vật kia chính là thi thể của y!

- Thi thể có lẽ đã tiêu tan, nhưng cũng phải là còn lại xương cốt chứ, Phàn mỗ có thấy gì đau?

Châu Bách Long cười khẩy:

- Lão phu đã dùng Hủ Cốt Chương, hài cốt của y đã tiêu tan từ lâu.

Phàn Cửu liền nghe lửa căm thù rực cháy trong lòng, song ngoài mặt vẫn trầm tĩnh nói:

- Chính Châu lão tiên sinh đã giết ông ấy phải không?

Châu Bách Long cười đắc ý:

- Dĩ nhiên là lão phu rồi! Ngoài lão phu ra, còn ai giết được Phàn Dịch Tà nữa chứ?

21. Thí Mạng Với Ma Đầu

Phàn Cửu cố nén lửa căm thù:

- Vì sao tôn giá lại giết ông ấy?

- Lão phu theo luyện công mấy năm, chương lực có chứa Hủ Cốt Chương hay không, trước khi rời động, dĩ nhiên là lão phu phải được ẩn chứng.

- Vậy là tôn giá đã dùng người đã truyền thụ chương pháp cho mình làm đối tượng ẩn chứng ư?

Châu Bách Long cười hăng hắc:

- Đúng vậy! Vả lại, nhất sơn nan dung nhị hổ, chỉ có thể tồn tại một người đã luyện thành Hủ Cốt Chương trong võ lâm thôi!

Phàn Cửu đã dần lộ vẻ căm thù, lạnh lùng nói:

- Tôn giá thật là độc ác, sát hại tôn sư là hành vi đại nghịch bất đạo, ắt sẽ bị thiên tru địa diệt.

Châu Bách Long cười phá lên:

- Sát hại sư phụ ư? Người nói thật quá nực cười, lão phu từng tuổi này mà còn bá sư gì nữa? Phàn Dịch Tà mà đủ tư cách thu nhận lão phu làm đồ đệ sao?

Phàn Cửu nhấn mạnh giọng:

- Nhất nhật thọ giáo, chung thân vi sư, nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ. Sau khi thọ giáo công thành, mai kia con cái của tôn giá nhất định cũng sẽ sát hại tôn giá, đó là lẽ trời tuần hoàn, không sớm thì muộn cũng sẽ báo ứng, tôn giá có nghĩ đến điều ấy chăng?

Châu Bách Long trợn mắt nhú mày, tức giận nói:

- Phàn Cửu, ngươi lại dám dạy dỗ lão phu hả? Nếu không vì ngươi đã cống hiến cho lão phu một kho tàng lớn thì lão phu đã cho ngươi một chiêu Hủ Cốt Chương rồi.

Phàn Cửu cười khẩy:

- Khi kho tàng vào tay, chắc chắn tôn giá cũng đối xử với Phàn mỗ như là Phàn Dịch Tà thôi.

Châu Bách Long giận dữ quát:

- Ngươi muốn chết hả?

Phàn Cửu gần giọng:

- Môi hở thì răng lạnh!

Châu Bách Long ngẩn người, mắt rực tinh quang, trầm giọng hỏi:

- Phàn Dịch Tà là gì của ngươi?

Phàn Cửu thăm nhủ:

- Vừa rồi khi cát bụi bay mịt mù, hẳn là Cao Như Đăng đã lên vào trong động, đã đến lúc vạch trần sự thật rồi!

Bèn trầm giọng nói:

- Chính là gia phụ!

Châu Bách Long liền lộ vẻ hung ác, hăng hắc cười:

- Vậy thì vàng và minh châu cũng là do người bịa đặt ra chứ gì?

- Không sai, mục đích là muốn người đến nơi tiên phụ vùi xương mà chịu chết.

Châu Bách Long cười vang:

- Thôi được, lão phu thành toàn cho tấm lòng hiếu thảo của người, để cho hai cha con người được chôn cùng một chỗ...

Y vừa dứt lời, bỗng nghe Cao Như Đăng ở ngoài động nói:

- Châu Bách Long, con gái người đang nằm trong tay Cao mỗ, nếu người muốn nàng ta sống, hãy tức khắc trao ra thuốc chữa thương thể Hủ Cốt Chưởng.

Châu Bách Long biến sắc mặt, vội quay phắt lại.

Đó chính là kế hoạch đã định của Phàn Cửu hầu phân tán tâm thần của Châu Bách Long, ngay khi y vừa quay đi, Phàn Cửu liền tức vung động cả hai tay, ba mươi hai ngọn Phi Vũ Tiễn tới tấp bay ra nhanh như chớp.

Ba mươi hai ngọn Phi Vũ Tiễn được chia làm nhiều góc độ khác nhau hướng vào mục tiêu, hết như mưa bão phủ trùm khắp người Châu Bách Long, chỉ cần trúng phải một ngọn thì hôm nay y khó thể bảo toàn tính mạng.

Nào ngờ Châu Bách Long vừa xoay người đã phát hiện mưu kế của Phàn Cửu, liền tức hai cánh tay áo phất liên hồi, đánh rơi hết Phi Vũ Tiễn xuống đất.

Cao Như Đăng ở ngoài động có lẽ cũng đã nhận thấy tình thế không ổn, vội lớn tiếng nói:

- Châu Bách Long, nếu người mà không trao thuốc trị thương ra tức khắc, Cao mỗ sẽ cắn năm ngón tay vào yết hầu con gái người. Hãy ném ra đây mau, không thì Cao mỗ hạ độc thủ ngay.

Châu Bách Long dù độc ác mấy cũng chẳng thể không màng đến tính mạng của con gái, bèn tức giận quát:

- Cao Như Đăng, nếu người mà dám động đến một sợi tóc của con gái lão phu, lão phu thề sẽ cho người chết không có đất chôn thầy.

Y tức giận như vậy lại tạo cơ hội cho Phàn Cửu một lần nữa.

Phàn Cửu lại vung tay ném ra vô số đá sỏi.

Chỉ nghe Châu Bách Long khẽ hự lên một tiếng, như đã bị ném trúng.

Phi Vũ Tiễn có thể khiến công lực tấn mác, hành động chậm chạp, nhưng đá sỏi chỉ gây thương tích nhẹ, bất đắc dĩ lắm Phàn Cửu mới phải ném ra như vậy.

Phàn Cửu biết sau khi Châu Bách Long trúng đá, nhất định sẽ ra tay tấn công mình, bèn vội ném ra một quả đạn khói, chỉ nghe “đùng” một tiếng, trong động liền tức tràn ngập khói đen.

Trong khi ấy Phàn Cửu cũng đã quơ tắt hỏa tập, không còn trông thấy được gì nữa.

Phàn Cửu cười nói:

- Châu Bách Long, người cao tuổi thường hay phản lão hoàn đồng, tính tình trở lại như trẻ con, Phàn mỗ cùng người chơi cút bắt vậy.

Vừa dứt lời đã vọt lên không, thi triển Bích Hồ Công dán mình trên nóc động.

Quả nhiên, Châu Bách Long đã phát chưởng đánh vào chỗ phát ra tiếng nói, chỉ nghe tiếng đá vỡ vụn, hẳn là vách động đã vỡ hết một khoảng.

Phàn Cửu hạ xuống đất nói:

- Châu Bách Long, Phàn mỗ ở đây này!

Chưa dứt lời người lại đã vọt lên không.

Châu Bách Long lại vung chưởng đánh ra, và dĩ nhiên lại trúng vào vách đá.

Châu Bách Long phen này đã biết Phàn Cửu là muốn làm tiêu hao nội lực mình, bèn cười khẩy nói:

- Phàn Cửu, ngươi đừng tưởng mình thông minh, không đánh lừa được lão phu đâu.

Phàn Cửu nín thở dán mình trên nóc động, không dám trả lời.

Châu Bách Long nói tiếp:

- Lão phu không rảnh để chơi cú bắt với ngươi, lão phu ra ngoài cửa động đốt lửa lên, để xem ngươi có chịu nổi không?

Cao Như Đăng ở ngoài nghe vậy hoảng kinh, vội lớn tiếng nói:

- Châu Bách Long, ngươi mà rời khỏi động là Cao mỗ lấy mạng con gái ngươi ngay.

Châu Bách Long cười khẩy:

- Cao Như Đăng, ngươi đừng giả trò là hơn, con gái lão phu chắc chắn không có trong tay ngươi.

Tuy y nói vậy, nhưng cũng chẳng dám khinh xuất đi ra ngoài.

Cao Như Đăng cười to:

- Tin hay không đó là tùy ngươi.

- Vậy ngươi hãy bảo con gái lão phu lên tiếng nói thử xem, nếu quả đúng là Hoài Anh ở trong tay ngươi, lão phu chấp nhận xuôi tay chịu trói.

Sự thật thì Hoài Anh không hề bị Cao Như Đăng kềm chế, đó chẳng qua là mưu kế của Phàn Cửu nhằm mục đích khiến cho Châu Bách Long phân tâm để cho Phàn Cửu thừa cơ phóng ra Phi Vũ Tiễn.

Nhưng bây giờ Phàn Cửu chưa đắc thủ, trò này bắt buộc phải diễn tiếp Cao Như Đăng đành nói:

- Con gái ngươi đã được Cao mỗ điểm huyệt, lúc này không thể nói được.

- Ngươi có thể giải huyệt kia mà.

- Cao mỗ không bao giờ nghe lời sai khiến của ai cả.

Châu Bách Long cười ha hả:

- Cao Như Đăng, ngươi đã lộ đuôi ra rồi! Vì lấy thuốc trị thương cho tên tiểu tử Diêu Kiệt, dù phải nghe theo sự sai khiến của lão phu thì ngươi nhất định cũng cam tâm tình nguyện. Thôi, ngươi đừng hòng đánh lừa lão phu nữa.

Châu Bách Long tuy nói vậy, song vẫn đứng trong động chứ chưa đi ra ngoài.

Đây là một cuộc đấu trí gay go, Cao Như Đăng thấy Châu Bách Long chưa ra khỏi động, biết là đối phương chưa xác định được hư thật, bèn trầm giọng nói:

- Vậy thì ngươi hãy ra khỏi động thử xem.

Châu Bách Long cười gằn:

- Ngươi tưởng lão phu không dám ư?

- Liệu ngươi dám...

Chưa dứt lời, Châu Bách Long đã phóng ra như bay và vùng chưởng công tới.

Thì ra lão ma đầu này đã thắm nghe tiếng, xác định vị trí, rồi bắt thần phóng ra xuất chưởng tấn công, chuẩn bị nhất kích đánh chết Cao Như Đăng ngay.

Quá bất ngờ, Cao Như Đăng mắt thấy không thể nào tránh khỏi được thế chưởng của Châu Bách Long.

May thay, Phàn Cửu dán mình trên nóc động đã sớm nhận ra ý đồ của Châu Bách Long. Ngay khi hắn vừa tung mình, Phàn Cửu liền tức ném dây thông lọng ra, vô cùng chuẩn xác siết lấy cổ chân Châu Bách Long và ra sức giật mạnh.

Châu Bách Long liền bị kéo cho quay người, thế chưởng lập tức lệch đi, “bùng” một tiếng, chưởng kinh đã trúng vào vách đá, lại một lần nữa cát bụi bay mù mịt.

Trong khi ấy Châu Bách Long đã mang theo dây thông lọng phóng nhanh ra ngoài cửa động.

Phàn Cửu theo sau ra đến, hồi hải nói:

- Cao đà chủ, tình huống rất xấu, xem ra chúng ta sẽ bị nhốt trong sơn động này mất.

Cao Như Đăng gật đầu trầm giọng:

- Tình thế trước mắt vô cùng bất lợi đối với chúng ta, có lẽ đành phải dốc sức quyết chiến một phen thôi.
- Đi! Chúng ta đuổi theo ngay.

Khi hai người ra đến cửa động, chỉ thấy Châu Bách Long đang đứng quay lưng vào, đối diện là Diêu Kiệt tay cầm trường kiếm sáng loáng dưới ánh sao đêm.

Với võ công của Châu Bách Long, vốn ra y chẳng xem Diêu Kiệt vào đâu, nhưng lúc này vẻ cuồng ngạo của y hoàn toàn biến mất trước dáng vẻ uy nghi và ánh mắt rực lửa căm thù của Diêu Kiệt, không dám khinh địch.

Do đó, Châu Bách Long đứng yên bất động, mười ngón tay lúc duỗi lúc co và tiếng xương kêu răng rắc.

Diêu Kiệt cũng không động đậy, cơ hồ cả hơi thở cũng ngưng chỉ. Cứ thế lẳng lặng đứng nhìn đối thủ chăm chăm, như chờ đợi cơ hội một kiếm xuyên thủng tim kẻ thù.

Hồi lâu, Châu Bách Long mới lạnh lùng nói:

- Tiểu tử, ngươi thật là may mắn!

Diêu Kiệt đánh giọng:

- May mắn sao?
- Hủ Cốt Chưởng của lão phu đã không kết liễu tính mạng của ngươi.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Lúc này mà thốt ra những lời ấy thật là thừa thãi, kẻ này đang chờ lão xuất chiêu đây!

Châu Bách Long cười hăng hắc:

- Kẻ bị trúng Hủ Cốt Chưởng, tuy được chữa trị bảo toàn tính mạng, nhưng nếu không được uống vào thuốc phục nguyên đặc chế của lão phu, công lực khó thể khôi phục, kiếm sắc trong tay cũng như là phế vật, hãy nhân lúc lão phu chưa nổi giận, ngươi hãy mau rút khỏi đây ngay.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Sao lão lại nhân từ vậy?
- Nơi pháp trường giết người chỉ một đao, lão phu cũng không bao giờ hạ thủ với người nào hai lần, nhất là đối với kẻ không có khả năng phản kháng, kể như ngươi may mắn đây.

Diêu Kiệt cười to:

- Lão là người từng trải trên chốn giang hồ, biết nhiều hiểu rộng, lẽ ra phải nhận thấy được Diêu mỗ nội lực dồi dào chứ?

Phàn Cửu ở trong động chợt nhớ đến binh pháp có câu “Khi đôi bên gườm nhau, tấn công vào tâm lý là thượng sách”, bèn lớn tiếng nói:

- Châu Bách Long mắt già sờ sệt đã trông lầm rồi! Diêu thiếu hiệp chẳng những công lực đã hoàn toàn khôi phục mà còn tăng tiến hơn trước nhiều. Đó chính do Châu Hoài Anh cô nương là người thông tình đạt lý đã ban cho, hẳn là người không ngờ đến chứ?

Châu Bách Long tức giận quát:

- Người chó nói láo!

Phàn Cửu phá lên cười:

- Vậy thì người cứ mạnh dạn mà ra tay, trường kiếm của Diêu thiếu hiệp đang thêm máu tươi đấy!

Diêu Kiệt không hề biết về việc Châu Hoài Anh tặng thuốc, nghe vậy không khỏi sửng sốt, liền cao giọng nói:

- Phàn Cửu, tại hạ tự tin hãy còn đủ sức đối phó với Châu Bách Long, không cần phải mưu kế nhiều loạn tâm thần.

Phàn Cửu vừa định bày tỏ nguyên ủy. Cao Như Đăng đã vội kéo tay y cản lại.

Phàn Cửu liền lùi bước ra sau, khẽ hỏi:

- Cao đà chủ sao lại ngăn cản Phàn mỗ nói rõ sự thật?

- Cao mỗ hiểu ý tôn giá, chẳng qua là muốn nhiều loạn tâm thần Châu Bách Long.

- Đúng vậy!

- Nhưng tôn giá đã quên mất hậu quả tương phản, nếu Diêu thiếu hiệp mà biết việc Hoài Anh cô nương đã lấy trộm thuốc trao tặng, rất có thể sinh lòng e ngại, không đành lòng hạ độc thủ, như vậy sẽ tạo cơ hội cho Châu Bách Long, vạn nhất Diêu thiếu hiệp thọ nạn thì hai ta cũng đừng mong sống còn.

Phàn Cửu vỡ lẽ, vội gật đầu nói:

- Vậy thì Phàn mỗ xin im lặng!

Tuy hai người nói với nhau rất khế, song thấy đều lọt vào tai Châu Bách Long.

Diêu Kiệt định giết y báo thù cha, vậy mà con gái lại lấy trộm thuốc cứu mạng và khôi phục võ công cho Diêu Kiệt, dĩ nhiên khiến y tức giận khôn cùng. Thế nhưng y rất hiểu cái tai hại của sự tức giận, liền vội cố gắng dằn nén.

Châu Bách Long tiến tới một bước, thở dài nói:

- Có lẽ là lão phu đã đến ngày tận số nên mới khiến Hoài Anh lấy trộm thuốc mang cho ngươi. Nào, hãy ra tay đi, lồng ngực lão phu đang chờ trường kiếm của ngươi, để cho ả nha đầu kia biết rõ quan hệ với tiểu tử ngươi thì hậu quả sẽ ra sao.

Diêu Kiệt lạnh lùng:

- Diêu mỗ từ khi thọ thương đến giờ chưa từng gặp mặt Hoài Anh cô nương, mà cũng chưa hề uống thuốc phục nguyên nào đó. Trong cuộc chiến giữa hai ta, tốt hơn hết không nên lôi kéo lệnh ái vào.

- Vậy là ấn tượng của ngươi về Hoài Anh cũng chẳng xấu.

- Hoài Anh cô nương là một người con gái lương thiện, rất tiếc lại có một người cha độc ác như lão.

Châu Bách Long bỗng hỏi:

- Nếu lão phu trở thành một người cha tốt thì sao?

- Đến hôm nay thì đã muộn rồi.

Châu Bách Long nhướng mày:

- Người đã nhất quyết lấy mạng lão phu ư?

Diêu Kiệt kiên quyết gật đầu:

- Đúng vậy!

Châu Bách Long bỗng thở dài:

- Rất tiếc lão phu đã không còn đấu chí, không thì cũng muốn thử xem công lực của người lúc này thâm hậu đến mức độ nào.

- Vì sao lão không còn đấu chí?

- Vì tính mạng và võ công của người đều là do con gái lão phu ban cho, nếu lão phu giết chết người thì sẽ uổng phí tấm lòng của Hoài Anh còn gì?

Diêu Kiệt lắc đầu:

- Đó là mưu kế của Phàn Cửu, thật sự thì không hề có việc ấy.

Phàn Cửu lớn tiếng tiếp lời:

- Châu Bách Long, người cứ yên tâm ra tay đi, việc Hoài Anh cô nương tặng thuốc, hoàn toàn là do Phàn mỗ đã bịa đặt ra. Diêu thiếu hiệp đã quang minh lỗi lạc như vậy, Phàn mỗ cũng đành phải thú thật.

Châu Bách Long trầm giọng:

- Chắc chắn không phải người đã bịa đặt, nếu Hoài Anh mà không tự ý lấy trộm Phục Nguyên Hoàn mang đến cho Diêu Kiệt, không bao giờ hẳn có thể khôi phục được võ công.

Phàn Cửu cười to:

- Diêu thiếu hiệp bẩm sinh dị thường, muốn gây thương tổn gân cốt hay nguyên khí còn chẳng dễ, huống hồ là hủy hoại võ công.

Châu Bách Long lắc mạnh đầu:

- Lão phu không tin!

- Tin hay không tùy người!

- Lão phu phải đích thân hỏi Hoài Anh mới được.

Châu Bách Long dứt lời, hai tay chắp sau lưng ung dung đi tới.

Diêu Kiệt chậm chậm đưa kiếm lên cản trước mặt Châu Bách Long, danh giọng nói:

- Lão có biết nơi đây có tên là gì không?

Châu Bách Long thoáng ngẩn người:

- Tuyệt Long Giản!

- Đã biết tên Tuyệt Long Giản, sao còn định rời khỏi?

Vừa dứt lời đã vung kiếm nhanh như chớp đâm vào yết hầu Châu Bách Long.

Châu Bách Long quả không hổ võ học uyên thâm, chỉ thấy bóng người nhấp nhোáng, đã tránh khỏi chiêu kiếm hung hiểm của Diêu Kiệt.

Diêu Kiệt một khi đã xuất thủ, lẽ đương nhiên đâu chịu dừng tay giữa chừng. Một kiếm đâm hụt, liền tức sẵn tới, vung kiếm quét ngang lưng Châu Bách Long.

Châu Bách Long lách người tránh khỏi quất:

- Tiểu tử, hãy dừng tay!

Diêu Kiệt thu kiếm dừng lại, lạnh lùng hỏi:

- Còn gì trần trời?

- Lão phu đã nhường cho hai chiêu rồi.

Diêu Kiệt cười khẩy:

- Nếu lão không hối hận khi trường kiếm xuyên tim thì cứ tiếp tục nhường nhịn.

- Người chớ quá cuồng ngạo, chẳng qua lão phu vì Hoài Anh mà nhường nhịn người thôi.

Diêu Kiệt chợt hiểu ra âm mưu của Châu Bách Long, bèn trầm giọng nói:

- Lão thật là vô sỉ, lại lợi dụng lệnh ái làm bùa hộ mạng. Không sai, Châu Hoài Anh là người tốt, nhưng Diêu mỗ chẳng thể không báo thù cha.

- Sau khi người hạ sát lão phu, thù cha của Hoài Anh sẽ thế nào?

Diêu Kiệt khẳng khái:

- Nếu Hoài Anh cô nương muốn báo thù, Diêu mỗ sẵn sàng nhắm mắt chịu chết.

- Có lẽ Hoài Anh không đành lòng giết người!

- Đó là việc của nàng ta.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng gió rít vù vù, thì ra Phàn Cửu đã thừa lúc Châu Bách Long phân trần đã ném ra một nắm sỏi đá.

Thật ra thì Châu Bách Long tuy đang nói chuyện với Diêu Kiệt, vẫn toàn thân giở bị, vừa nghe tiếng gió rít, biết ngay là có kẻ ném ám khí, lẹ làng lách người tránh khỏi.

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Phàn Cửu và Cao Như Đăng đã lần lượt tung mình ra khỏi sơn động, tạo thành hình tam giác bao vây Châu Bách Long vào giữa.

Diêu Kiệt nghiêm giọng nói:

- Phàn Cửu, tình tương trợ tại hạ vô vàn cảm kích, nhưng bây giờ hãy cho tại hạ xin một điều, khi tại hạ động thủ với Châu Bách Long, xin tôn giá đừng phóng ám khí.

Phàn Cửu trở mắt:

- Sao thiếu hiệp lại nói vậy?

- Tại hạ muốn chính mình thanh toán thù cha!

Phàn Cửu giọng đau xót:

- Hủ Cốt Chương do chính tiên phụ Phàn Dịch Tà đã sáng chế, chẳng may lại truyền cho kẻ gian ác, Châu Bách Long khi công thành đã nhẫn tâm hạ sát sư phụ, nên Diêu thiếu hiệp với Phàn mỗ cùng chung kẻ thù, nếu thiếu hiệp mà ngăn cấm Phàn mỗ đòi nợ máu thì thật trái với đạo lý.

Diêu Kiệt bất giác ngớ người.

Cao Như Đăng tiếp lời:

- Cao mỗ khi này cũng đã bị lão ma đầu Châu Bách Long đả thương, suýt táng mạng. Giờ đây gặp lại lẽ nào Cao mỗ không báo thù?

Vừa dứt lời đã ung mình lao tới, vung trảo chop thẳng vào yết hầu Châu Bách Long.

Trong khi ấy Phàn Cửu hai tay vung liên hồi, phóng ra vô số cương châm li ti, phủ trùm khắp người Châu Bách Long.

Ngay khi Cao Như Đăng vừa tung mình, Châu Bách Long đã vận tụ công lực toàn phản kích, chẳng ngờ cương châm của Phàn Cửu đã phủ chụp tới, bắt buộc phải lạng người sang bên bảy tám thước mới tránh khỏi được sự giáp công của Cao Như Đăng và Phàn Cửu.

Châu Bách Long hạ chân ngay phía bên phải Diêu Kiệt, nếu chàng mà vùng kiếm tấn công, cho dù Châu Bách Long tránh được thì thân pháp cũng rối loạn, dưới sự giáp công của ba cao thủ võ lâm, Châu Bách Long khó thể bảo toàn tánh mạng.

Thế nhưng, Diêu Kiệt chớ hề động đây, trái lại còn quát to:

- Hai vị hãy khoan động thủ!

Cao Như Đăng đành dừng tay hỏi:

- Diêu thiếu hiệp có điều chi dặn bảo?

Diêu Kiệt nghiêm giọng:

- Mặc dù Châu Bách Long là kẻ thù chung của chúng ta, song cũng chẳng thể liên thủ giáp công. Bằng không, chẳng những Châu Bách Long chết không phục mà còn khiến giới võ lâm chê cười.

Châu Bách Long cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi cũng hiểu biết về luật giang hồ đấy! Cao Như Đăng, Phàn Cửu, hai người không cảm thấy xấu hổ sao?

Cao Như Đăng trầm giọng:

- Diêu thiếu hiệp, đối với kẻ thù cùng hung cực ác như Châu Bách Long, tuyệt đối không nên tuân thủ luật lệ giang hồ, hạng người này toàn thể võ lâm đều căm phẫn, đối phó bằng cách nào cũng được.

- Cao đà chủ, theo ý tại hạ...

Diêu Kiệt chưa kịp dứt lời, Châu Bách Long đã bắt thần vùng chưởng tấn công chàng.

Thế chưởng này trông như rất nhẹ nhàng, nhưng kỳ thực hung mãnh vô cùng.

Diêu Kiệt đã một lần rút kinh nghiệm, biết rõ sự lợi hại, ngay khi Châu Bách Long vùng tay đã nhanh nhẹn tung mình lên cao.

“Bùng” một tiếng vang dội, cát đá bay mù mịt.

Thì ra Châu Bách Long nhận thấy tình thế bất lợi, khó mà giành được phần thắng với ba cao thủ trước mắt, nên mới toàn lực tung ra một chưởng hầu nhờ vào bụi mù đào tẩu.

Diêu Kiệt đâu ngờ lão ma đầu lại xảo quyết đến vậy, đến khi cát bụi tan đi, mới hau Châu Bách Long đã biến mất tự bao giờ.

Cao Như Đăng sửng sốt nói:

- Diêu thiếu hiệp, lão ma đầu đã trốn mất rồi.

Diêu Kiệt đảo mắt nhìn quanh, cũng chẳng thấy bóng dáng Phàn Cửu đâu nữa, vội nói:

- Phàn Cửu đâu?

Cao Như Đăng hồi hã nói:

- Hã là đã đuổi theo Châu Bách Long, chúng ta đi mau.

Đoạn liền dẫn trước tung mình lên vách núi.

Diêu Kiệt vừa định theo, bỗng nghe tiếng quát tháo văng vẳng từ trong sơn động vọng ra.

Diêu Kiệt thâm nhủ:

- Hã là Châu Bách Long đã bỏ chạy vào trong sơn động, bị Phàn Cửu đuổi theo và đang xảy ra kịch chiến.

Chàng vội lớn tiếng gọi:

- Cao đà chủ, hãy trở lại đây!

Cao Như Đăng nghe tiếng liền phóng xuống hỏi:

- Diêu thiếu hiệp đã phát hiện việc gì vậy?

Diêu Kiệt chỉ tay vào sơn động:

- Hai người đang ở trong sơn động, hãy cứu viện cho Phàn Cửu mau.

Cao Như Đăng ngưng thần lắng nghe một hồi, đoạn khẽ nói:

- Giờ đã không còn động tĩnh gì nữa, hẳn là Phàn Cửu không đến nỗi bị độc thủ của lão ma đầu ấy, chúng ta hãy ở ngoài này chờ y xem.

Diêu Kiệt bỗng hỏi:

- Phụ thân của Phàn Cửu đã bị Châu Bách Long sát hại thật ư?

- Thật hoàn toàn, chính tai Cao mỗ đã nghe Châu Bách Long thú nhận.

Diêu Kiệt thở dài:

- Châu Bách Long đã gây quá nhiều tội ác, thật đáng chết không đất chôn thân.

Cao Như Đăng trở mắt:

- Nghe giọng diêu thiếu hiệp, dường như vốn có ý buông tha cho lão ma đầu ấy phải không?

Diêu Kiệt giọng cảm khái:

- Tiên phụ lúc sinh tiền rất giàu lòng khoan dung, nên tại hạ cũng không muốn hạ sát Châu Bách Long, hơn nữa việc tặng thuốc của Hoài Anh cô nương ân tình cũng như tái tạo, thật không ngờ Châu Bách Long lại tàn ác đến độ sát hại sư phụ, thật không thể nào dung thứ được nữa.

Cao Như Đăng buông tiếng thở dài, lặng thinh không nói nữa.

Trong sơn động cũng im lìm không một tiếng động, như thể tất cả đã trở thành quá khứ.

Bỗng có tiếng khóc thút thít vọng vào tai hai người.

Cao Như Đăng ngạc nhiên nói:

- Ý, có người đang khóc!

Diêu Kiệt lần tiếng đưa mắt nhìn, loang loáng như có bóng người trong lùm cỏ, định thần nhìn kỹ, thì ra là Châu Hoài Anh.

Cao Như Đăng cũng đã trông thấy, vội đi đến gần khẽ gọi:

- Châu cô nương!

Châu Hoài Anh lau khô nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Tiểu nữ tặng thuốc cho Diêu thiếu hiệp chẳng phải muốn Diêu thiếu hiệp phải cảm ân báo đền, tha mạng cho gia phụ, mà chỉ mong chuộc lại chút tội nghiệt cho gia phụ...

Diêu Kiệt đi đến trước mặt nàng, dịu giọng nói:

- Tại hạ hết sức hiểu tâm ý của cô nương, xin cô nương hãy gọi lệnh tôn ra đây, chỉ cần lệnh tôn tự hủy võ công, tại hạ quyết không làm hại.

Châu Hoài Anh giọng náo nức:

- Nhưng gia phụ còn sát hại phụ thân của Cẩm Y Đạo Phàn Cửu nữa.

- Tại hạ có thể thuyết phục Phàn Cửu từ bỏ việc báo thù.

Ngay khi ấy, bỗng nghe từ trong sơn động vọng ra một tiếng quát ghê rợn.

Châu Hoài Anh vừa lớn tiếng kêu la, vừa phóng nhanh vào sơn động.

Diêu Kiệt vội nói:

- Cao đà chủ, xin hãy bật hỏa tập soi đường...

Chưa dứt lời đã tung mình theo Châu Hoài Anh vào sơn động.

Trong sơn động tối mịt, Diêu Kiệt chẳng trông thấy gì cả, trong khi phóng nhanh đi, bỗng va phải vào một thân người mềm mại.

Chàng vội chững bước lại hỏi:

- Châu cô nương, đã sao rồi?

Châu Hoài Anh cất giọng đau xót nói:

- Gia phụ đã chết rồi.

Diêu Kiệt sửng sốt:

- Sao cô nương biết?

- Hoài Anh ngửi thấy mùi máu tanh!

Cao Như Đăng tay cầm hỏa tập theo sau đến nơi, dưới ánh lửa soi rọi, Diêu Kiệt trông thấy Phàn Cửu và Châu Bách Long ôm chầm nhau nằm dưới đất, tay phải Châu Bách Long lún sâu vào ngực Phàn Cửu, và ngọn trủy thủ trong tay Phàn Cửu cũng cắm ngập vào tim Châu Bách Long.

Châu Hoài Anh không khóc mà cũng chẳng kêu la, chỉ lặng lẽ đứng yên tại đó.

Diêu Kiệt nắm tay Cao Như Đăng chậm chậm lui ra, đến khi cách Châu Hoài Anh khá xa mới khẽ nói:

- Cao đà chủ, hậu sự xin Cao đà chủ lo liệu giùm cho.

Cao Như Đăng thoáng ngẩn người:

- Diêu thiếu hiệp định bỏ đi ư?

Diêu Kiệt khẽ gật đầu:

- Xin hãy nói lại với Châu cô nương, gặp gỡ nhau một lần nữa tại đây và trong lúc này thật là thừa thãi.

- Cao mõ hiểu! Khi nào thiếu hiệp rảnh rồi, hãy đến kinh thành một chuyến, Cao mõ nhất định sẽ tròn bổn phận địa chủ.

- Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày tại hạ đến quấy rầy.

Đoạn vòng tay thi lễ, quay người phi thân ra khỏi sơn động.

Ác ma đã diệt vong, nắng ban mai đã lộ dạng, vẫn rực rỡ như mọi ngày soi lên những chiếc lá phong đỏ như máu, nhưng không soi đến được vũng máu tươi đỏ như lá phong ở trong sơn động. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hiiep-an-ma-tung>